کلیوال ژوند

د پردې تر شاه رازونه

ادبي کیسې

لیکوال: محمد نعیم وردک

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب پېژندنه

د کـــتــاب نــوم : کلیوال ژوند (د پردې تر شا رازونه)

مــــضـــمــــون: ادبي کیسې

لـــــیکـــــــوال: محمد نعیم وردګ

مخ پاڼه(فسبوک): نعیم جان بوډا

انــــلاین چارې: انجنیر صفت الله فضلي

کـــــــــــال: ۱۴۰۱ هــ.ش

ـــــ پیل ـــــ

{ زنـــــچو }

زن چــو کلمــه مــې لــه ماشــومتوبه، وخــت ناوخــت ډېــره تــر غــوږو تېــره بېــره کېــده، ان دجومـــات پـــه تبـــۍ دســـپینږیرو لـــه خـــولې رانیـــولې، دځوانـــانو ترهجـــرو چـــې یــو بــل تــه بــه یــې دبېغیرتــۍ دســمبول پــه حیــث کارولــه؛ حتــا دځینــو خبــرو، یــا د ځینو کارونو په کولو سره به مې انا په پلار پسې هم زن چو ناره کوله.

خــو بیــا هــم تــر ډېــره وختــه یــې پــوره پــه معنــا نــه پوهېــدم، صــرف دومــره اخــذ مــې تــرې کــوو، دچــا پــه بــاب بــه چــې زنچــو نــوم واخیســتل شــو، تــر پامــه بــه مــې یــو قســم بــې غیرتــه، یــا دځینــو پــه اصــطلاح دوس راغلــو، نــور بــه مــې چــې هــر وخــت دا ســړی لېــدو، دنمــوړي دمشــرۍ او شخصــیت پــه انــدازه خیــال بــه مــې نــه پــرې راتلــوو. څــه ســر مــو خــوږوم، دلــس یولســو کــالو پــه عمــر وم؛ چــې کشــر کاکــا تــه مــو واده وکــړو؛ کاکــا مــې هــم دخپلــې ښــځې ســره، داصــیلو غیرتــي پښــتانو مېـــړو دمعیـــار خـــلاف یعنـــي زنچـــویي ژونـــد پیـــل کـــړو، هـــېڅ سیاســـت یـــې نـــه ورســره ســاتلو، تــل بــه یــې ټــوکې ورســره کــولې، ســره خنــدل بــه یــې؛ هــر راز او مشـــوره بـــه یـــې ورســـره کولـــه، د هـــر قســـم اشـــتیباهاتو او وران کـــارۍ پـــه مقابـــل کــې بــه یــې ښښــنه ورتــه کولــه، یــوه ورځ یــې لغــت نکــړه، نــه یــې یــوه څپړاخــه تــرې تېــره کــړه، بــرعکس لا بــه یــې د انــدک نــاروغۍ لــه وجــې ډاکتــر تــه روانــه کــړې

وه، څــه وخــت بــه یــې چــې زړه شــو ، دپــلار کــره یــې دتلــو اجــازه ورکولــه او همداســې دکــور پــه زنانــه یــې کــارونو کــې بــه ورســره مــخ او اســتر ؤ، لکــه د اطــاقونو جــارو کــول، لوښــي مینځــل، حتــا یــوه ورځ مــې ولیــدو ښــځې یــې خانــه ټکاني کوله، ډوډۍ ده پخه کړه.

خلاصــه د کاکــا دې قســم بېغیرتــه سیاســت غــوره کولــو مــې عمــه ګــانو تــه خونــد نــه ورکــوو؛ اګــر چــې کاکــا مخکــې لــه واده او وروســته لــه واده دخپــل بهــر کــارونو ســربېره دکــور پــه کــارونو کــې د عمــه ګــانو ســره مــې هــم پــوره مرســته کولــه؛ هــر پســرلی دخانــه ټکــانۍ پــه وخــت ســیند کــې دقــالینو مینځــل دکاکــا پــه غــاړه وو؛ د درنــدو کــالیو؛ بســترو؛ المــاریو ایســتل، ننســتل او همداســې دضرورت په وخت کې به کاکا دایم حاضر وو، څه غاړې بندې کړم.

خــو دخپلــې ښــځې پــه وړانــدې یــې دکاکــا داســې رویــش تــر مــا ، زمــا تــر مــور، انا؛ خویندو، پورې چاته خوند نه ورکوو؛ خاصتاً عمه ګانو ته.

کاکــا نــه یــوازې دا چــې د ښــځې ســره همکــاري کولــه، بلکــې یورانــو، نــدرورانو او یــا هــم د کــور نــورو فــرد فــرد غــړو تــه یــې پــه خــاص درنــاوي هــم نــه وه قایلــه کــړې، چــې دا هــم داصــیل غیرتــي مېــړه مهمــه ځانګېړنــه وه؛ خــو متصــفانه زمــا کاکــا کــې یــې کمــی وو؛ همــدا کمــی ســبب شــو پــه کاکــا د زنچــو نــوم ســور شــو، آشــپزخانه کــې هلتــه او دلتــه بــه دښــځو لــه خــوا ګــپ پــرې جــوړ وو؛ پســې خنــدل

بـه یـې، کـه څـه هـم ظـاهراً ګـپ وو؛ خـو پـه عـین حـال کـې دکاکـا او ښـځه سـره یـې یــو قســم د ډېــر قــوي تضــاد بــوی هــم تــرې راتلــوو؛ امــا کاکــا تــر ډېــره ځــان نــه پوهــو؛ دښــځې ســربېره یــې دکــور دټولــو غــړو ســره دپخــوا پــه څېــر عــادي ژونــد او مینــه کولــه. خــو دا چــې پــه مقابــل لــوري کــې دپخــوا پــه شــان نــه جــذبې ده، کــرار کــرار یــې دکاکــا فکــري مســیر هــم بــدل کــړو؛ لــه دې وروســته دکــورنۍ دښــځو تــر مــنځ لــه زنچــو پرتــه دکاکــا بــل نــوم چــا نــه پېژنــدو؛ د زن چــو ښــځه؛ دزن چـــو بـــوټ، دزن چـــو زوی، دزنچـــو لـــور؛ زن چـــو راغلـــو، زن چـــو لاړو او همداسې.

لنــډه دا چــې، دې حالــت یــونیم، دوه کالــه نــور هــم دوم وکــړو، بلاخېــره کاکــا بېــل شــو، ځــان تــه ژونــد یــې پېــل کــړو. لــه دې وروســته نــو دکــور ځــوان زه شــوم، پــه دې وخــت کــې بــه مــې کلــه کلــه د کــورنۍ لخــوا د واده خبــره هــم یــادې ده؛ خــو ددې خبــرې پــه یادېــدو ســره بــه زمــا پــه زړه کــې دخوشــحالۍ تــر څنــګ دا خبــره هــم تــاو شــوه؛ چــې زه بایــد ډېــر بیــدار وم؛ ترڅــو لکــه کاکــا زنچــو مــې نکــړي، هســې نــه پــه مــا بانــدې هــم د زن چــو نــوم ســور شــي، هــر ځــای دکــور دښــځو پــس پســک او خنــداګانې وي، کــور کــې زمــا هــم هــر څــه د زنچــو پــه نــوم یــادېږي، خلاصـــه ورځ تـــر بلـــې دواده خبـــره ګرمېـــده، ان تـــر دې چـــې یـــوه ورځ راغلـــه، دا زېــری هــم رابانــدې وشــو، بــره کــلا کــې دســرمعلم فــاروق کشــره لــور (ښــاپېرۍ

یــې راتــه وکــړه؛ ډېــر خوشــحاله شــوم، واقعــاً بــې جــوړې ښــکلې، او بــاادب نجلــۍ وه؛ مــا لیســه کــې لیــدلې وه، زه چــې لــه لیســې فارغېــدم؛ دا لســم صــنف کــې وه. خــو پــه هــر حالــل چــې خبــره بــل خــوا لاړ نشــي، راځــم دکیســې دوام تــه، نجلــۍ یــونیم کالــل نــامزادې دپــلار پــه کــور کېناســته؛ پــس لــه یــونیم کالــل نــه مــو د واده مراســم ونیــول، میلمــانو تــه د غرمــې تــر ډوډۍ ورکولــو وروســته شــپږ، اوه مــوټره نارینــه او ښــځې پــه نــاوې پســې پــه ورا ورغلــو، د ښــاپیرۍ کــورنۍ او دوســتانو مــو پــه خــورا اخــلاص میلمــه پالنــه وکــړه، کــه څــه هــم ډوډۍ مــو خــوړلې وه، امــا دوئ د دوهــم ځــل لپــاره بیــا رابانــدې وخــوړه، چــای مــو وڅښــو، ښــې خوشــحاله شــیبې مــو تېــرې کــړې، خــو لــه بــده مرغــه دې اخیــر کــې چــې د راوتلــو پــه حالــل کــې و، دروازې تــه نــژدې وم، خــو لا راوتلــی نــه وم، چــې تــر شــاه مــې دخوینــدو او عمــه ګــانو دنــاوې دخوینــدو او کاکــا د لورګــانو ســره جنــګ شــو، پــوه نشــوم چــې جنــګ پــه څــه وو، خــو چــغ او پــوغ یــې ډېــر جــګ شــو، شــاوخوا خلــک یــې پــه بــامو راودرول؛ بلاخېــره دنرانــو پــه ګواښــېدو جنــګ خــلاص شــو، نــاوې مــو راویســتله مــوټرو کــې راســواره شــو؛ پــه لارو بــه دنــاوې دسلګیو غــږ کلــه، کلــه لــږ ډېــر جــګ شــو، زمــوږ ښــځو بــه پټکــه پــرې وکــړه واپــس بــه یــې غلــې کــړه؛ بلاخیــره خپــل کورتــه راوســېدو؛ نــور نــو زمــا ټــول تمرکــز پــه دې وو؛ چــې بایــد ډېــر هوښــیار اوســم، تــر څــو داســې کــوم عمــل ســر رانــه ونــه

وهــي، چــې د زنچوګــانو لــور تــه مــې کــې کــارېي او دا مــې هــم اوربــدلي و، چــې هــر وخــت بــه لــه اولــه قــدم پــوخ ايــږدي، کــه يــو ځــل ورخ ابــو درنــه يــوړو، بيــا يــې نشــې راټنګــولی، همــدا و، چــې دښــاپيرۍ پــه وړانــدې مــې ســر لــه لمــړۍ شــپې د چنګيــز پــه شــان خــورا بــې ترحمــه، تنــد او تــريخ دريــځ غــوره کــړو، کــه څــه هــم پورتــه مــې يادونــه کــړې ښــاپيرۍ پــه ښــکلا، حيــا، انســانيت کــې جــوړه نــه درلــوده؛ امــا دلتــه مــا پــه ټــول تــوان کوشــش کولــو چــې خپــل رښــتيني احساســات پــټ کــړم؛ د دروغجنــو حرکــاتو پــه مــټ ښــاپيرۍ تــه يــې ځــان زمــا لــه ديــدګاه هســې يــو پــه پــزو را بــار وښــيم؛ هــرې خبــرې تــه بــه مــې يــې رد او غــوابنې مــاتونکی جــواب ورکــوو؛ پــه عــين حــال کــې مــې لحظــه پــه لحظــه دا هڅــه هــم کولــه چــې د ښــاپيرۍ پــه وړانــدې لــه تريخګلــی جــدي سياســته مــې د کــورنۍ نــور غــړي هــم خبــر شــي؛ تــر څــو چــې غيــرت او مېړانــه مــې وســتايي؛ نــو ځکــه مــې دهــر ځــل ښــاپيرۍ تهديــدونکو، رټونکــو الفــاظو ســره غــبږ جګــه وو. ښــاپيرۍ هــم وخــت ناوخــت لــه هــرې موقــع نــه پــه اســتفاده کوښــښ کــوو؛ چــې وضــيعت مــې بــدل کــړي، پــه شــونډ مــې موســکا راولــي، خــو دا چــې زه لــه ماشــومتوبه د زنچــو نامــه نــه وېربــدم، او دځــان تــرې ژغورلــو پــه لټــه کــې وم، ددغــې ســاعت او ورځې لپاره مې فلانونه جوړول؛ زړه کې مې وېل:

- فکر نه کړم چې د خوږ په شنه کانې دې اوبه زېبښلې وې.

خلاصــه؛ نجلـــۍ تــر کـالــل يـــونيم کالــل پــورې پـــه دې هڅــه کــې وه؛ بلاخېــره نامېــده شــوه، کـــرار کـــرار يـــې لـــه دې هڅـــې لاس واخيســـتلو؛ پـــه دې وخـــت کـــې نـــو زمـــا او دې بچـــي ســـربېره يـــې دټـــول کـــور خـــدمت هـــم ور پـــه غـــاړه وو، د يورانـــو، نـــدرورانو لېـــورو او کـــلا د يـــوه ډلـــه ماشـــومانو پـــه نـــوکرۍ کـــې ســـر پـــه تـــلاق اوښـــته، د کـــور دښـــځو ورتـــه جـــوړ کـــړي قـــانون لـــه مخـــې پـــه هـــرو څلـــورو مياشـــتو کـــې بـــه يوځـــل دشـــپږو شـــپو لپـــاره دپـــلار کـــور تـــه تللـــه، خـــو دا شـــپږ شـــپې بـــه يـــې هـــم پـــه مـــوړ تـــر شـــپږو مياشـــتو ډېـــرې وغمېـــدې، نـــه بـــه مـــو پـــاکې جـــامې وې، نـــه بـــه لوښـــی لرګـــی پـــه ځـــای وو، نـــه بـــه ډوډۍ پـــه وخـــت وه؛ ګيلاســـونه بـــه پـــه برنـــډو رغړېـــدل، حتـــا دا شـــپږ ورځـــې بـــه مـــو بســـترې هـــم شـــپه، ورځ هـــوارې پرتـــې وې، ماخوســـتن بـــه پـــرې ننتلـــو، ســـهار بـــه تـــرې جګېـــدو؛ شـــپږ شـــپې پـــس بـــه چـــې ښـــاپېرۍ راغلـــه، هـــر څـــه بـــه ســـم شـــول، دکـــور نظـــام بـــه دپخـــوا پـــه څېـــر شـــو؛ دې او بچيـــانو بـــه يـــې دپـــلار پـــه کـــور کـــې څـــه نـــوې جـــامې هـــم پيـــداکړې وې؛ لنـــډه دا چـــې ښـــاپېرۍ شـــپږ کالـــه پـــه پـــورتني چاوکـــاټ کـــې تېرتـــه وچلېـــده، پـــس لـــه شـــپږو کـــالونو يـــې يوقســـم روانـــي تکليـــف پيـــداکړو او ســـر بـــه يـــې رېږدېـــدو کلـــه، کلـــه بـــه يـــې يـــو لاس او خولـــه هـــم کږېـــدل، خـــو بيـــا هـــم ښـــه وه، څـــه زمـــا، څـــه د کـــور د نـــورو غړيـــو دفشـــار او تهديـــد پـــه زور يـــې تـــر خپـــل مخکنـــي مســـوليته رســـېدګي کولـــه، ان تـــر دې چـــې يـــو کالـــل بـــل هـــم تېرشـــو، اګـــر چـــې يوځـــل يـــې دپـــلار کـــره

دشـــپو پـــه وخـــت کـــې پـــلار دوا هـــم پـــرې کـــړې وه، خـــو ښـــه نشـــوه مـــرض يـــې لا پســـې زيـــات شـــو؛ نـــور يـــې نـــو دکـــور تـــر ټولـــو چـــارو پخـــوا غونـــدې پـــه وخـــت او منظمـــه رســـيدګي نشـــوای کـــولی، کـــه څـــه هـــم دتهديـــداتو فشـــار د مخکـــې پـــه پرتلـــه څـــو چنـــده پـــرې زيـــات شـــو؛ هـــر چـــا بـــه دمکرجنـــې ګيـــدړې نـــاره پســـې کولـــه، خـــو ګيـــدړې بيـــا هغســـې منـــدې ونـــه کـــړه، حتـــا لـــه خپلـــو ماشـــومانو يـــې هـــم لاس واخيســـتلو، ببـــر ســـرونه، خيـــرن پيـــرن بـــه ګرځېـــدل، کامـــلاً يـــې پـــه وړانـــدې تغيـــر وکـــړو، هغـــه خبـــرې تـــرې ولاړې، څنګـــه چـــې مخکـــې بـــه يـــې د کـــور د نـــورو کـــارونو ســـره ســـره دخپلـــو ماشـــومانو نظافـــت، تربيـــه، او صـــحت تـــه پـــام کـــوو، لـــه هـــرې موقـــع نـــه پـــه اســـتفاده بـــه يـــې الـــف، ب، ت... ورتـــه ښـــودل، ســـپاره بـــه يـــې ورتـــه ويلـــه؛ يعنـــي کـــاملاً يـــې رنـــګ بـــدل کـــړو، مـــوږ لـــه هـــرې لارې کوشـــش کـــوو، چـــې ببرتـــه يـــې مخکنـــي حالـــت تـــه وګرځـــوو، يـــوه بـــه ويـــل ډاکتـــر تـــه بـــه يـــې بوځـــو، بـــل بـــه ويـــل نـــه مکـــر کـــوي ناروغـــه نـــه ده، چـــا يـــو څـــه ويـــل، چـــا بـــه بـــل څـــه؛ خـــو تـــر څـــو چـــې يـــوې ټـــول منـــوونکې پرېکـــړې تـــه رســـېدو ډېـــرې شـــپې ورځـــې نـــورې هـــم تېـــرې شـــوې لا تېرېـــدې، تـــر دې چـــې يـــوه ورځ مـــوږ ټـــول پـــه برنـــډه ناســـت وو، چـــای مـــو څښـــلو، ګپـــه مـــو جـــوړ وه، ښـــاپېرۍ تـــر برنـــډه لانـــدې د ونـــې بـــېخ کـــې لوښـــي مينځـــل، يـــو وخـــت دلوښـــو شـــرنګو او پرونـــګ جـــګ شـــو؛ چـــې ور ومـــو کتـــل ښـــاپېرۍ دلوښـــو مـــنځ کـــې راړنګـــه وه، ســـر يـــې ونـــې تـــه ورخېرمـــه؛ دغـــوږو

اوبــو ډنــډ کــې ایښــی و. ورتــرف مــې کــړل؛ پــه غېــږ کــې مــې راواخیســته، پــه برنــډه مــې واچــوه، ختــې مــې یــې لــه مــخ نــه پــاکې کــړې، مــور مــې غــږ وکــړو: یخــې ابــوه پــرې واچــوئ، ضــعف یــې کــړی، ښــه کېــږي! دمــور د امــر ســره ســم ځــو کــوزې اوبــه مــو پــرې واچــوې، لنــده خوشــته مــو کــړه، خــو راپــه حــال نشــو، لا یــې پــه خولــه ســپین کــپ ودرېــدو، رنــګ یــې تــور او شــین کېــدو؛ بلــه چــاره نــه وه، زمــوږ ګونــډي ډاکتــر ادریــس تــه مــې زنــګ ووهلــو؛ خیــر د یوســي ډاکتــر پــه منډه ځان راورسوو؛ چې ښاپېرۍ یې ولېده وېل یې:

- وضــعیت یــې ښــه نــه دی، عاجــل یــې یــوې مجهــزې شــېفاخانې تــه ورســوئ؛ مبایــل مــې تیــار لاس کــې وو؛ د داود اســتاذ نمبــر مــې اوکــې کــړه؛ موضــع مــې ورســره شــریکه کــړه؛ کــور یــې ودان پنځــه دقیقــې نــه وې وتلــې چــې لــه مــوټر ســره یــې راورســېدو؛ زر، زر یــې چــوکۍ چپــه کــړې، مــا تــر ښــاپېرۍ غېــږ لانــدې کــړه موټر ته مې دننه کړه،

د زنانــه پــایوازې لپــاره مــې دکاکــا ښــځې تــه غــږ وکــړو؛ دکاکــا ښــځه لــه یــوې خــوا دشــېفاخانو پــه قــانون او رواج پوهېــده؛ بــل خــوا یــې کــابلۍ ژبــه فارســي زده وه. اګــر چــې ماســره ببخــي نــه وه جــوړه، مګــر ښــاپېرۍ ډېــره پــه ګرانــه وه؛ ډاډه وم چې راسره ځي.

لمـړي سـر کـې یـې چـې کیسـه ذکـر شـوه، دا مـې دهمغـه زنچـو کاکـا ښـځه وه؛ مـا بـه کاکـا نـاوې ورتـه وېـل. خـو پـه هـر حـال راځـم خپلـې خبـرې تـه؛ مـوټر حرکـت وکـړو، کاکـا نـاوې دښـاپرۍ سـر پـه خپـل زنګانـه تکیـه کـړو، زه یـې هـم تـر څنـګ ناسـت وم؛ تـر دښـتې ټـوپ تېـر شـو، دورانـي تـه نارسـیده مـوټر جمـف وکـړو؛ دښـاپېرۍ لـه سـره تـاو ټیکـرى وښـویدو؛ پـه ککـره کـې یـې دیـوې روپـۍ پـه انـدازه یـا څـه زیـات دسـر سـپین پوسـت ښـکاره شـو، ویښـته تـرې ختلـي وو؛ کاکا ناوې ماته وکتل وویل:

- دا کار ستا دی؟

ومې ویل:

- نـه، خـدایزده چـا پـرې شـکولي؛ دکاکـا ښـځې خپـل پلـو ور پورتـه کـړو؛ اوښکې یې پاکې کړې، نور یې غږ ونکړو.

لنـډه دا چـې سـاعت، نـیم سـاعت وروسـته کابـل تـه ورسـېدو؛ د دارلمـان پـه سـرک پراتـه د اسـتقلال روغتـون عاجـل شـبهې تـه مـو ور دننـه کـړه، ډاکترانـو عاجـل خپلـې څېړنـې پیـل کـړې؛ یـوې ډاکتـرې چـې اوکسـیجن ورتـه بسـته کول، کاکا ناوې ته مې یې مخ ور واړوه کړل یې:

- مور دې ده؟

کاکا ناوې په ډکو سترګو ، ورغبرګه کړه:

– نه بېچاره مې دلور په ځای ده، هسې مې مور غوندې ښکاري.

تر اوکسجن او سيروم بسته کېدو وروسته سرطبيب ووېل:

– ترڅــو دمعاينـــاتو نتيجــه راځـــي مــريض مــو دعاجــل بســتر پـــنځم اطـــاق تـــه يوســوئ، د ډاکتــر د امــر مطــابق پــنځم اطــاق تــه ولاړو؛ ښــاپېرۍ مــو لــه تــذکرې نــه چېرکــټ تــه پورتــه کــړه، مــا دچفرکــټ لــه يــوې، کاکــا نــاوې لــه بلــې خــوا دښــاپېرۍ تــر څنــګ لــږ لــږ ځانونــه ورتکيــه کــړل، ښــاپېرۍ لا همغســې بــې حالــه پرتــه وه، پــه تنــدي يــې څــاڅکي څــاڅکي خــولې ولاړې وې، کاکــا نــاوې خپــل دســکول تــه لاس کــړو ، کاغــذي دســمال يــې راوښــکو ، دښــاپېرۍ خــولې يــې پــرې وچــې کــړې، تقريبــاً يــونيم ســاعت ووتــو ؛ ماښــام وو ؛ غوښــتل مــې بهــر چېرتــه لمــونځ وکــړم؛ چــې راجــګ شــوم پــه وره کــې ډاکتــر پــه مخــه راغلــو درې څلور ورقې کاغذ ؛ يو دکېړۍ عکس يې لاس کې وو ؛ وېل يې:

– دښاپېرۍ پايواز يې؟

زر مې ووېل:

– هو

راغبرګه يې کړه:

- پــه خواشــنۍ ســره مــریض مــو جګرخــون شــوی عصــبي ســقطه یــې کــړې، دعلاج وړ نه دی، خو ترڅو چې ساه پکې شته همدلته دې وي.

خــدای ج شــته د ډکتــر خبــرو ســخت بــد تــاثیر رابانــدې وکــړو، واپــس راتــاو شــوم، چــې کتــل مــې دکاکــا ښــځې خپــل اننګــی دښــاپیرۍ پــه اننګــي ایښــی وو، ژړا یې ستوني کې بنده کړې وه، غټې غټې سلګۍ یې کولې،

زما په لیدو یې سر راپورته کړو، ووېل:

- اوس دې زړه ښه شو؟ په خویندو او عمه ګانو دې هم زېری وکړه!

غــږ مــې ونــه کــړو، پټــه خولــه لــه اطاقــه تــرې راووتلــم؛ کــور تــه مــې زنــګ وکــړ؛ د ډاکتــر خبــره مــې ورتــه وکــړه؛ تــر څــو دجنــازې تیــاري ونیســي، خلاصــه همغــه د ډاکتــر خبــره شــوه؛ دشــپې تــر یولســو بجــو ژونــدۍ وه، پــه یولســو بجــو یــې درې څلــور ســلګۍ وکــړې، ښــاپیرۍ ختمــه شــوه، لنــډه بــه یــې وایــم، ســهار وختــي مــو جنــازه دکــور پــه لــوري بــار کــړه؛ ترڅــو رســېدلو دجنــازې ټــول ترتیبــات نیــول شــوي وو؛ دښــاپیرۍ پلارګنــۍ هــم رارســېدلې وه، بلاخېــره جنــازه وشــوه، دښــاپیرۍ جســد مــو یــې خپلــې پلارګنــۍ تــه تســلیم کــړو، مــوټر پــه روانېــدو وو؛ پــه جنــازه پســې راغلــې ښــځې زمــوږ لــه دروازې وتلــې ژړل یــې، دښــاپیرۍ مور غږ پرې وکړو:

– مه ژاړئ شکر چې ددې دوزخ نه مې کلمې راټولې شوې.

دښځو د ژړا غږ لا جګ شو، په ژړا ژړا موټر ته وختې ولاړې.

زمــوږ مېلمانــه هــم کــرار کــرار ولاړل، تــر يــوې هفتــې مــې دومــره پــام نــه وو. پــس لــه يــوې هفتــې مــې ورځ تــر بلــې زيــات د ښــاپېرۍ کمــی احساســه وو، د زمــان پــه تېرېــدو ســره، هغــه دکــورنۍ نجينــې چــې ښــاپېرۍ مــې تــرې قربــان کــړه، ځينــې يــې واده شــوې خپــل خــوارې ژوندونــه يــې پيــل کــړل؛ څــه يــې چــې پــاتې وې، هغــو پــه مــخ بــل پوســت هــوار کــړو، دښــاپېرۍ د وخــت اخــلاق او نزاکــت يــې پــاتې نــه شــو، حتــا تــر دې چــې د (شــيرين آغــا) پــه ځــای بــه يــې (شــين آغــا) غــږ راپســې کولــو؛ بلاخيــره خبــره ان تــر دې راورســېده چــې د مهمانخــانې تــر څنــګ يــونيم اطــاق تــه يــې د خپلــو وړو يتيمــانو ســره را بېــل کــړم، اتــي مــې بلکــل چــا پــه طــرف هــم نــه راکتــل، هــر څــه يــې راپرېښــودل، دځــان ســربېره، د واړو بچيــانو خدمت مې په خپله غاړه شو، دسرګرولو ته نه وم وزګار.

تاســو بــاور وکــړئ، هغــه بوټــان مــې چــې ښــاپېرۍ بــه پــه هــرو دوه درې ورځــو کــې يــو ځــل رنګــول، نــيم، نــيم مــن خــاورې مــې پکــې کشــکولې؛ دجــامو وطــو خــو مــې لــه ســره نــه پېژنــدو، هغــه بچيــانو مــې چــې ســپېرې وکــړې؛ او همداســې ډېــرې نــورې کيســې چــې دلتــه يــې يــادول مناســب نــه ګــڼم شــرم دی، تيــرې بــه پــرې کېــږدو. خــو صــحيح عقــل مــې هغــه ورځ ســر تــه راغلــو چــې حــاوېلۍ مــنځ کــې

ناســـت وم، د زوی لـــه مـــرداری ډک پـــارتوګ مـــې مينځلـــو ، هـــاخوا کړکـــۍ تـــه مـــې چې پام شو ، د کلا ښځې له خندا راته شنه تبۍ وې.

پای

{ په نشه کې تېشه }

یــوې نجلــۍ تــه مــې ســترګک ووهلــو، البتــه پــه داســې حالــ کــې چــې دځینــو نــورو ورځــو پــه شــان دا ځــل هــم لــه دنــدې وختــي کــور تــه راغلــم، خپــل کــورنی مــوټر کــرولا مــې د ټکســي پــه حســاب، ښــار تــه د چلولــو لپــاره ویســتلو، پــه لمــړي قــدم کــې مــې لــه خپلــې اســتادګاه (کارتــه ســخي) لــه چــاراهي یــو دربــس پورتــه کــړو، د دارلامــان پــه ســمه کــې د کیــور روغتــون پــه مخکــې مــې ښــکته کــړو، ددې تــر ښــکته کولــو وروســته مــې د بــل دربــس منــدلو پــه پــار مــوټر د همــدې روغتــون تــر مــخ د ســرک پــه څنــډه ودرولــو، لــه مــوټر نــه ښــکته شــوم، څــو لحظــې یــې تــر څنــګ ولاړ وم، واپــس د مــوټر پــه ســیټ کــې کیناســتم، شیشــه مــې ټیټــه کــړه، څــه وخــت وروســته مــې هــاخوا د روغتــون د دروازې تــر څنــګ دېوالــ تــه د پنــډو ناســتو ښــځو او نــرو مینــځ کــې یــوې ډېــرې ښــکلې نجلــۍ تــه پــام شــو، چــې ســترګې یــې راکــې خښــې کــړې وې، کــه څــه هــم تــور عربــي حجــاب یــې کــړی و، ســر تــر پایــه ټولــه پکــې پټــه وه، یــوازې دوې ســترګې یــې ښــکارېدې، خــو یــوازې همــدې دوه غټــو غټــو، تــور او ســپینو پــاکو بــانړورو ســترګو یــې د ټــول بــدن د خــورا ښــکلا نماینــه ګــي کولــه، دبلګــې پــه بڼــه، د ډاکتــر نجیــب الله د واکمــۍ پــه محالــ مــو کــه کومــه مســتنده ویــدیو کــې د میــرمن ښــاپیرۍ نغمــې ســترګې لیــدلې وي؟ یعنــي هغــه وخــت چــې پــه جــوش د

ځــوانۍ کــې وه، ممکــن دا یــې څــه ناڅــه پــه ځــای تشــبه وي، خــو پــه هــر حالــ، تــر ډېــره مــې ځــان نــه پــرې پوهولــو، صــرف دســترګو تــر کونجــو مــې څارلــه، نجلــۍ هــېڅ بلخــوا ســترګې نــه اړولــې، د څــه وخــت تــر تېرېــدو وروســته راجګــه شــوه، ماتــه پــه کتــو، کتــو، نــژدې مــې تــر څنــګ تیــره شــوه، وړانــدې لــه یــوې کراچــۍ نــه یــې د لســو کــه پنځــو روپیــو څــه شــی راواخیســتل، واپــس راوګرځېــده، بیــا هــم پــه مــا دنظــر ســاتلو ســره مــې تــر څنــګ تېــره شــوه، پــه همغــه خپــل ځــای یــې کیناســته، خــو لا یــې هــم د یــوې ثانیــه لپــاره ســترګې بلخــوا نــه رانــه اړولــې، کــرار کــرار یــې زمــا وینــه هــم ګرمــه کــړه، بلاخیــره مــخ مــې وروا ړو نیــغ پــه نیــغ مــې ســترګې ورســره وجنګــولې، نجلــۍ زر ښــکته وکتــل، د خلــي پــه وســیله یــې د ځمکــې پــه ټومبلــو ځــان مصــروف کــړو، نــور دې د ســترګو تــر کونجــو څــارلم، تــر څــو چــې مــا ورتــه کتــل، دې ســترګې نــه را اړولــې، کلــه بــه چــې زمــا پــام بــل خــوا شــو، دې بــه بیــا تــر نظــر لانــدې ونیــولم، چــې بیــا بــه مــې وروکتــل، دتیــر ځــل پــه شــان بــه یــې بیــا هــم ځــان هــاخوا دېخــوا غلــط کــړو، چــې ګویــا زمــا خــو تاتــه هــېڅ پــام هــم نــه دی، لــه دې وروســته بیخــي ښــکاري شــوه، مابــه چــې مــزې لــږ ټکــان هــم وخوړلــو، دې بــه زر خپلــې ســترګې بلــې خواتــه واړولــې، تــر څــو زه یــې ونــه وینــم چــې ماتــه یــې کتــل، بــل ځــل مــا هــم لــه چــل نــه کــار ورتــه واخیســتلو، تــر ډېــره مــې خوشــې کــړه، هــېڅ ځــان مــې نــه پــرې پوهولــو، خــو د مخکــې ولاړ بــل

مــوټر پــه شیشــه کــې مــې تــر تقیــب لانــدې وه، کلــه چــې ښــه راکــې غرقــه شــوه، زر مــې مــخ ورواړو د ســترګې پــه ســترګې ورلګېــدو ســره ســم مــې یــو ښــه کلــک سـترګک ورتــه ووهلــو، خــو دا ځــل ســره د ســترګکه نجلــۍ هــېڅ ســترګې بلخــوا وانــه ړولــې، تــر ډېــره یــې ســترګې زمــا پــه ســترګو کــې پــاتې وې، حیــران حیــران یــې راتــه کتــل، ډېــر وروســته یــې خپــل نظــر ورټــول کــړو، هــاخوا د ماشــومانو د لوبــو پــه لــور یــې ســترګې واړولــې، مــا لا هــم تقیبولــه چــې بیــا هــم راګــوري یــا کــوم بــل عکســل عمــل ښــئي، کنــه؟ پــه همــدې جریــان کــې دروغتــون دروازه خلاصــه شــوه، روغتــون ســاتونکي خلکــو تــه د روغتــون داخــل تــه د ننوتلــو اجــازه ورکــړه، ډلــه نــر او ښــځې پــرې ور روان شــول، نمــوړې نجلــۍ لــه ګڼــې ګــونې لــږ راګوښــه شــوه، د یــوې شــیبې لپــاره یــې دېخــوا پښــه نیــولې وه، ټــول خلــک یــې تــر مــخ کــړل، دا لــه اخیــره پســې شــوه، پــه دې ســره ماتــه هــم ښــه موقــع پــه لاس راغلــه، دروازې تــه نارســیده، چــې غالبــاً لــه مانــه د دونــیم، درې متــرو پـه انـدازه لـرې وه، لـه شـانه مـې غـاړه پسـې تـازه کـړه، پرلـه پسـې مـې بـل ټـوخی پســې وکــړو، نجلــۍ مــخ راواړو زمــا پــه خــوا راروانــه شــوه، ښــه نــژدې راغلــه تقریبــاً د نــیم متــر فاصــلې پــه لرلــو ســره، پــه داســې حــال کــې چــې زه تــر جویچــه دېخــوا د ســرک پــه څنــډه د مــوټر پــه ســیټ کــې ناســت وم، دا هــاخوا پیــاده رو کــې مخــامخ راتــه ودریــده، ښــه پــه جــرات او حوصــیله یــې کــړل: قربــان دې شــم

زمــا ورور يــې ولاړ شــه خپــل کــار دې وکــړه، فکــر کــړم زمــا لــه درتــه کتلــو دې غلــط برداشــت وکــړو، خــو داســې نــه ده، تاتــه پــه کتلــو ځکــه ســترګو واکــه رانــه واخيســتو، تېــر کالــل همــدا شــپې ورځــې مــې کــټ مــټ، ســتا پــه قــد، ســتا پــه رنــګ روغــن، ســتا پــه څيــره يــو ورور شــهيد شــو، همــدا يــو ورور مــې لــرو، نــورې يــې ســترګې لــه اوښــکو راډکــې شــوې، ژړا پــرې زور شــوه، خبــرې تــرې ولاړې، د حجــاب پيـڅکــه يــې ورپورتــه کــړه، تختــه يــې ســترګو تــه ونيولــه، يــوه شــيبه ځــاى پــه ځــاى ولاړه وه، غټــې غټــې ســلګۍ يــې وهلــې، کــه څــه هــم ښــنه مــې هــم تــرې وغوښــتله، خــو خــدايزده ســتونى يــې ســلګيو بنــد کــړى و، کــه وايــې نــه وربــدل؟ غــږ يــې ونکــړو، بلاخيــره پــه همــدې ســلګيو ســلګيو کــې يــې مــخ رانــه واړو روانــه شــوه، چــې واقعــت شــي زه يــې هــم ډېــر ســخت بــې خونــده کــړم، هــيڅ ځمکــې ځــاى نــه راکولــو، ســربيره ددې چــې لــه نجلــۍ ســره د مصــروفيت پــه جريــان کــې مــې د مــوټر د خرابــۍ پــه بهانــه دوه درى دربســه هــم ځــواب کــړي و، خــو لــه دې وروســته هــم نــور کــار خونــد نــه راکولــو، اتــي لــه هــر څــه تېــر شــوم، مــوټر مــې راوګرځولــو، پښــه مــې پــرې ټينګــه کــړه، پــه يــوه ټــاپ کــې د دارالمــان لــه ســاحې راووتلــم، مســتقيماً کــور تــه راغلــم، څــه مــې پــه نجلــۍ زړه بــد و، څــه مــې د خپلــو هېوادوالــو خوينــدو مينــدو پــه وړانــدې دداســې پســت او بــى غيرتــه چلنــد اختيــارولو بانــدې خجالــت وم، ځــان مــې د

خــورا چيټهــي انســانانو لــه جملــې محسوســولو، تــر ډېــره وختــه مــې د خــولې خوند داسې خراب و، لکه د ټولې دنيا مرداري مې چې....

پای

{ ناروغ دې حمل لري }

پــس لــه دوه نيمــو کــالونو د ســعودي عربســتان لــه ســترې او ســختې مــزودۍ کــور تــه راغلــم، ولــې څنګــه مــې چــې طمعــه لرلــه، دکــورنۍ لــه خــوا مــې هســې هرکلــی ونــه شــو، د هيچــا پــه خوله موســکا او څېــره کــې مــې خوشــحالي ونــه ليــده، د مجبــورۍ لــه مخــې صــرف هغــه ســتړي مشــي او ځينــو يــې پــه لنډو کــې ورپســې دوهمــه دوديــزه د حال احوالــل پوښــتنه هــم وکــړه، نــور يــو قســم خاموشــه خاموشــي کــور کــې خــوره وه، څــه پيســې او تــوحفې مــې چــې راوړې وې، هــم خــاص اســتقبال يــې ونشــو، بلخــوا مــې ميــرمن (هــوا) هــم ډېــره ســخته ناروغــه وه، کېــډه يــې پړســېدلي و، پښــو کــې يــې هــم لــږ، لــږ پړســوب ښــکارېدو، وضــعيت يــې پــوره خــراب و، امــا زه پــه ټــول کــې د کــور عمــومي اوضــا تــه فکــر وړی وم، کلــه بــه مــې پــه ځــان شــک شــو، چــې ګويــا مــا خــو بــه هــم داســې کــوم عمــل نــه وي کــړی؟ ترڅــو کــورنۍ مــې لــه مــا خپــه وي، يــا بــه مــې زړه کــې راتېــره شــوه، هســې نــه نــژدې دوســتانو کــې څــوک مــړه وي، لــه مــا بــه خبــره پټــه وي، هــوا مــې ډېــره وپوښــتله هــېڅ راز يــې پــه لاس رانــه کــړو، اصــلاً د نــاروغۍ لــه وجــې يــې خبــرې نشــوی کــولی، خــو عــين حالــل کــې دومــره ناروغــه هــم نــه راتــه ښــکارېده، داســې شــک کېــدو، لکــه لــه مــا چــې څــه پټــوي، يــا کلکــه رانــه مــروره وي، لنــډه دا چــې تــر يــوې شــپې زيــات مــې دا وضــعيت ونشــوی زغملــی، جــګ

شــوم د کــورنۍ ددې خاموشــۍ او خفگــان د علــت پوښــتلو او يــو ښــه ډاکتــر تــه د هــوا د بولــو د مشــورې پــه پــار مــې دمــور ځنــګ تــه ورغلــم، دې تــه مخــامخ پوشــتۍ تــه کيناســتم، مــور مــې لــه خپلــې مخــې نــه د منــو قــاب راوښــويو، کــړل يــې: منــه پوچــه کــړه، يــوه مــې تــرې راپورتــه کــړه! د منــې خوړلــو پــه محــال مــې ورته کړل:

– مــورې! ددې کــور اوضــاع بېخــي تغيــر کــړی، د هــر يــوه پــه څېــره او ســترګو کــې خــورا خفګــان او مايوســي ښــکاري، خيــرت خــو دی؟ پــه دې ســره مــې د مــور رنــګ تــور او شــين شــو، څــو لحظــې ســاه نيــولې وه، بلاخيــره زمــا نــه د پــټ کــړي، ډک زړه بــړاس تــه يــې مخــه ورکــړه، پــه چيغــو چيغــو ژړا يــې پيــل وکــړو، لپه لپه اوښکې يې يخن ته راتوېدې، همدې چيغو او ژړا کې يې کړل:

– افــرين پــه مــوږ کــې چــې تــر اوســه ژونــدي يــو، ولــې خريمــې دې څــه درتــه ونــه وېل؟ واپس يې په خپل ځواب کې کړل:

– نــه چيــرې وايــي، هغــو بــه تاتــه هــم لــه شــرمه ځــان پــه مکــر او مريضــۍ وهلــی وي؟ پســې زياتــه يــې کــړه: د پــلار او نيکــه درنــه دروازه يــې دې پــه غولــو ولړلــه، دوســت او دښــمن تــه يــې ســپک او ســپاند کــړو، بيــا يــې آســمان طــرف تــه د لاســونو پــه لپــه کولــو ســره کــړل: يــا الله ج اســمان راوارتيــږې، نــور ژونــد نــه

غـــوارو، پـــه کومـــو ســـترګو بـــه پـــه دې کلـــي کـــور کـــې ژونـــد کـــوو، پـــه کومـــو سترګو به خلکو ته ګورو...

زه هیـــران ورتـــه ناســـت وم، همـــدې وخـــت کـــې مـــې کشـــر ورور جمـــال د مـــور چیغـــې او فریـــاد اوربـــدلی و، اتـــاق تـــه یـــې سـر رادننـــه کـــړو، مـــور تـــه یـــې کـــړل: بس کړه مورې ډېره مه ژاړه فشار دې جګېږي، بیا یې ماته مخ راوړو:

– لالکـــه! تـــه راځـــه بېـــرون تـــه، مـــور پرېـــږده چـــې بېګـــاه یـــې هـــم فشـــار ډېـــر لـــوړ و. پســـې ورجـــګ شـــوم، مخـــامخ اتـــاق تـــه ننوتلـــو، مخکـــې تـــر کیناســـتلو مـــې ورتـــه کړل:

– و وروره! دا څه کیسه ده؟

جمال کړل:

– مـــا کـــور کـــې وېلـــي و، چـــې دوې درې شـــپې لالـــک تـــه مـــه وایئ، ترڅـــو لـــږ دمـــه یـــې جـــوړه شـــي، ولـــې دا چـــې تاســـو یـــې ســـر راپورتـــه کـــړی، کـــه رښـــتیا شـــي د پټېـــدو هـــم نـــه ده، لـــه تېـــرو دوه میاشـــتو راپـــه دې خـــوا دې د ښـــځې (هـــوا) ټیمنـــګ بـــدل شـــوي و، ټولـــه ورځ بـــه پـــه خپـــل اتـــاق ننـــوتلې وه، نـــه د کـــور پـــه کیســـه کـــې وه، نـــه د ژونـــد، حتـــا ډوډۍ تـــه بـــه هـــم نـــه راتللـــه، چـــې څـــوک بـــه مـــې ورولېـــږل، بهانـــه بـــه یـــې ورتـــه وکـــړه، چـــې زه مریضـــه یـــم، نـــه یـــې خـــورم، نـــور بـــه

مـــې غـــږ ونکـــړو، زړه کـــې مـــې وېـــل: څـــه خیـــر چـــې وږې شـــي، هغـــه آشـــپزخانه ده، وبـــه یـــې خـــوري، شـــپې ورځـــې وې همداســـې تېرېـــدې، ان تـــر دې چـــې ســـتا لـــه راتلـــو نـــه څـــو ورځـــې مخکـــې مـــې یـــوه هندوانـــه راوړه، پتنـــوس کـــې مـــې ټـــوټې کـــړه، خدیجـــه مـــې ورولېږلـــه مـــور تـــه یـــې هـــم غـــږ وروکـــړو، دې تـــه هـــم ورغلـــه ترڅـــو راشـــي هندوانـــه وخـــوري، خدیجـــه واپـــس زر تـــرې راغلـــه پـــه ورخطـــایۍ ســـره یـــې وېـــل: وریـنـــدارې ژړل وېـــل یـــې ګېـــډه مـــې خـــوږېږي، پړســـوب یـــې هـــم پیـــداکړی، د هنـــدوانې یـــوه ټوټـــه مـــې نیمـــه لاس کـــې وه، نیمـــه خولـــه کـــې، د خـــولې مـــې تېـــره کـــړه، د لاس مـــې ببرتـــه پتناســـه کـــې وچولـــه، ســـم د لاســـه راجـــګ شـــوم، مـــور تـــه مـــې کـــړل: ځانونـــه مـــو تیـــار کـــړئ، ترڅـــو ډاکتـــر تـــه ولاړ شـــو، پـــه منـــډه مـــې مـــوټر راوســـتلو د جـــانیخیلو کلنیـــک تـــه د رســـېدو ســـره ســـم مـــې ډاکتـــر مرتضـــا راپیـــداکړو، بـــې نمبـــره یـــې ننیســـتلو، معاینـــه خانـــه کـــې درئ، څلـــور ډاکتـــران و، لمـــړی یـــې تبـــه او فشـــار وکتـــل، بیـــا یـــې د وینـــې او تلـــویزوني معاینـــاتو پـــارچې راکـــړې، د وینـــې نتجـــه لا نـــه وه راوتلـــې، یـــوازې د تلـــویزوني معاینـــاتو نتجـــه مـــې ډاکتـــر تـــه راوړه، تـــر کتلـــو وروســـته یـــې کـــړل: نـــاروغ مـــو حمـــل لـــري، ډیـــری ښـــځې د حمـــل پـــه څلورمـــه، پنځمـــه میاشـــت دا ډول دردونـــه تجروبه کوي، دوا درته لیکم، ددې سره ښه کېږي.

دا خبــره نــه وه، ماوېــل چــې بــرق ونیــولم، تــر ســترګو مــې اوه رنګــه ســپرغي بــاد شــول، نــور نــه پــه دوا پســې وګرځېــدو، نــه ډاکتــر پســې، يــو قســم دېوالــ پــه دېوالــ لــه کلینــک نــه راووتلــم، ډرېــور تــه مــې غــږ وکــړو، مــوټر يــې راچالانــد کــړو، دا لا هنــوز هــم چونګېــده نازونــه او د ســختو ناروغــانو تمثيــل يــې کولــو، فقــط ســيټ تــه مــې ورټيلــه کــړه، پــه مخــه راغلــو، لــه همغــې ورځــې مــو پــه کــور مــاتم جــوړ دی، نــه د چــا ډوډۍ زړه تــه کېــږي، نــه د چــا پــه شــونډو يــوه خبــره راځــي، نــه مــو لــه کــور وتلــو تــه زړه کېــږي، داســې انګيــرو لکــه ټــول خلــک چــې زمــوږ دروازې تــه پــه مــوږ پــورې د خنــدلو لپــاره راټــول وي، چکــې وهــي، کــه څــه هــم تــر اوســه بهــر نــور څــوک نــه دي خبــر، صــرف کلينيــک کــې نــور ډاکټــران خــو خيــر مــوږ نــه پېژنــي، نــه پــوه شــول چــې دا حمــل يــې لــه چانــه اخيســتی؟ يــوازنی کــس چــې مــوږ او تاســو ښــه پــه رســميت پېژنــي او لــه دې پېښــې خبــر شــو، هغــه ډاکتــر مرتضــا دی، کــه نــور هــېڅ نــه وي، خپلــې ښــځې تــه خــو يــې هــرو مــرو وايــي، ښــځه يــې چــې خبــره شــوه، هغــه ســبا لســو نــورو ښــځو تــه وايــي، مياشــت کــې ټــول ولــس خبرېــږي، چــې ببخــي خبــر هــم نشــي، زه فکــر نکــړم د چــا وجــدان يــې دې ومنــي، ترڅــو دداســې خريمــه پــه وړانــدې دې چوپــه خولــه پــاتې شــي، پــه بســته حرامــوني يــې دې ســترګې پټــې کــړي؟ دا چــې ســتا د راتلــو غــږ و او ســتا ښــځه ده، مــوږ هــم ســتا راتلــو تــه منتظــر شــو، نــور تــه پــوهېږې او کــار

دې، پـــه همـــدې حالـــل يـــې زغمـــې؟ طـــلاق ورکـــوي، دپـــلار کـــره يـــې ورشـــړې؟ او کـــه ماتـــه اختيـــار راکـــوې چـــې دېـــرش مرمـــۍ يـــې ترســـينه وباســـم؟ ترڅـــو د کـــورنۍ نـــام، ننبـــان مـــو هـــم پـــه خپـــل ځـــای پـــاتې شـــي، مـــوږ هـــم پـــه هـــر مجلـــس کـــې، ســـر ټيټـــي نـــه اوســـو، لکـــه ومـــو چـــې کـــړو، پـــاتې ژونـــد هـــم همداســـې د نـــر پـــه شـــان وکړو، حتا آينده نسل ښځې مو هم درس ترې واخلي!

يـــو ناڅاپـــه د ورور لـــه خـــولې دداســـې عجـــايبو اورېـــدلو پـــه ځـــواب کـــې حيـــران بريـــان پـــاتې شـــوم، پـــه ټـــول بـــدن مـــې لکـــه مېږيـــان چـــې ګرځـــي، غوږونـــو کـــې مـــې پـــه تکـــراري ډېـــه يـــو قســـم کړنـــګ، کړنـــګ آوازونـــه کېـــدل، نـــور مـــې هـــم وضـــعيت خـــورا غيـــرې نرمالـــل لـــوري تـــه ولاړو، پـــه عينـــي وخـــت کـــې جمالـــل د ځـــواب رانـــه اورېـــدو پـــه پـــار دوې ســـترګې خـــولې تـــه رانيـــولې وې، خـــو زه ونـــه توانيـــدم، چـــې دده دهيلـــې ســـره ســـم زر ځـــواب ورکـــړم او يـــا هـــم ســـم د لاســـه د يـــادو کـــړو دريـــو نســـخو نـــه يـــې يـــوه ورتـــه انتخـــاب کـــړم، تـــر ډېـــره همداســـې خـــاموش او فکـــر کولـــو کـــې پـــاتې شـــوم، دلتـــه زمـــا د ورخطـــايۍ، غوســـه او غيـــرې نرمالـــل وضـــعيت نـــه، شـــيطان تـــه هـــم موقـــع پـــه لاس ورغلـــه، د پراخـــه او ســـالم فکـــر کولـــو پـــه ځـــای مـــې يـــې فکـــري مســـير د هـــوا پـــه وړانـــدې منفـــي خطســـير تـــه برابـــر کـــړو، زړه کـــې يـــې راوچـــول: افســـوز پـــه مـــا څـــومره ګرانـــه وه؟ څـــومره بـــاور مـــې پـــرې لرلـــو؟ ترڅـــو بـــه مـــې چـــې اول دې تـــه وانخيســـتل ځـــان تـــه مـــې هـــېڅ شـــی نـــه اخيســـتل، د عربـــو پـــه

ښــکلو او ځوانــو ښــځو ، نجينــو پســې بــه مــې ددې لپــاره کتــل، چــې پــه تــن ښايســـته جــامې، بــوټ، څپلــۍ، ســاعت، د ســکول.... يــې صــحيح کــړم، ترڅــو د تللــو پــه وخــت يــې هــوا تــه هــم واخلــم، مګــر دا دومــره کمصــله وختلــه، چــې نــه يـــې زمـــا کـــورنۍ او دروازې تـــه وکتـــل، نـــه يـــې خپـــل درانـــه مـــور، پـــلار همدارنګــه تــل تــر تلــه درنــې، بــاعزت کــورنۍ تــه وکتــل او نــه يــې هــم پخپلــه پــه مـــا زړه وســـوځېدو ، چـــې د عربـــو پـــه ســـختو ســـرو ګرميـــو کـــې مـــې ددې لپـــاره د ښــه ژونــد او ښــه راتلــونکې جوړولــو پــه پــار شــپه، ورځ پــه ځــان يــو کــړي وه، لــه ســهار نــه تــر بېګــا مــې درنــې، درنــې مــزدورۍ کــولې، همداســې پرلــه پســې مــې يـــې پـــه وړانـــدې د نفـــرت او کرکـــې وسوســـې پـــه زړه راوربـــدې، د عصـــبانيت لـــور تـــه تللـــم، همـــدا و ، چـــې تـــر يـــوې ښـــې شـــيبې چـــوف پـــاتې کېـــدو وروســـته مـــې د جمال په ځواب کې ورغبرګه کړه:

- افســـوز ښـــته زياتـــه رابانـــدې ګرانـــه وه، کـــه ټـــول کـــور تـــه يـــې اور وراچـــولی وای، زه بـــه بيـــا هـــم ددې پـــه طـــرف ولاړ وم، ولـــې بيـــا هـــم کـــه ښځـــي تـــر زغـــم اوښـــتې وی، هـــر کلـــه چـــې د خاونـــد او ښـــځې تـــرمنځ تـــر کـــور دننـــه ســـتونزو ، فکـــري مخـــالفتونو ، تـــاوتريخوالي يـــا نـــورو مشـــکيلاتو لـــه کبلـــه خبـــره يـــو د بـــل تـــر زغملـــو واوړي، پـــه هغـــه صـــورت کـــې يـــې ښـــه حـــل لاره، پـــه اســـلامي شـــرعي طريقـــه د دواړو جـــانبو د ټولـــو حقوقـــو پـــه مرعـــات کولـــو ســـره طـــلاق دی، امـــا د

داســې کمصــل انســان چــې لــه بــاور او ښــو نــه دې ســوء اســتفاده وکــړي، تــا هــم ســپک کــړي دوســت او دښــمن تــه دې ټيــټ ســترګی کــړي، کــورنۍ دې هــم ســپکه کــړي، ان خپلــې دروازې مــور پــلار او ورونــو تــه هــم ونــه ګــوري، د ســپي پــه مــرګ بايــد مــردار شــي، پــه مردارېــدو ســره يــې، لــه خلکــو اخيســتی عــزت واپــس ورتــه راوګرځــول شــي، زه درســره موافــق يــم، دېــرش مرمــۍ يــې ولــې کــه شــپيته، مګــر د کــوم چــا ســره يــې چــې مــردار خــورګي کــړې، څــوک دی؟ څــه رنګــه يــې ددې لــوړې کــلا او دې دومــره کــور نــه پــټ تــر خپلــې بســترې رارسولی؟ دا حال بايد ترې واخيستل شي.

جمال راغبرګه کړه:

– بــس تــه تــرې خــلاص يــې داســې بــه يــې ټکــي پــه ټکــي درتــه پــرې ووايــم، خپــل ديــن بــه يــې ليــدلی وي، زمــا بــه يــې نــه وي ليــدلی، تــه صــرف راتــه کينــه غــوږ ورته ونيسه.

لنــډه بــه يــې وايــم، جمــال بېخــي بېتابــه او احساســاتي و، زمــا د اجــازه ورکولــو ســره ســم د همــدې ورځــې پــه، ماسښــين مــو يــې کــاظم مامــا تــه زنــګ وکــړو، ورته کړل يې:

– مامــا د مــور مــې دا دوې ورځــې فشــار يــو څــه لــوړ شــوی، دواه هــم خــوري نــه پــرې لګــي، مــا ډېــر ورتــه ووېــل چــې يــوه شــپه ستاســو کــره درشــي، ترڅــو

وکړځـــي، لــږ بــه يـــې وينـــه جريـــان پيـــداکړي، څــه بــه يـــې فکـــر پـــه بلـــه شـــي، انشاءالله ښه کېږي، خو زما نه مني، وبښه ته يو زنګ ورته وکړه!

نمـــوړی مامـــا مـــې پـــه مـــور ګـــران و، د زنـــګ ورتـــه راکولـــو ســـره مـــې مـــور پـــه وېښـــتو ګمـــنځ راوخيســـته دتلـــو تابعـــه يـــې ونيولـــه، جمالـــل خديجـــه او منـــوره هـــم پســـې اشـــتهفنۍ کـــړې، پـــه دې ســـره يـــې ښـــه زمينـــه مســـاعده کـــړه، کـــور يـــوازې زه، جمالـل او هـــوا پـــاتې شـــو، جمالـل مـــازيګر بالاخـــانې تـــه وختلـــو تـــر ډېـــره يـــې ټـــک او ټـــوک راتلـــو، چـــې کتـــل مـــې د څـــاه د ربړونـــو نـــه يـــې د وهلـــو لپـــاره دوې متروکـــې جـــوړې کـــړې وې، راښـــکته شـــو، ماښـــام تـــر لمانځـــه وروســـته يـــې ډوډۍ راوخيســـتله، زمـــا زړه تـــه نـــه کېـــده، خـــو بيـــا هـــم يـــو دوې ګـــولې مـــې وخـــوړه، دســـترخوان يـــې ټـــول کـــړو، د دېوالـــل خواتـــه يـــې واچولـــو قـــاب او کاســـه يـــې لـــه پاســـه پـــرې کېښـــودل، ســـم لـــه واره پورتـــه شـــو، لاس يـــې ورجـــګ کـــړو، د المـــارۍ لـــه ســـره يـــې تفانچـــه او يـــو غـــټ برچـــې تـــه ورتـــه چـــاقو هـــم راوخيســـتل، نـــور يـــې ماتـــه کـــړل: لالکـــه! راځـــه ددې پـــه خانـــدان کـــې.......... چـــې دا خريمتـــوب او مســـتي يـــې اوس تـــر........ پـــرې وباســـم، ډېـــر پـــوچ ښـــکنځل يـــې وکـــړل، پســـې زياتـــه يـــې کـــړه: څـــو بيـــا بلـــه رنـــډۍ د خپلـــو کورنيـــو د عـــزت ســـره داســـې لـــوبې ونکـــړي، نـــه چاتـــه داســـې د بـــې غيرتـــه فکـــر ونکـــړي. لـــه څـــه وېلـــو پرتـــه زړه نـــا زړه پســـې ورپورتـــه شـــوم، ســـترګې مـــې لـــه اوښـــکو راډکـــې شـــوې، چـــون يـــو خـــوا مـــې

تـر دې دمـه چـرګ نـه و وژلـی، نـه مـې يـې جرئـت لرلـو، انسـان خـو پرېـږده، ولـې نـن د مجبـورۍ لـه مخـې سـل سـلنه کلـک ورتـه وتـړل شـوم، بلخـوا لـه دې واقعـې هـاخوا هـوا د بـې جـوړې ځـوانۍ لرلـو عـلاوه، ډېـره مينـه ناکـه او بـا وفـا نجلـۍ وه، د ورسـره تيـر کـړي ژونـد پـه لـړ کـې راسـره کـړې نيکـۍ او راکـړې مينـې يـوه، يـوه صـحنه يـې ذهـن تـه راتللـه، واقعـاً لـه نـورو انسـانانو نـه جـلا خـوار ښايسـته ځـانګړنې، مثبـت فکـر او پراخـه حوصـيله الله ج ورکـړي و، همدارنګـه پـه لمانځـه، اوداسـه کـې ډېـره تکـړه وه، حتـا د سـهار د لمانځـه پـه محاـل بـه يـې لـه ماسـره هـم تـل لانجـه وه، خـدای ج شـته زه د سـهار پـه لمانځـه کـې ټمبـل يـم، لـه خوبـه نشـم بيداريـدی، هـوا بـه بـار بـار وېـل جـګ شـه، اوبـه مـې درتـه تيـارې کـړې اودس وکـړه، جـګ شـه ناوختـه شـوه، جـګ شـه قضـاء دې کـړو، دا چـې ډېـره بـه شـله شـوه، اخيـر بـه مـې بـې آبـه کـړه، څـو لحظـې بـه غلـې وه، بيـا بـه راغلـه پـه تنـدي بـه يـې ښـکل کـړم، اننګـی بـه يـې پـه اننګـي راکېښـودو نـور بـه يـې زارۍ شـروع کـړې، خيـره جـګ شـه اودس وکـړه، لمـونځ قضـا کېـږي، بېـدمازي انسـان بدبختـه کـوي، د کـور برکـت ورسـره ځـي، همدارنګـه لـه بيلابيلـو لارو يـې کـار اخيسـتلو، اخيـر بـه يـې جـګ کـړم. لـه دې سـوا د ضـرورت پـه وخـت لـه کورنـه د وتلـو پـه محاـل بـه يـې ډېـر ښـه حجـاب مرعـاتولو، خـو سـربېره ددې چـې پرلـه پسـې ښايسـته ځـانګړنې يـې پـه ذهـن

راوربــدې، ســترګې مــې يــې راډکــې کــړې، عــين حــال کــې مــې زړه کــې راتبــده: کــه رښــتيا دومــره ښــه نجلــۍ وی، بيــا يــې دومــره لــوی جــک ولــې وهــل؟ حتمــاً دا هــر څــه يــې زمــا پــه وړانــدې تمثيــل او ددې لپــاره يــې کــول، ترڅــو زمــا پــه ســر خــولۍ کبــږدي، بــاور پــرې وکــړم، نــه يــې کــور کــې قيــد کــړم، نــه يــې وڅــارم، تــر هغــو چــې خپــل عاشــق او ورســره مــزو، چړچــو تــه اســانه لاس رســی ولــري، لکــه لرلی يې چې دی.

خــو پــه هــر حــال جمــال مــې تــر مــخ و، اتــاق تــه ورننوتلــو، زه وره کــې پښــه نيــولی شــوم، اتــاق تــه د جمــال پــه ورننوتلــو هــوا خبــره نشــوه، څنګــه چــې پرتــه وه، همغــه شــان پرتــه وه، زمــوږ پــه ګومــان لا يــې هــم دســختې نــاروغۍ او بــې حــالۍ تمثيــل کولــو، امــا جمــال د ورنــژدې کبــدو ســره ســم مــلا کــې پــه لغــت ووهلــه، نجلــۍ پــه خفــه غــږ د الله فريــاد پــه کولــو ســره، مــخ راوګرځــو، ســترګې يــې رارنــې کــړې، د جمــال پــه ليــدو يــې، ټيکــري پســې منګــولې واچــولې، د راجګبــدو هڅــه يــې وکــړه، خــو لکــه ښــه د کــالونو ســخت او بــې ســيکه نــاروغ، پــه ډبــر زور تــر يــوې انــدازې راجګــه شــوه، لا پــوره نــه وه، راناســته بلــه څپــړ يــې ورکــړه، واپــس ولوبــده، پســې ورټيــټ شــو، ويښــتو کــې يــې لاس ورواچولــو راجګــه يــې کــړه، پــه شــاته دبوالــل يــې ورووهلــه همداســې تختــه يــې ورکبنولــه، نجلــۍ پــه ورخطــايۍ او تکــراري بڼــه فقــط يــا الله ج يــا الله وبــل، جمــال تفــانچې

تــه مرمــۍ ورتېــره کــړه، میــل یــې پــه تنــدي ورکېښــودو، ورتــه کــړل یــې: خولــه دې بنــده کــړه، چنــګ او فنــګ دې پرېــږده، چــې ربښــتیا دې الله ج پــه یــاد وی، لــه ځانــه بــه دې خریمــه نــه جوړولــه، حرامــوني بــه دې نکــړل، نــور دې مکــر او نازونــه نــه چلېــږي، دوې خبــرې درتــه کــوم، ښــه یــې واوره! ایــا د ســوتې پــه زور اقــرار دربانــدې وکــړم، کــه خپلــه یــې کــوې؟ دا حرامــونی دې لــه چانــه پــه کېــده شــوی؟ زمــا او لــه دې دومــره کــور نــه پــټ دې څــه رنګــه رابطــه ورســره نیولــه؟ څرنګــه دې راوســتلو؟ دلتــه دې راوســتلی؟ د پــلار پــه کــور کــې دې ورســره یــو ځــای شــوې یــې؟ تــه وروتلــې یــې؟ څــه کیســه وه؟ هــوا پــه بــې انــرژۍ لړزانــده غــږ ژړا کــې وېــل: پــه خــدای، پــه قــران کــه مــې هېڅــوک لیــدلي وي، یــا د چــا لاس رابانــدې لګېــدلې وي، جمــال پــه کاذبــه موســکا او تمســخر ورتــه کــړل: ښــا بیــا نــو حتمــاً شــپاله (غوجــل) تــه ننــوتلې یــې پــه خــره دې ځــان ډډ کــړی، لــه همــدې ســره یــې ربښــې متروکــه ورتــه بنــده کــړه، پــه ټــول زور ســره یــې پنڅــه، شــپږ متروکــې پــه ســر، ســر ووهلــه، چــې وار بــه یــې پــرې وکــړو، تــر ټــول ســر، مــخ، غــاړه بــه یــې تــاو شــوه، لــه پــوزې یــې د وینــو تــر شــو، د یــوه غــوږ نــه یــې هــم وینــې راروانــې شــوې، چــون د متروکــې دلمــړي وار ســره یــې لښــتۍ هــاخوا والوتلــه، فکــر کــړم د همــدې لښــتۍ د نلکــې ســره یــې غــوږ راوشــکېدو، خــو پــه هــر حــال مــخ، غــاړه، ســر کــالي مــالي یــې ټــول پــه وینــو ســره پــره شــول، د نجلــۍ چیغــې او

فريـــاد جــګ شــو، خــو دومــره هــم نــه چــې تــر اتـــاق ووځـــي، يـــا يـــې ګاونـــډيان واوري، لـــه پنځـــو شـــپږ متروکـــو وهلـــو وروســـته، جمالـــل د تيارســـی پـــه حالـــت کـــې دمــه ونيولــه، يــو ځــل بيــا يــې غــږ پــرې وکــړو: حاـل وايــې کنــه؟ نجلــی فقــط وای الله، وای الله چيغـــې وهلـــې، بيـــا يـــې دوهلـــو شـــروع پـــرې وکـــړه، زه لـــه ماشـــومتوبه د وينـــو ســـره، حساســـيت لـــرم، پـــه ليـــدو مـــې يـــې ړزه بنـــه نشـــي، ضـــعف رابانـــدې راځـــي، تـــرې راشـــاته شـــوم، نـــور مـــې نـــه ليـــده، صـــرف، ددې چيغـــې او د متروکـــې ســـرپار مـــې آورېـــدو، کلـــه بـــه جمالـــل هـــم غـــږ پـــرې وکـــړو: وايـــې کنـــه؟ بلاخبـــره نجلـــی لـــه چيغـــو ولوېـــده، لکـــه څـــاروی چـــې د حلالولـــو پـــه وخــت نــيم دمــی شــي، لــه مــری نــه يــې يــو قســم وهــم نــاک خرهــار راوځــي، پــس، پـــس يـــې همداســـې يـــو نـــيم خخخـــخ، خخخـــخ غـــږ راوتلـــو، ان تـــر دې چـــې دا غـــږ يـــې هـــم ورک شـــو، يـــوازې د متروکـــې ســـرپار او دجمالـــل ســـتمار مـــې اورېـــدو، وضـــعيت مـــې بنـــه نـــه و، پـــه زړه مـــې ګرمـــي ګرمـــي راتللـــه، لـــه دهلېـــز نـــه هـــم، بيخـــي حـــويلی تـــه راووتلـــم، ترڅـــو هـــېڅ غـــږ هـــم وانـــه ورم، تقريبـــاً لـــس، پـــنځلس دقيقـــې وروســـته، جمالـــل لـــه کړکـــی نـــه غـــږ راوکـــړو، چـــې ورغلـــم هـــوا ختمـــه وه، پـــه وينـــو لانـــده ويښـــته يـــې پـــه مـــخ راخـــواره و، کمـــيس يـــې لـــه بنـــکته نـــه، ســـينې تـــه ورتـــول شـــوی و، ګېـــډه او مـــلا يـــې لـــوخ و، د هـــرې متروکـــې پـــه ځـــای کـــې ســـرې وينـــې راخوتېـــدلې وې، يـــوه پايڅـــه يـــې هـــم شـــکېدلې وه، تـــر ورانـــه پـــورې

يــې ښــه ښــکارېده، دا هــم لــه ډېــرو وهلــو نــه تکــه تــوره او شــنه وه، ځــاځکی ځــاځکی وينــې پــرې ولاړې او روانــې وې، پکــې پــاتې جــامې يــې هــم پــه وينــو لنــدې خوشــتې، پــه بــدن ورچســپېدلې وې، تــر څنــګ دېوالــل تــه يــې هــم زيــاتې وينــې بــاد شــوې وې، تــر نيمــايي ســور پــور و، څنګــه مــې چــې ســترګې پــرې ولګېــدې، زر واپــس راووتلــم، د زيــات ليــدو تــاب مــې يــې نــه لرلــو، جمالــل يــې هم وسايل راټول کړل راپسې راووتلو، حويلۍ کې يې راته کړل:

- کــورنۍ تــه يــې زنــګ وکــړه، چــې پــه همــدې شــپه کــې يــې يوســي، خــو دا چــې مــور، پــلار، ورونــه يــې ډېــر درانــه او ښــه خلــک و، شخصــاً لــه ماســره يــې ډېــرې نيکــۍ کــړې وې، يــو خــوا خــو يــې پــه لمــړي ســر کــې د هــوا ولــور ببخــي رانــه وانــه خيســتلو، حتــا د واده مصــارف يــې هــم لــه ځانــه وکــړل، بلخــوا پــس لــه واد بــه چــې کلــه ورغلــم زښــته ډېــر قــدر بــه مــې يــې کــول، هــېڅ مــې نشــوی کــولی چــې دلــور د وژلــو خبــر يــې پــرې وکــړم، اخيــر مــې ځــان تــه خپلــه ډاډ ورکــړو، زړه کــې مــې وېــل: څــه نــو کــه انســانان وي، غيــرت لــري؟ تنهــا زمــا او زمــوږ د کــورنۍ ســپکه خــو نــه ده، ددوئ هــم اولاد دی، د دوئ کــورنۍ، خپــل مــور، پــلار ورونــه يــې هــم ســپک کــړل، بايــد پــه مــرګ يــې خوشــحاله شــي، همــدا و، چــې اتــاق تــه ننــوتلم مبايــل مــې لــه چــارچ نــه راخــلاص کــړو، پــلار تــه مــې يــې زنــګ

ووهلــو، ســپمکارت مــې نــوی و، لــه مســافرۍ نــه پــه راتلــو مــې هــم نــه و خبــر، شماره يې ونه پېژندله د اوکې سره سم يې کړل: بلې سلام عليکوم!

- وعليکوم سلام کاکا ښه يې پخير يې!؟

- الحمدالله ښه يم، تاسو ښه يئ، وبښه ومې نه پېژندې څوک يې؟

په لنډو کې مې ورغبرګه کړه:

- کمال يم، هوا مړه ده، پسې راشئ!

په جګ غږ يې کړل:

- هوا!!

په همدې سره مې تماس ورقطعه کړو، نور مې ورسره اوږده نکړه.

خلاصــه کــه څــه هــم ځــای لــرې و، خــو مــوټر يــې خپــل و، بلخــوا تيــز راغلــي و، يــو ســاعت وروســته يــې مــور، پــلار او يــو ورور راورســېدل د لــور وضــعيت يــې چــې وليــدلو، ټولــو چيغــې کــړې، مــور يــې د همــدې لمــړۍ چيغــې ســره پــرې ورولوېــده ضــعف يــې وکــړو، پــلار يــې تــر غــاړه لاس ورلانــدې کــړل، دڅــو شــيبو لپــاره يــې پــه همــدې مړينــې راکښولــه، ســر يــې پــه خپلــه ســينه پــورې جوخــت ونيولــو، دده ســپينې جــامې هــم پــه وينــو ســرې، پــرې شــوې، تنــدی يــې د هــوا پــه ککــره تکيــه کــړو، غټــې غټــې ســلګۍ يــې وهلــې، ســيل، ســيل اوښــکې يــې پــرې

ورتويــولې، ورور يـــې لمـــړی زر، زر د کمـــيس لمنـــه پـــرې راکـــش کـــړه، ګېـــډه او مـــلا يـــې ورپـــټ کـــړل، شـــکېدلې پايڅـــه يـــې پـــه پښـــه ور آواره کـــړه، عينـــې حـــال کې يې د ژړا سره ګډ کړل:

- قربـــان قربـــان زمـــا مظلـــومې خـــورې مـــورې وبښـــه، څـــه خبـــر و؟ چـــې دا بـــه داســـې ځنـــاور وي، تـــا بـــه داســـې تيکـــه تيکـــه کـــوي، بيـــا يـــې تـــر څنـــګ ګېناســـتلو، پـــه وينـــو ســـره څپـــړ يـــې د څـــو لحظـــو لپـــاره پخپلـــو دواړو لاســـو کـــې ټينګـــه ونيولـــه، واپـــس راجـــګ شـــو، زه چـــې لـــه بهـــر خوانـــه پـــه کړکـــۍ ورولاړ وم، مـــخ يـــې راوړولـــو کـــړل يـــې: ولـــې کفـــر يـــئ کـــه اســـلام؟ دومـــره ظلـــم څـــوک کـــوي؟ لـــه همـــدې ســـره راروان شـــو، تـــر وره راووتلـــو، زه آمـــده شـــوم، پـــوه نـــه وم، چـــې جنـــګ کـــوي، کـــه زړه کـــې يـــې څـــه دي؟ خـــو نمـــوړې زمـــا طـــرف تـــه بيخـــي راونـــه کتـــل، ســـلګۍ يـــې وهلـــې، حـــويلۍ کـــې د دروازې پـــه لـــوري تېـــز روان و، غـــږ مـــې پســـې وکـــړو، زمـــا هڅـــه دا وه، ترڅـــو پـــه آرامـــه يـــې پـــوه کـــړم، چـــې هســـې مـــو نـــه ده، وژلـــې، لـــه کـــوم بـــل ځـــا نـــه يـــې حمـــل احيســـتی و، ســـبا يـــې حرامـــونی درتـــه زېږولـــو، شـــکر وباســـه چـــې تـــرې خـــلاص مـــو کـــړې، کنـــه هغـــه نـــوم بـــه دې بيـــا چېرتـــه وړلـــو، ولـــې هـــېڅ ځـــان يـــې پـــوه نکـــړو، همغـــه شـــان ګړنـــدی روان و، عـــين حـــال کـــې يـــې، ښـــکنځل هـــم کـــول، د خـــدای ج پـــه عـــذب اختـــه شـــئ، لعنـــت دې وي درباندې .....

جمالـــل یـــې خبـــرې ونشـــوی زغملـــی، ورانـــدې د مـــور د اتـــاق لـــه کړکـــۍ یـــې ســـر راویستلو، پسې نارې يې کړې:

- خوله دې سمه ښوروه، که درووتلم!

نـــور یـــې څـــه ونـــه ویـــل، خبـــره یـــې همدلتـــه بنـــده کـــړه، خـــو هلـــک بیـــا هـــم هـــېڅ ځـــان پـــرې پـــوه نکـــړو، لـــه دروازې ووتلـــو، د مـــوټر د ســـلف غـــږ یـــې راغلـــو، لـــس پـــنځلس دقیقـــي نـــه وې وتلـــې، چـــې د رینجـــرو کـــوغ او پـــوغ شـــو، د امنیتـــي ملـــي مربـــوط عســـکر راورســـېدل، جمالـــل چلاکـــي وکـــړه، د کـــلا لـــه شـــانه د تـــوت پـــه راتېـــرو شـــاخونو باغچـــه تـــه واوښـــت، ځـــان یـــې ویســـتلو، زه یـــې ونیـــولم لاس یـــې تـــر شـــاه راولچـــک کـــړل، برقـــي ډنـــډې ورســـره وې ډېـــر ســـخت یـــې ووهـــم، دلتـــه هـــم مـــا غوښـــتل چـــې د هـــوا د وژلـــو لامـــل او ګنـــا ورتـــه ووایـــم، ولـــې د یـــوې خبـــرې اجـــازه یـــې هـــم رانکـــړه، جمالـــل پســـې یـــې هـــم کـــور پـــه بـــل مـــخ راوړو ان د ګاونـــډیانو کورونـــه یـــې پســـې وکتـــل، پیـــدا یـــې نـــه کـــړو، زه یـــې راویســـتلم، د رینجـــرې بـــاډۍ کـــې لـــه چوکیـــو لانـــدې پـــه غـــولي یـــې کېنـــولم، تـــر رینجـــر یـــو شـــمېر مســـلح عســـکر تـــا و، امنیـــت یـــې نیـــولی و، نـــور تـــر ډېـــره زمـــوږ پـــه کـــور کـــې و، تحقیقـــات او څېړنـــې یـــې کـــولې، چـــې کتـــل مـــې د طـــب عـــدلي اړونـــد یـــو ســـپین امبـــولانس هـــم راغلـــو، پـــه ډېـــر لـــوړ آواز وهـــم نـــاک اورنګونـــه یـــې کـــول، پـــه ســـر یـــې ســـرې او شـــنې اشـــارې ډېـــم او فـــول کېـــدې، عســـکرو د هـــوا جســـد ورتـــه

راویســــتلو، دوی هـــم راتـــول شـــول رېنجـــرو تـــه وختـــل، زمـــا پـــه ســـر یـــې تـــوره خـــولۍ راکـــش کـــړه، حرکـــت یـــې وکـــړو، لمـــړی یـــې د امنیتـــي ملـــي تحقیـــق خـــانې تـــه یـــوړم، دلتـــه ډېـــرې ســـختې شـــکنجې او وهـــل هـــم و، پـــس لـــه پنځلســـو ورځـــو د طبـــې عـــدلي روغتـــون نـــه د هـــوا د معاینـــاتو او څېړنـــو نتیجـــه راغلـــه، لیکلـــي و: د افغانســـتان اســـلامي جمهوریـــت د عـــدلي طـــب د دقیقـــو څېړنـــو او معلومـــاتو لـــه مخـــې د مرحـــومې هـــوا نـــومې مېرمنـــې پـــه رحـــم کـــې ماشـــوم نـــه، بلکـــې تېمـــور دانـــه وه، پـــه عـــوض ددې چـــې عـــاجلي یـــې جراحـــي او اساســـي درملنـــه شـــوې وی، بـــرعکس ډېـــر ســـخت ظلـــم ورســـره شـــوی، تـــر خـــورا وحشـــت نـــاکو شـــکنجو لانـــدې وژل شـــوې. د عـــدلي روغتـــون ددې راپـــور پـــه رارســـېدو ســـره، عـــلاوه ددې چـــې پـــه خپـــل ظلـــم او د هـــوا پـــه مظلومیـــت مـــې زښـــته ډېـــر وژل، عســـکرو هـــم بـــلا ســـخت ووهـــم، نـــور یـــې دوســـیه داتـــه جـــوړه کـــړه، محکمـــې تـــه یـــې معرفـــي کـــړم، لنـــډه دا چـــې محکمـــې اوه لکـــه افغـــانۍ نغـــدي جرمـــه رانـــه واخیســـتله، یوویشـــت کالـــه یـــې قیـــد راتـــه ولیکلـــو، د څرخـــي پلـــه زنـــدان تـــه یـــې ولېـــږلم، دوې میاشـــتې وروســـته زنـــدان کـــې خبـــر شـــوم، جمـــال هـــم د ترکـــی پـــه مـــرز کـــې پولســـو نیـــولی و، ډېـــر ســـخت یـــې وهلـــی و، لاس او پښـــې یـــې ورمـــات کـــړي و، لـــه همغـــو وهلـــو نـــه مـــړ شـــوی و، کـــوم دلارې ملګـــري یـــې چـــې زمـــوږ کـــورنۍ تـــه حوالـــ ورکـــړی و، پـــه خبـــره یـــې جســـد یـــې هـــم لـــه دوئ نـــه همغـــه غـــره کـــې پـــاتې شـــوی و،

والله علـم چـې بيـا بـه چـا خـاورې پـرې اړولــې وې، کـه بـه حيوانـاتو يـا مرغـانو خـــوړلی وې، خلاصـــه ورور، هـــوا، اوه لکـــه افغـــانیې، دســـعودي وېـــزه هرڅـــه مـــې لـــه لاســه ورکـــړل، خپلـــه هـــم تقريبـــاً عمـــري قيـــد رابانـــدې وختلـــو، د خـــدای ج پـــه بـــدبختيو بدبختـــه شـــوم، د څـــه وخـــت پـــه تېرېـــدو ســـره، مـــې د مـــور او خوينـــدو ســـره ماماګـــانو خپلـــه وســـه کولـــه او د ګاونـــډيانو، کلـــي کـــور پـــه عشـــر او زکـــات پايېـــدل، ان تـــر دې چـــې دوه کالـــه پـــس بيـــا هـــم همـــدې زنـــدان کـــې خبـــر شـــوم، يـــوه خـــور مـــې خديجـــه يـــې لـــه غربـــت او لـــوږې پـــه کلـــي کـــې يـــوه ســـپينږيري تـــه ورکـــړې وه، پـــه داســـې حـــال کـــې چـــې د نمـــوړي ســـپينږيري د واده شـــويو لورانـــو لـــه اړخـــه لمســـــيانې زمــــا دخـــــور همزولـــــې وې، بلاخبـــــره تـــــر اوه کالـــــه زنـــــدان تېرولـــــو وروســـــته، د اشـــــرف غنـــــي احمـــــدزي پـــــه مشـــــری د وخـــــت جمهـــــوري نظـــــام د طالبـــانو لخـــوا ســـقوط شـــو، د نـــورو ولايتونـــو پـــه شـــمول، د کابـــل د زنـــدانونو دروازې يـــې هـــم د ټولـــو بنـــديانو پـــه مـــخ خلاصـــې کـــړې، زه هـــم پکـــې ازاد شـــوم، همغـــه ورځ پـــس لـــه ماښـــامه غلـــی کـــور تـــه ولاړم، د مـــور او کشـــرۍ خـــور منـــوره ســـره مـــې وليـــدل، خديجـــه تـــه د ورتلـــو وخـــت مـــې پيـــدا نـــه کـــړو، شـــپه مـــې وکـــړه، وربېـــدم چـــې دا ځـــل مـــې طالبـــان ونـــه نيســـي، زنـــدان تـــه مـــې خطـــا نـــه کـــړي، يـــوه دســـپينو زرو ګـــوتمۍ مـــې لرلـــه، غمـــي يـــې څـــه ارزښـــت لرلـــو، دا مـــې راوخيســـتله ســـهار وختـــي لـــه کـــوره راووتلـــم، ګـــوتمۍ مـــې پـــه لارو وپلورلـــه، جيـــب خـــرڅ مـــې

پـــرې برابــره کــړو ، لمــړی نيمــروز او لــه نيمــروز نــه ايــران تــه ولاړم، هلتــه مــې هــم چــې راســته اچولــه، چپــه لوېــده، يــوه ورځ بــه پــه کــار، پنځــه ورځــې بــه بــې کــاره وم، لــه بــې خرڅــۍ او زړه تنګــۍ مــې نــور ســاه پــه ختلــو وه، څنګــه چــې پــه کــار شــوم، بــدبختي څــه کــوې، لــس ورځــې کــار مــې وکــړو ، پــه يولســمه ورځ مــازيګر و ، پــه داســې حالــل کــې چــې پــه ســېمټو ککــړ پکــړ لبــاس کــار مــې پــه تــن و ، ســخت ســتړی هــم وم، پــولس رانــه تــاو شــول وبــې نيــولم، څــو لغتــې او څپــړې يــې ووهلــم، ولچــک يــې راواچــول، مــوټر تــه يــې پورتــه کــړم، پيســې ميســې پــاتې شــوې، پنځــه ورځــې کمــپ کــې وم، دوه نــيم زره تــومن مــې جيــب کــې و ، هغــه يــې هــم رانــه واخيســتل، شــپږمه يــې واپــس نيمــروز تــه راواړولــم، نيمــروز کــې يــوه روپــۍ هــم نــه وه راســره، چــې تــر کابلــه او بيــا تــر خپــل کلــي پــرې راغلــی وی، حتــا هوټــل کــې د شــپې کولــو ، ډوډۍ خوړلــو پيســې نــه وې راســره، لــه دې کبلــه ډېــرې شــپې پــه نيمــروز کــې پــاتې شــوم، مــزدورۍ پســې کرځېــدم، خــو کــار نــه پيداکېــدو ، ډوډۍ بــه مــې پــه ټولــه ســپين ســترګۍ دې دوکانــدارانو ســره خوړلــه، يــا بــه چــې ډرېــوران پــرې غونــډ و ، وربــه غلــم ډوډۍ بــه مــې ورســره وخوړلــه، کلــه بــه يــې يــو لــس روپــۍ راکــړې، يــوه نيمــه ورځ بــه شــل، دېــرش روپــۍ مــزدوري پيداشــوه ډوډۍ بــه مــې پــرې وخوړلــه، دشــپې لــه خــوا بــه د بــازار تــر شــاه پــارک تــه تللــم، ســلګونه متعــادان پکــې پراتــه و ، اولــه شــپه مــې

ډېــر ســخت یــخ وشــو، نــژدې یــې وژلــی وم، ســهار تــر نهــه، لســو بجــو بېخــي جګېدلی نشوم، یو معتاد مې خواته راغلو، کړل یې:

- خمار یې ځان دې درد کوي؟

ورغبرګه مې کړه:

- نــه عمــل نلــرم، د شــپې مــې ډېــر بــد یــخ وشــو، اوس مــې هــم د ټــول وجــود بندونه کرغچ دي، نه خلاصېږي، متعاد موسک شو کړل یې:

- څنګــه یــې وژلــی نــه یــې، پــه دې یــخ کــې بــې مــوادو شــپه کېــږي؟ لــږ لــږ ســر درنــه وه، یعنــي نشــه کــوه، چــې وینــه دې ټینګــه شــي، وجــود دې د یــخ مقامــت پیــداکړي، کنــه وژنــي دې، یــا یــو ســپی پیــدا کــړه، د شــپې یــې پــه څــادر کــې درســره پټــوه، ســپی هــم ګــرم دی، یــخ دې نــه تــرې وهــي، بیــا یــې کــړل: خــو ســپی هــم چــې نشــه نشــي، نــه درســره څملــي، زړه کــې مــې وېــل: یــا خدایــه دا څــه اورم؟ څه حالت ته دې راوستلم؟ خو په هر حال معتاد ته مې کړل:

- د موادو روپۍ نه لرم!

وېل یې:

- خیــر دلتــه تــر نیمــایي زیــات کســان نــه مــواد لــري، نــه یــې پیســې، هــر چــا چــې شکــول پــه ډولــۍ کــې ورپــټ شــه، ډولــۍ کــې حصــار دود دې دومــره نشــه کــوي

چــې شــپه دې پــرې تېــره شــي، د لاس پــه اشــاره ســره يــې زیاتــه کــړه، کــه نــه وي، هغــه زمــا ملګــري دي، بیــا هلتــه راځــه، پــه همــدې خبــره رانــه راروان شــو، مــا ځــان وخوځولــو، پښــې او لاســونه مــې وښــورول، دجګېــدو هڅــه مــې وکــړه، ډېــر پــه ســختۍ جــګ شــوم، لــړ لــړ چــې وګرځېــدم، بندونــه مــې خــلاص شــول، وږی وم، د ډوډۍ پــه غــم خوړلــو پســې بــازار تــه راووتلــم، چــې کیســه اوږده نشــي، دا ورځ هــم تېــره شــوه، ماښــام بیــا پــارک تــه راغلــم، تــر ډېــره مــې مقامــت وکــړو، خــو څــومره چــې شــپه پخېــده یــخ زیاتېــدو، بلاخېــره ورخطــا يــې کــړم، لحظــه پــه لحظــه مــې وضــعیت خرابېــدو، ان تــر دې چــې لاس او پښــې مــې بــې حســه شــول، دا شــپه تــر پرونــۍ شــپې ډېــره یخــه وه، زړه کــې مــې راتېــره شــوه: قســم ده کــه بېخــي ژونــدی تــرې ووځــې، بلــه لار نــه وه، د معتــاد د خبــرې پــه تقیــب، شــاوخوا مــې وکتــل، معتــادان خــو ډېــر ســره ډولــۍ ډولــۍ و، زه د نــژدې کثافــت دانــۍ تــر څنــګ دریــو معتــادانو تــه ورغلــم، د زړو پلاســتکي ګونیــو ډولــۍ یــې جــوړه کــړې وه، لــه ډېــرو خیریــو او دودونــو نــه تکــه تــوره شــوې وه، کــرار، کــرار مــې ددې دوو تــر قــات ســر ور دننــه کــړو، دوی چــې ولیــدم، د معتــادانو مــې دا یــو کــار خوښــېږي، خپلــو کــې ډېــره ښــه ملګــري ســره پــالي او ډېــر ښــه نیــت لــري، هــرې ډولــۍ تــه چــې ورشــې څــوک دې نــه منــع کــوي، نــه پوښــتنه کــوي چــې څــوک یــې؟ دوی هــم چــې زه ولیــدم، ســره وښــورېدل، ځــای يــې راکــړو، نشــه یــې کــړې

وه، اور یـــې ســـاف شـــوی و، خـــو لا هـــم لـــه پاســـه یـــې د ســـګریټ پـــه دړې مـــوادو نـــری، نـــری لـــوګی کولـــو، زه یـــې لمـــړی ډېـــر وتښوخـــولم، څـــو لحظـــې وروســـته مـــې د ســـتوني او ســـږو عضـــلات (غوښـــې) شـــل شـــول، دتښـــوخي قابلیـــت یـــې لـــه لاســـه ورکـــړو، کـــرار، کـــرار مـــې د زړه ضـــربان هـــم زیـــات شـــو، بلاخېـــره داســـې ګـــرم شـــوم، چـــې پـــه همـــدې شـــنه یـــخ کـــې مـــې وجـــود خولـــه پرېښـــوده، لـــه ډېـــرې ګرمـــۍ مـــې ســـاه بندېـــده، غوښـــتل مـــې لـــه ډولـــۍ راووځـــم، نیشـــه وم، جګېـــدی نشـــوم شـــاته راولوېـــدم، لکـــه چـــې پـــه پښـــه مـــې اور وشـــیندلو، معتـــادان پـــه پـــوزو کـــې وغونـډل، پښـــې مـــې یـــې دېخـــوا راټېلـــه کـــړې، څـــه مـــې خپلـــه ځـــان راوښـــویو لـــه دوی نـــه یـــو متـــر رادې خـــوا شـــوم، څـــو شـــیبې پـــروت وم، نشـــه مـــې شـــیبه پـــه شـــېبه زیاتېده، نور په ځان نه یم پو، خدایزده بې هوشه شوی وم

کـــه ویـــده شـــوی وم، نـــه پـــه شـــپه خبـــر شـــوی یـــم، نـــه پـــه یـــخ، ان د ورځـــې لـــس بجـــې وې، چـــې ســـترګې مـــرې راوغړولـــې، لا هـــم ښـــه نشـــه وم، طبعیـــت مـــې داســـې برابـــر و، لکـــه د ټـــول جهـــان پاچـــا چـــې یـــم، زړه کـــې مـــې وېـــل دا نشـــې خـــو ســـم شـــی دي، معتـــادنو هســـې لـــه ځـــانونو ملنګـــان نـــه دي پســـې جـــوړکړي، لنـــډه دا چـــې مـــازیګر مـــې نیشـــه والوتلـــه، ســـم د لاســـه یـــوه بلـــه ډولـــۍ کـــې ورپـــټ شـــوم، بیـــا مـــې ځـــان نیشـــه کـــړو، حتـــا تـــر دې چـــې څلـــور پنځـــه ورځـــې وروســـته یـــې هســـې تـــاثیر نـــه رابانـــدې کولـــو، مجبـــور وم، چـــې هـــره شـــپه دوه، درې ځلـــه ځـــان نشـــه

کــړم، خلاصــه لــس ورځــې وروســته بــه ټولــه شــپه پــه ډولــۍ کــې ناســت وم، چــې راوبــه وتلــم پنځــه دقیقــې وروســته بــه یــخ ونیــولم، واپــس بــه ډولــۍ تــه ورننــوتلم او کــه خــوب بــه راتللــو ډولــۍ کــې بــه هــم نــور نشــوی کېناســتی، بیــا مــې د ســیمټو د ګونیــو یــو تــرفڅ پیــداکړی و، د یــو بغلانــي ملګــري مــې ســپی و، همغــه بــه مــې راســره تــرې لانــدې څملولــو، رښــتیا هــم ســپیان ډېــر ګــرم مزاجــه دي، چــې راســره پــټ بــه مــو کړلــو، بیــا بــه مــو یــخ نــه کېــدو، لــه تاســو دې پټــه نــه وي، د ســپي ســره د څملاســتلو یــو جالبــه خــاطره بــه هــم درســره شــریکه کــړم، البتــه حیــا دې وي، د نــورو شــپو پــه شــان، یــوه شــپه بیــا هــم د بغلانــي ملګــري، مــومن د ســپي ســره تــر تــرفڅ لانــدې وېــده وم، خــړ غــټ کوټــه ســپی و، د شــپې مــې خــوب لیــدو، چــې د هــوا ســره پــه تخــت پــروت یــم، دخــوب نــازک ښــکلی لبــاس یــې پــه تــن و، ســپین ســپین اندامونــه یــې تــرې ښــکارېدل، پــه ځنــګ راواوښــته، پــه اننګــي یــې مچــو کــړم، ګورګــوټۍ، ګورګــوټۍ څټــې یــې پــه مــخ راولوېــدې، بیــا مــې یــې پــه ســینه لاس راتــه کېښــودو، ښــکته د نامــه تــر غــوټۍ یــې، څپــړ کــش راکــش کــړه، پــه دې ســره یــې زمــا احساســات هــم راوپــارول، ورو ورپــه اړخ شــوم، لاس مــې پــرې ورواچولــو، ښــکته پورتــه مــې یــې پــه انــدامو کشــولو، نرمــه نرمــه مــې چــاپې کولــه، نوبــت ســینې تــه راورســېدو، تــی مــې یــې پــه منګــول کــې ونیولــو، چــې پچــک مــې کــړو، ســپي راغــپ وهــل، خولــه یــې

راواچولــه، ســترګې مــې رانــه کــړې، چــې ګــورم تــر مــايعو مــې نيــولی و، زر مــې لاس راکــش کــړو، ســپي تــوف کــړل، همــدې ســره لــه تــرفڼ نــه ووتلــو، زه څــو دقيقــې نــور هــم پــروت وم، پخــوانی ژونــد، مــور، خوينــدې، ورور، هــوا او راســره مينــه يــې يــاد تــه راغلــه، کــوم چــې نيمــه شــپه خــوب کــې بــه پــه اړخ راواوښــتله پــه مــخ، غــاړه بــه يــې کلــک، کلــک مچــو کــړم، واپــس بــه يــې ســر پــه بالښــت ورخطــا کــړو، پــه بــل اړخ بــه ويــده شــوه تــور څټــې بــه يــې پــه مــخ او غــاړه ورخــورې شــوې، اوســني حالــل تــه مــې پــه کتــو، دې يــادونو ښــه ډېــر وژړولــم، خــو پــه هــر حالــل، نيشــه مــې الــوتلې وه، بــدن مــې مــړ، مــړ درد کولــو، پســې راجــګ شــوم، مــومن او ملګــرو يــې ډولــۍ جــوړه کــړې وه، زه هــم پکــې ورپــټ شــوم، لنــډه يــې دا چــې نيمــروز کــې پــه همــدې شــان څــه بانــدې يــوه نيمــه مياشــت وخــت رابانــدې تېــر شــو، پــه همــدې مــوده کــې مــې زښــته ډېــر وزن هــم لــه لاســه ورکــړی و، وچ اســکليټ رانــه جــوړ شــو، خــو ښــه و، بلــه ورځ لــه ايــران نــه يــو لــوی ټيلــر مــوټر راغلــو کاشــيان او مزايــق پکــې بــار و، دلتــه يــې لــه هغــو مــوټر نــه راښــکته کــول، يــو بــل مــوټر کــې يــې بــارول، دا مــوټر کابــل تــه راتللــو، ډريــور يــې راتــه وېل: راشه موټر راسره بار کړه، روپۍ به درکړم!

ما ورته کړل:

– روپۍ مه راکوه کابل ته مې درسره بوځه!

موسکی شو، راغبرګه يې کړه:

- سيټ کې سپږې درنه بادېږي، کني بولې مې!

بيا مې ورته کړل:

- باډی کې د کاشيان تر څنګ کېنم!

وېل يې:

- بيا نو سمه ده، راشه!

شــروع مــې ورســره وکــړه، شــپږ نفــره نــور هــم و، ان تــر نيمــې شــې پــرې اختــه و، چې بار شو، د ډرېور سترګو ته مې سترګې نيولې وې، راته کړل يې:

- اوس ناوختــه ده، ســهار وختــي چــې لمــونځ دې وکــړو راځــه حرکــت کــوو، زړه کــې مــې وېــل چــې لمــونځ لــه کومــه شــو، غــرق شــې دا يــوه نيمــه مياشــت کېــږي چــې جنــوب کــړځم، مــوږ ډوډۍ نشــو پيــداکولی د حمــام پيســې بــه لــه څــه نشــي؟ خــو ده تــه مــې د بلــې پــه پــار ســر وخوځولــو، ډرېــور او کلينــر يــې هوټــل تــه ننوتــل، زه پــارک تــه راغلــم، پــه دوه دريــو ډوليــو کــې ورپــټ شــوم، امــا دې وخـت کـې مـې معتـادي ببخـي زياتـه شـوې وه، صـرف پـه ډولېـو کـې پټېـدو مـې خمــار نشــوی مــاتولی، د بــدن درد مــې شــيبه پــه شــيبه زياتېــدو، مجبــور شــوم، د بابه مير خواته ورغلم، نموړي مخدره مواد خرڅول، ورته ومې وېل:

– مــوټر مــې بــار كــړی، پيســې يــې ســهار راكــوي، يــو ګــرام پــوډر اوس راكــړه، لــه درده مــړ شــوم، څنګــه مــې چــې پيســې واخيســتې درتــه راوړم يــې، بابــه ميــر مــازيګر د مــوتر بــارولو پــه وخــت وليــدم، بــې چــون او چــرا يــې جيــب تــه لاس كــړو، كاغــذ كــې پېچلــې يوګرامــه د پــوډرو پلتــه يــې راكــړه، تــرې راروان شــوم، مــومن يــې د ســپي ســره تــر ځــل لانــدې ويــده و، راويښ مــې كــړو، هــاخوا معــارف ناســت و، ځــان يــې ګرولــو، خمــار پســې اخيســی و، بــدن يــې درد كولــو، هغــو تــه مــې هــم غــږ وكــړو، لــه يــادولو دې پــاتې نــه وي، معــارف ننګرهــاری و، اصــلاً دلتــه نــوي ســلنه پودريــان د نــورو ولايتونــو و، ټــول زمــا پــه شــان لــه ايــران نــه رامــرز شــوي و، د كرايــه او هوټــل كــې د شــپې پيســې بــه يــې نــه لرلــې، بلخــوا نيمــروز كــې دوكانــدارانو، ډرېــورو او عــامو خلكــو هــم لــه ايرانــه پــه رامــرز شــويو مســافرو هــېڅ تــرحم او انســانيت يــې نــه ورســره كولــو، نــه يــې د يــوې روپــۍ مرســته ورســره كولــه، ملامــت هــم نــه و، مســافر زښــته ډېــر و، رســيدګي يــې نشــوی پســې كــولی، چــې يــوه تــه بــه يــې يــوه ډوډۍ وخيســتله، ســلګونه نــور بــه تــرې تــاو شــول، ســړي بــه دوه ســاعته ځــان نشــوی تــرې ايســتلی، بنــاءً هغــه مســافر چــې لــه ايــران او يــا كورنــه د پيســو ورلېږلــو څــوک يــې نــه لــرل، مجبــور و، پــه پــارک كــې شــپه وكــړي، درحــالې كــې چــې پــه پــارک كــې لــه نشــې كولــو پرتــه شــپه نــه تېريــده، يــخ وژل، چــې نشــه بــه يــې وكــړه، دوې ورځــې پــس

بــه داســې معتــادان و، چــې پــه څلــورو بــه جګېــدل، د تــل لپــاره بــه د همــدې ځــای شــول، خــو پــه هــر صــورت، معــارف او مــومن مــې راډولــۍ کــړل، پــوډر مــو وڅکولــو ښــه مــو ځانونــه نشــه کــړل، دوی همغلتــه واړول، کــه څــه هــم ســاعت نــه و، پوهېــدم نــه چــې څــه وخــت دی؟ خــو زه مــوټر تــه راغلــم، بــاډۍ تــه وروخــتلم وړانــدې کــونج کــې د کاشــیانو پــه ســر کېناســتم، یوخــوا ډېــر ســخت نشــه وم، بلخــوا بــې خوبــه وم، ســم دلاســه وېــده شــوی وم، یــو وخــت چــې راویښ شــوم، نیمــه ورځ وه، مــوټر روان و، ډېــر راغلــي و، د ډرېــور نېمــروز کــې نــه و راتــه پــام شــوی، پــه لارو یــې چېرتــه لیــدلی وم، خــو غــږ یــې نــه و رابانــدې کــړی، ویــده یــې پرېښــی وم، زابــل کــې یــې مــوټر ودرولــو، راوکتــل چــې ناســت یــې ولیــدم غــږ یې وکړو: څه حال دې دی پیره! ژوندی یې؟

- هو، ښه یم!

- وږی نه یې!؟

وږی وم، خــو ده تــه مــې غــږ ونکــړو؛ پــوه شــو چــې وږی دی، نــور رانــه لاړو د کلینــر ســره یــې هوټــل تــه ننوتلــو، څــو لحظــې وروســته د مــوټر لــه څنــګ نــه د هوټــل شــاګرد یــوه ډوډۍ، یــو دپیپســي بوتــل او پــه پلاســتکي یــک بــار مصــرف کاســو کــې یــو خــوراک ښــه غــوړ پلــو راتــه ونیولــو، د پســه غوښــه یــې پــه ســر ایښــې وه، دا چــې یــو خــوا وږی وم، بلخــوا مــې لــه ډېــره وختــه غــوړ او پاخــه

شــوي خــوارېه، (کتــغ) پــه ســترګو نــه و لیــدلی، ډېــر ښــه خونــد یــې وکــړو، ډرېــور تــه مــې زښــته ډېــرې دعاګــانې وکــړې، خــو لــه بدمرغــه ماتــه الله ج داســې پــه قهــر و، چــې چاتــه بــه مــې دعــا وکــړه، پــه ښــېرو بــه واوښــته، غزنــي کــې يــې يــو ســراچه مــوټر ووهلــو، اتــه لــس زره (۱۸) افغــانۍ تــاوان يــې تــرې واخيســتلو؛ خــو پــه هــر صــورت د شــپې نــه بجــې وې، کابــل تــه راورســېدو، دوی د ســېلو پــه طــرف تلــل، زه د کوټســنګي چکپاينــټ کــې تــرې ښــکته شــوم، ان مــازيګر مــې نيشــه الــوتلې وه، پــه بــدن مــې درد و، دلتــه نــو ښــه ســم ټــوک، ټــوک وم، لــه هــر څــه ســره کېــږي، لــه درد ســره نــه کېــږي، همــدا و، چــې پرتــه لــه هــاخوا، دېخــوا کتلــو مــې مســتقيماً پــه پــولې ســوخته ورمنــډه کــړل، کــوم چــې د کابــل ښــار دمعتــادانو تــر ټولــو لــوی مرکــز و، تــر پلــه لانــدې ورښــکته شــوم، د ښــځو او ماشــومانو پــه شــمول ســلګونه متعــادان تــرې لانــدې اوســېدل، چــا نشــې کــولې، څــوک کثافــاتو، مــردارو اوبــو کــې پراتــه و، چــا اســتفراق کــول، څــو کســان مــې مــړه پکــې وليــدل، د چــا اوس ځانکــدن و، بېخــي يــو عجيــب او غريــب وضــعيت يــې و او دلتــه داســې هــم نــه و، چــې د هــر چــا پــه ډولــۍ کــې ورپيــټ شــې څــه دې درتــه ونــه وايــي، بلکــې دلتــه د هــر چــا ګــروه معالومــه وه، لــه دې کبلــه مــا هــم د يــوې اتــه کســيزه ډلــې ســره تابعيــت وکــړو، ډلمشــر خپــل شــرطونه راتــه وړانــدې کــړل، اساســي شــرط يــې دا و: چــې لــه هــره طريقــه وي، د ورځــې بــه ســل روپــۍ ماتــه

روړې، غـــلا کـــوې، ســـوال کـــوې، پلاســـتیکونه ټولـــوې، ټکســـي والـــو تـــه ســـواري پیـــدا کـــوې، حیـــا دې وي پســـې زیاتـــه یـــې کـــړه: کونـــه ورکـــوې، کـــه مردګـــاوي کـــوې مقصـــد هـــر ماښـــام زه ســـل ســـل روپـــۍ درنـــه غـــواړم؛ دا چـــې زه ســـخت خمـــار وم، وجـــود مـــې داســـې درد کولـــو، لکـــه ټـــول هـــډوکي مـــې چـــې مـــات وي، زر زر مـــې د موفقیـــت پـــه پـــار ســـر ورتـــه ښـــورولو، همـــدا و چـــې پـــه ډولـــۍ کـــې د ورننوتلـــو اجـــازه یـــې راکـــړه، د یـــوګرام ځلورمـــه برخـــه پـــوډر یـــې هـــم راکـــړو، دا مـــې د دړی لـــه پاســـه پـــه اور کېښـــودو، ښـــه پـــه خونـــد مـــې وڅکولـــو، ســـهار مـــو بیـــا اور بـــل کـــړو، ډولـــۍ مـــو پـــرې جـــوړه کـــړه، تـــر نشـــې وروســـته، د ســـلو روپیـــو پـــه پیـــداکولو پســـې لـــه پلنـــه راوختلـــو، د ګـــروپ نـــور ملګـــري مـــې یوخـــوا او بلـــه خـــوا ولاړل، زه حیـــران وم، چـــې چېرتـــه لاړ شـــم، څـــه وکـــړم؟ کـــه څـــه هـــم خپـــل کلـــی کـــور، مـــور او خوینـــدې مـــې هـــم ډېـــر یادېـــدل، خـــو هلتـــه هـــم نشـــوی تللـــی، چـــون یـــو خـــوا مـــې کرایـــه نـــه لرلـــه، لـــه کمپنـــۍ نـــه زمـــوږ تـــر کلـــي دوه ســـوه افغـــانۍ کرایـــه وه، بـــل دا چـــې مـــا بایـــد بېګـــاه تـــه هـــرو مـــرو دلتـــه ځـــان رارســـولی وی، نیشـــه مـــې کـــړې وی، کلـــي کـــې بـــه مـــې نشـــي مـــواد لـــه کومـــه کـــړي و؟ د درده بـــه پـــه یـــوه چیغـــه وم، هـــر چیرتـــه چـــې لوېـــدلی وی، همغلتـــه بـــه پـــروت وم، همـــدې فکـــرو کـــې غـــرق وم، چـــې یـــو ســـپین ږیـــری پـــه مـــلا قـــات پـــوډري راغلـــو د پښـــو

ســـــره مــــې کاغـــــذ او پلاســـــتیکونه و، زر زر یــــې راټــــول کــــړل، پــــه خیــــرن پلاستیکي بوج کې یې تخته کړل، پوښتنه مې ترې وکړه:

- پــه دې کــار کــې څــه شــی جــوړېږي، کنــه؟ زه نــوی راغلــی یــم، مشــر مــو د ورځې سل روپۍ راباندې ایښې، نه پوهېږم چې څه کار وکړم!

سړي وخندل کړل یې:

- مــوږ هــم ســل، ســل روپــۍ اچــوو، زه لــه ډېــره وخــت همــدا کــار کــوم، تــر ماسښــینه یــې چــې ټــول کــړم، ســل، یوســلو لــس، یوســلو شــل روپــۍ کېــږي، پــه لس، شل روپۍ ډوډۍ واخلم، سل روپۍ مشر ته ورکوم!

ورته کړل مې:

بیا خو ښه دی، یوه خالي ګونۍ به ماته پیدانکړې؟ زه یې هم ټولوم!

بیــا یــې لــه موســکا ســره زېــړې داړې پــه تــور وچ مــخ کــې راښــکاره شــوې، وېــل یې:

- ډېرې دي راځه!

پســې شــوم ان د دهبوریــو کوڅــو تــه یــې راوســتلم، پــه اشــغالدانیو کــې یــې راتــه کتلــه، پــه یــو دو کــې یــې پیــدانکړه، دریمــې تــه یــې چــې ســر وروڅــړو، پیــدا یــې کړلــه، لــه پاســه چــا پخــې وریځــې پــرې وراچــولې وې، لــه ګــونۍ نــه وریځــو تــه

ډېـر خوشـحاله شـو، د کثافـت دانـۍ مـنځ تـه ورننـوتله شـو، وريځـې يـې پـه گـونۍ کـې راونغـاړلې، ماتـه يـې راکـړې، دی لـه اخيـره پسـې راوختلـو، هـاخوا ورتـه کيناسـتو وريځـې، مـو وخـوړلې، د گـونۍ خولـه تړلـې وه، د يـوې کيلـو پـه انـدازه څـه شـی پکـې و، چـې راخلاصـه مـو کـړه، مـړ پشـنگوری چـا کثافـت دانـۍ تـه پکـې راوړی و، پشـنگوری مـو واپـس کثافـاتو کـې ورواړتيرلـو، گـونۍ مـا راسـره واخيسـتله، پـه پلاسـتيک ټولولـو مـې شـروع وکـړه، دی بـه پـه يـوه کوڅـه تللـو، زه پـه بلـه، اخيـر کـې بـه سـره يـو ځـای کېـدلو، تنهـا پلاسـتيکونه مـو هـم نـه ټولـو، کاغذونـه، دپيپسـي بوتـل، پلاسـتيکي بـوټ، وچـه ډوډۍ هـر څـه بـه مـو گـونۍ کـې تختـه کـول، لنـډه دا چـې مـازيگر مـو کوهنـه فروشـيو تـه وروړل، دده يوسـلو لـس روپـۍ شـوې، زمـا لـږ کـم و، نـوي ۹۰ روپـۍ يـې راکـړې، لـس روپـۍ بيـا ده قـرض راکـړې، خلاصـه يـوه مياشـت مـې دا کـار وکـړو، نـور تـرې تنـگ شـوم، کوڅـو کـې بـه ماشـومانو پـه تيـږو ويشـتلو، سـپيانو بـه نـه پرېښـودلو، غـپ او غـوپ بـه يـې ايښـی و، منـډې بـه يـې راپسـې وهلـې، دوکانـدارانو بـه هـم ښـکنځل راتـه کـول، شـړلو يـې، وېرېـدل، ترڅـو څـه شـی تـرې پـټ نکـړو، لـه دې کـار وروسـته مـې څـه وخـت د کوټسـنگي تـر پلـه لانـدې د کمپنـۍ او نقـاش مـوټرو تـه چيغـې وهلـې سـوارۍ مـې ورتـه پيـداکولې، مقابـل کـې بـه يـې ډرېـورو پنځـه، پنځـه روپـۍ راکـولې،

د څــه وخــت تــر تېرېــدو پــس مــې دا کــار هــم پرېښــودو، يــو خــوا ډېــر ســتړی و، بلخــوا ډيــری متعــادانو دا کــار کولــو، تــر مــوټرو نــه مــوږ زيــات و، ســل روپــۍ د زړه پــه وينــو پکــې پيداکېــدې، تــر نيمــې شــپې بــه پــرې اختــه و، ددې کــار تــر پرېښــودو، وروســته مــې وچــو غلــو تــه مخــه کــړه، هرڅــه بــه چــې برابــر شــول پورتــه کــول مــې، نــه د کراچــۍ والــه مالونــه رانــه پــه امــن کــې و، نــه د دوکانــدارانو، د کومــو کورونــه دروازې بــه چــې خلاصــې وې، کــه څــوک بــه نــه و، حــاوېلۍ کــې بــه مــې يــې چــې پــه هــر څــه ســترګې ولګېــدې تــرې رايســتل مــې، د موقــع پــه برابرېــدو ســره مــې، پــه کيڅــه بــورۍ هــم هيلــه نــه کولــه، حتــا کومــه ورځ بــه چــې نــور کــار ونشــو، مــازيګر، ماښــام د لمانځــه پــه محــال بــه مســجدونو تــه تللــم تــر خپلــه وســه، يــو يــا دوه جــوړه نــوي بــوټ بــه مــې رابغــل تــه کــړل، د مشــر ســل روپــۍ بــه مــې پــرې جــوړولې، ان تــر دې چــې نــن ســتا ســره بندي يم، باقي والله علم.

درنــو لوســتونکو! دکيســې محتــوا همــدومره وه، څــه مــو چــې ولوســتل، د نمــوړې کيســې راوي، کمــال نــامی معتــاد مــې څــه وخــت لــه مخــه، دوکــان کــې پــه غــلا ګيــر کــړو، د جــزا پــه پــار مــې ديــو ســاعت لپــاره ګــدام کــې بنــدي کــړی و، همــدې لــړ کــې مــې يــې مخــدره مــوادو تــه د مخــه کولــو، لامــل او ســبب تــرې وپوښــتلو، کــه څــه هــم ډېــر کلــک متعــاد و، ظــاهري څېــره يــې پــوره تخريــب

شـــوې وه، وچ کلـــک دوه هـــډوکي پـــاتې و، خـــو روانـــي حالـــ او درونـــي ځيرکتيـــا يـــې لا هـــم پـــه خپـــل ځـــاى و، مخـــدره مـــوادو تـــه د مخـــه کولـــو، پـــه ځـــواب کـــې مـــې يـــې پـــه خـــورا روانـــه او فصـــيحه ژبـــه پـــورتنۍ کيســـه راتـــه وکـــړه، لـــه دې وروســـته بـــه مـــې هـــم ببـــر ســـر، تـــور مـــخ، لاس او پښـــې، د عمرونـــو خيرنـــې جـــامې پـــه تـــن، کلـــه ناکلـــه کوټســـنګي کـــې ليـــدلو، ماتـــه بـــه يـــې هغـــه کيســـه رايـــاد شـــوه، حتـــا تـــر دې چـــې نـــن ســـهار لـــه کـــوره دوکـــان تـــه راروان وم، د پنځمـــې حـــوزې تـــر مـــخ پـــه يـــوه ډېـــره چټلـــه او لـــه مـــرادارو ابـــو ډکـــه جويچـــه (لښـــتي) کـــې مـــړ و، خـــدايي چـــې شـــي زړه مـــې پـــرې بدشـــو، بيـــا يـــې هـــم راتـــه کـــړې، کيســـه يـــاد تـــه راغلـــه، دوکـــان تـــه د رارســـېدلو ســـره ســـم مـــې قلـــم او کتابچـــه پـــرې راواخيســـتل، د نـــو ځوانـــانو د عبـــرت پـــه پـــار مـــې ټکـــي پـــه ټکـــي وليکلـــه، هيلـــه ده پـــه لوســـتلو مـــو ارزېدلې وي.

پای

{ څنګه دې وجدان مني؟ }

يـــو ناڅاپــه د کلــي لــه پاســه د څــو نوعــه امريکــايي الوتکــو خطرنــاک غورمبهـــار فضــاء اشــغال کــړه، کــه څــه هــم شــپه وه، خــو ډېــر وخــت لا نــه و، وتلــی شــاوخوا لـــس بجـــې وې، د څـــو شـــيبو پـــه تېـــردو ســـره دوې لـــوې دوه څرخـــه الـــوتکې، کـــوم چـــې هـــرې يـــوې بـــه يـــې لســـګونه پوځيـــان لېـــږدول، د کلـــي کـــوز او بـــر کېناســـتې جنګيـــالي يـــې ښـــکته کـــړل، جيـــټ (52–B) چـــې ډېـــر ســـخت بمبـــار بـــه يـــې کولـــو او يـــو څرخـــه کوچنيـــو ښـــان ويشـــتونکو الوتکـــو لـــه پاســـه نظـــارت تـــرې کولـــو، خلاصـــه د پوځيـــانو د ښـــکته کولـــو ســـره ســـم، د وســـلو ټـــک او ټـــوک شـــروع شـــو، بلاخيـــره ډېـــر شـــديد جنـــګ ونښـــلېدو، د ســـپکو او درنـــو وســـلو ډزو کلـــی د زلزلـــې پـــه شـــان لړزولـــو، عـــين حالـــ کـــې د ښـــځو او ماشـــومانو چيغـــې هـــم ورســـره ګـــډې وې، اصـــلاً چاپـــه پـــه مســـجد وه، چـــون ماښـــام د لمانځـــه پـــه محالـــ څـــو تنـــه طالبـــان راغلـــل، لا هـــم مســـجد کـــې و، امريکـــايي ځواکونـــو راپـــور تـــر لاســـه کـــړی و، همغـــه و چـــې چاپـــه يـــې پـــرې ووهلـــه، ټـــولې لارې يـــې پـــرې بنـــدې کـــړې، محاصـــره يـــې کـــړل، خـــو دوی هـــم پـــه ارامـــه تســـليم نشـــول، ســـنګر يـــې ورســـره ونيولـــو، ډېـــر کلـــک ورســـره وچســـپېدل، لنـــډه دا چـــې د نـــيم ســـاعت پـــه تېرېـــدو ســـره، د څلـــورو طالبـــانو پـــه شـــهادت او يـــو امريکـــايي پـــوځي پـــه مردارېـــدو او دوه نـــورو پـــه زخميکېـــدو ســـره جګـــړه پـــای تـــه ورســـېده، امريکـــايي پوځيـــان د

تصـــفيه پـــه پـــار مســـجد تـــه ننوتلـــل، بدبختانـــه دمســـجد پـــه وړانـــدې کـــونج د ملاامـــام پـــه کـــوچني اتـــاق کـــې يـــې مالـــک بيچـــاره ژونـــدی ونيولـــو، نمـــوړی د مســـجد د خـــادم ســـبحان کاکـــا زوی و، دا چـــې پـــلار يـــې يـــو خـــوا ضـــعيفه او بلخـــوا نـــاروغ و، د خپـــل پـــلار ســـره د مرســـتې پـــه پـــار ډېـــری کارونـــه لکـــه مســـجد جـــرو کـــول، د ابـــو آبدانونـــه ډکـــول، هـــر مـــازيګر د کلـــي لـــه کورونـــو نـــه د مســـافرو لپـــاره ډوډۍ راټولـــول بـــه مالـــک ورتـــه کـــول، همدارنګـــه نمـــوړی بـــه مکلـــف و، چـــې د لماخوســـتنه هـــم تـــر ډېـــره پـــه مســـجد کـــې پـــاتې شـــي، ځـــو ټـــول خلـــک ووځـــي، لـــه اخيـــره ور پســـې راقلـــف کـــړي، طالبـــان بـــه هـــم پـــه يـــوه ځـــای نـــه پـــاتې کېـــدل، چـــې ډوډۍ بـــه يـــې يـــو ځـــای وخوړلـــه د شـــپې لپـــاره بـــه بـــل ځـــای تلـــل، امـــا لـــه بـــده مرغـــه ترڅـــو دوی ځـــای بـــدلولو، چاپـــه پـــرې ولوېـــده، همـــدا و چـــې مالـــک هـــم ګيـــر پکـــې راغلـــو، تـــوره خـــولۍ يـــې پـــه ســـر ورکـــش کـــړه، طيـــارې تـــه يـــې پورتـــه کـــړو، لـــه ځـــان ســـره يـــې يـــوړو، هغـــه هـــم پـــه داســـې حـــال کـــې چـــې، دری ورځـــې وروســـته د راتلـــونکې جمعـــې پـــه ورځ يـــې واده و، واده هـــم داســـې د آرمـــانونو ډک واده، چـــې کالونـــه کالونـــه يـــې د خپلـــې معشـــوقې (ډېـــوې) کـــورنۍ تـــه د ســـوال لمـــن غـــوړولې وه، ان تـــر دې چـــې کلـــه بـــه يـــې د مســـجد ملاامـــام تـــه اوزر زارۍ کـــولې، کلـــه بـــه يـــې د کلـــي د مخـــورو او لحـــاظمنو ســـپينږيرو لاســـونه ښـــکلول، ورواســـطه کـــول بـــه يـــې، ولـــې دا چـــې د ډېـــوې پـــلار يـــو پېژنـــدل شـــوی

قاضــي او پیســه داره شــخص و، لویــه کــورنۍ یــې لرلــه، بــرعکس مالــک د یــو غریــب ســړي یــا د مســجد د خــادم زوی و، چــې ده خپلــه هــم د نــورو کــارونو او مزدوریــو ســربېره تــر ډېــره د پــلار ســره د خــادمۍ پــه چــارو کــې همکــاري کولــه، پــه ډېــوه بانــدې عاشــقۍ یــې هــم د مســافرو لپــاره هــر مــازیگر د کلــي لــه کورونــو د ډوډۍ راټولــو نــه منشــاء اخیســتې وه، لــه دې کبلــه د ډېــوې کــورنۍ پــه هــېڅ صــورت مالــک خپــل ســیال نــه گڼلــو، کنــه کــه څــه هــم لــه غربــت هــاخوا نــور ملــک کــې هــېڅ کمــی نــه و، ډېــر یــو شــرف او ســنگین هلــک و، ښــکلې ځــواني یــې لرلــه، تــر دولســم صــنف پــورې یــې زدکــړې هــم کــړې وې، خــو ســره ددې چــې پــه ډېــوه پــورې یــې ډېــر ســخت زړه گنــډلی و، پــه هــېڅ نوعــه نــه تــرې صــبرېدو، بــل مقابــل د ډېــوې کــورنۍ یــې هــم پــه وړانــدې ډېــره جــدي وه، نــه یــې د ملاامــام مــخ منلــو، نــه د مشــرانو او نــه هــم د ســپینږیرو ټــول یــې لــه یــوې مخــې راځوابــول، څــه ســر مــو خــوږوم، لنــډه دا چــې، بلاخیــره پســې لــه وختونــو، وخــت راغلــو، هــره دعــا یــا صــدقه یــې چــې قبولــه شــوه، عــلاوه ددې چــې عاشــقي یــې یــو طرفــه وه، یــوازې مالــک زړه پــرې بــایلی و، پــه ډېــوه کــې تــر اخیــره چــا داســې څــه علایــم او حرکــات ونــه لیــدل چــې گویــا دا دې هــم پــه مالــک مئینــه وي، امــا دا چــې مالــک زښــته ډېــر وخــت او زښــته ډېــر عــذر او زارۍ وکــړې، خــدایزده زړه یــې پــرې وســو؟ لــه کبــر نــه ووېرېــده؟ کــه بــه بلــه کومــه خبــره وه، خــو هــر څــه چــې

و، د ټــولې کــورنۍ خــلاف یــې د مالــک وړانــدیز تــه لبیــک وویلــو، د خپلــې کــوزدې ګــل یــې ورتــه واســتولو، لــه یــادولو دې پــاتې نــه وي، د خــوب د لیــدو پــه شــان، کلــه چــې د ډېــوې لــه خــوا د خپلــې نــامزادۍ پــه ورتــه رااســتول شــوي ګـــــل د مالـــــک ســـــترګې ولګېـــــدې، د معـــــامول خـــــلاف غجیـــــب او غریـــــب احساســـات یـــې لـــه ځانـــه وښـــودل، پـــه ځـــای ددې چـــې وخانـــدي خوشـــحالي وکـــړي، ډکـــه کوڅـــه کـــې یـــې پـــه چیغـــو چیغـــو وژل ان تـــر دې چـــې بـــې حالـــه شـــو، ضـعف یـې وکـړو، رنـګ یـې لکـه د مـړي تـک زېـړ شـوه، خـو پـه هـر راز، خلاصـه لا هـــم ســـره ددې چـــې مالـــک تـــه د کـــوزدې د ګـــل پـــه اســـتولو، ډېـــوې د خپلـــې کـــورنۍ د فـــرد، فـــرد مخالفـــت پـــه ســـر اخیســـتی و، فاصـــیله یـــې تـــرې نیـــولې وه، د هــر یــوه پېغــور، پېکــې، پــټې او ښــکاره خبــرې یــې پــه ځــان تېرولــې، خــو بیــا هـــم ددې ټولـــو ســـتونزو ســـره ســـره، د مالـــک د بـــې وســـۍ لـــه وجـــه درې کالـــه د پــلار پــه کــور نــامزاد کېناســته، پــس لــه دریــو کــالونو مالــک او کــورنۍ یــې ایلــه د واده کولـــو تیـــاری ونیولـــو، کـــه څـــه هـــم وېـــل کېـــدل چـــې دا هـــم ډېـــوې خپلـــې ګـــاڼې ورکـــړې وې، همغـــه یـــې پلـــورلې وې، واده تـــه یـــې تیـــاری پـــرې ونیولـــو، خــو هــر څــه چــې و. امــا بدبختانــه دا ارمــان یــې یــو ځــل بیــا پــه زړه داغ پــاتې شـــو، مالـــک امریکـــایي ځواکونـــو لـــه ځانـــه ســـره بوتلـــو، د واده لپـــاره ټولـــه تیــاري او ترتیبــات یــې ځــای پــه ځــای پــاتې شــول، پــه دې ســره د کــورنۍ ســربېره

يـــې، مالـــک د خپـــل شـــرافت او انســـانيت لـــه مخـــې د واړه کليوالـــو پـــه زړونـــو کـــې خـــاص ځـــای درلـــود ، همـــدا و چـــې درد يـــې پـــه ټـــول کلـــي د مـــاتم سـيوری خـور کـــړو ، زمـــا خـــو نـــو بيـــا بېخـــي د بـــدو ورځـــو ، راز او نيـــاز يـــوازنی ملگـــری و ، لـــه حـــده زيـــات پـــرې خفـــه شـــوم، يعنـــي کـــه ووايـــم، چـــې د عمـــر پـــه اوږدو کـــې مـــې تـــر ټولـــو لويـــه غميـــزه وه، ممکـــن دروغ مـــې نـــه وي ويلـــي، خـــو افســـوز نـــور مـــې هـــېڅ مرســـته وس کـــې نـــه و ورســـره، يـــوازې هغـــه کارونـــه چـــې مالـــک بـــه يـــې د پـــلار ســـره د مرســـتې او همکـــارۍ پـــه پـــار مـــخ تـــه وړل، هغـــه کـــه د خـــادمۍ و ، يـــا تـــر کـــور بهـــر نـــور کارونـــه و ، لـــه دې وروروســـته، ان لـــه همـــدې اولـــې ورځـــې نـــه مـــې پـــه ټـــول اخـــــلاص وږه ورکـــــړه. لنـــــډه دا چـــــې د مالـــــک د کـــــورنۍ، دوســـــتانو او کليوالـــو د ټولـــو هڅـــو ســـره ســـره بيـــا هـــم نهـــه (۹) مياشـــتې يـــې نـــه د مـــړي حالـــل معلـــوم شـــو ، نـــه د ژونـــدي، چـــا بـــه ويـــل لـــه طيـــارې يـــې راغوځـــولی، ذره، ذره شـــوی مـــړ دي، چـــا بـــه ويـــل گوتتنـــامو تـــه يـــې وړی، کـــوم چـــې پـــه کوبيـــا هېـــواد کـــې د نـــاټو ځواکونـــو تـــر ټولـــو لـــوی او وحشـــتناک زنـــدان و ، چـــا بـــه بگـــرام او لـــوگر يـــادول، چـــون لـــوگر کـــې د امريکايـــانو ډېـــره لويـــه قرارگـــاه و ، زمـــوږ د ولايـــت پـــه شـــمول يـــو شـــمېر نـــورو نـــژدې ولايـــاتونو کـــې شـــپنۍ چـــاپې اکثريـــت لـــه لـــوگر نـــه وهـــل کېـــدې، کـــوم کســـان بـــه يـــې چـــې ژونـــدي ونيـــول، هغـــه يـــې هـــم لمـــړی لـــوگر تـــه وړل، وروســـته بـــه يـــې يـــا وژل او يـــا بـــه يـــې هـــم نـــورو زنـــدانونو تـــه اســـتول،

بلاخيــره پــس لــه نهــه مياشــتو مــازيگر و، بــاغ کــې مــې ريشــکه ريبلــه، مبايــل تــه مــې لــه يــوې ناشــناخته شــمارې نــه زنــګ راغلــو، د اوکــې ســره ســم مــې غــږ پــرې وکړو:

- بلې سلام عليکوم!

- وعليکوم سلام لونګ جانه! جوړ يې، پخير يې...؟

ســر لــه لمــړۍ کليمــې مــې يــې غــږ وپېژنــدو، لــه خوشــحالۍ مــې تــر ټــول وجــود فــوراً يــو قســم ســور تــاو پورتــه شــو، ان لاس او پښــو مــې لــړزه پيــداکړه، پــه خوښۍ سره مې ورغبرګه کړه:

- مالک جانه! ته يې، که خوب وينم؟

دی هم موسکی شو کړل يې:

- هــو لونــګ جانــه! مالــک يــم څنګــه يــې؟ ښــه يــې؟ کــور مــو خيــرت دی؟ زمــا د لالک دوی نه احوال لرې ښه دي؟

- شــکر الحمــدالله چــې غــږ مــې دې واورېــدو، هــو! فضــل د الله ج دی، مــوږ هــم ښــه يــو، ســتا لالــک، مورجانــه او خــورکۍ دې هــم جــوړ او روغ دي، دا وايــه چې ته څنګه يې؟ له کوم ځای نه دې زنګ وهلی؟

- الحمــدالله چــې ښــه ياســت، زه هــم د الله ج کــرم دی ښــه يــم، لــه کابــل نــه مــې زنــګ کــړی، د بــاګرام زنــدان کــې وم، دری ورځــې لــه مخــه مــازيګر محالــل، د څــو نــورو زنــداني ملګــرو ســره آزاد شــوم، همغــه ماښــام کابــل تــه راغلــو، خپــل مبايــل نــه لــرم، اوس مــې هــم لــه فيســو نــه زنــګ کــړی او لمړنــی کــس تــه يــې چــې تمــاس مــې درســره ونيولــو، خــو فعــلاً دې هــم خبــره صــرف ستاســره وي، چــون مــا د نيمــروز د مــوټرو ټيکــټ کــړی، ببڼګــا تــه پخيــر حرکــت کــوم، کــه الله ج راســره وکړل، غواړم همداسې اورپا ته ولاړ شم....

دهلــک خبــرو دوم لرلــو، ولــې دا وروســتۍ جملــه مــې يــې ونشــوی زغملــی، ځای په ځای مې قيد کړو ورغبرګه مې کړه:

- پــه تــا څــه شــوي؟ و ظالمــه! مــور او پــلار دې درپســې ړانــده شــول، دا نهــه مياشــتې دې نــه د مــړي درک پــه لاس ورتلــو نــه د ژونــدي، اورپــا خــو تښــتې نــه، بلخــوا هغــه کوژدنــه ډېــوه دې چــې کالونــه کالونــه يــې دې کــورنۍ تــه اوز او زارۍ وکــړې، د لــوی او کوچــوني زنــه يــې دې ونيولــه، لاســونه دې ورتــه مچــو کــړل، ولــې بيــا هــم نــه يــوازې دا چــې ســيال يــې ونــه ګڼلــې، بلکــې ســتا ســره د خپلــې لــور کــوژده کــول يــې د ځــان ســپکاوی ګڼلــو، مګــر دې خپلــه زړه دربانــدې وســو، ســتا لپــاره يــې د ټــول کــور مخالفــت پــه غــاړه واخيســتو، د خپلــې نــامزادۍ ګــل يــې درتــه واســتولو، ايــا نــن ســتا څنګــه وجــدان منــي، چــې دومــره

بــې غيرتــي ورســره وکــړې؟ د کــالونو لپــار يــې يــو ځــل بيــا د خپلــې هغــه کــورنۍ خبــرو او تهديدونــه تــه پــه خولــه ورکــړې، کــوم چــې د فــرد ، فــرد غــړي لــه خــوا يــې ســتا پــه خــاطر رتــل شــوې، تــر خپلــه وســه، وســه قصــد ورســره کــوي؟ پــام هــېڅ کلــه دومــره لويــه بــې عقلــي ونکــړې، هــرو مــرو دې يــو ځــل کــور تــه راشــه، مــور او پــلار دې غبــږ کــې ونيســه، پــه تاپســې د فرهــار زړه پټــۍ يــې شــه، همدارنګــه د واده لپــاره دې چــې کومــه تيــاري نيــولې وه، هــر څــه پــه خپــل ځــاى دي، حتــا يــو د ګــوګردو قــوطى هــم نــه دى ضــايعه شــوى، واده دې وکــړه يــوه مياشــت تېــره کــړه، بيــا دې ټــولې لارې پــه مــخ خلاصــې دي، خــداى ج دې وکــړي چــې آســمان ته وخېژې.

پــه دې ســره د هلــک غــږ خــورا مايوســانه، حتــا ژړا تــه نــژدې رنــګ خپــل کــړو، راغبرګه يې کړه:

- تــه رښــتيا وايــې لونــګ جانــه! مــنم دا يــوه ډېــره ظالمانــه پرېکــړه ده، خــو پــه عــين حــال کــې زمــا لــه خــورا ســخت مظلوميــت او مجبوريــت نــه هــم ډکــه ده، چــون زنــدان کــې لــه ماســره ډېــر لــوى ظلــم شــوى، بــې لــه شــکه کــه پــه دې حــال کــور تــه درغلــم پــه ځــاى ددې چــې مــور، پــلار او دوســتانوته مــې خوشــحالي ورکــړم، بــرخلاف لا بــه يــې درد زيــات کــړم، همدارنګــه ډېــوې تــه هــم عــلاوه ددې چــې نــوره بــه يــې هــم د خپلــې کــورنۍ ســخو او پېغورنــو تــه پــه خولــه ورکــړم، ښــکاره

ده چـې مسـتقماً بـه هـم ډېـر لـوی عصـبي شـوک پـرې وارد کـړم، څنګـه چـې کـه څـه هـم کفـار پـه ظـاهره د انسـانیت او بشردوسـتۍ نـارې وهـي، خـو واقعـت کـې دوی د انسـانیت، بشـریت تـر ټولـو سـتر دښـمنان و، فـرض کـړه، کـه یـو ځنګـل کـې تـر ټولـو خطرنـاک او وحشـتناکو ځنـاورو تـه پـه ګیـر ورشـې ټـول ظلـم زیـاتی بـه یـې همـدومره وي، چـې وبـه دې وژنـي، غوښـې بـه دې وخـوري، مګـر دې کفـارو کاشـکې یـوازې یـو انسـان وژلـی او غوښـې یـې خـوړلی پـه همـدې یـې بسـنه کـولی، امـا دوی چـې کلـه یـو انسـان د زنـدان د تـورو تنبـو شـاته لـه نـورو انسـانانو راجـلا کـړي، د خـورا سـختو وهلـو، شـکنجو، برقونـو ورکولـو سـربېره، هـېڅ نوعـه انسـاني کرامـاتو تـه یـې درنـاوی نـه لـري، پـه سـپیانو یـې داړي، جسـي تېـري پـرې کـوي، پـه خولـه کـې یـې بـولې ورتـه کـولې، اسـتغفرالله پـه قرانکـریم یـې لـه پاسـه خېـژول، محمـد ص او الله ج تـه یـې ښـکنځل او سـپکې سـپورې پـرې کـولې، حتـا د نسـل وژنـې پـه پـار هغـه نوځوانـان چـې سـن بـه یـې لـه پنځلسـو کـالو لـوړ لـه دېرشـو کـم و، خسـایان کـول یـې، یعنـي د تـل لپـاره یـې مـردي لـه منځـه پـرې وړلـه، هسـې یـې هـم وضـعیت ښـه نـه و، خـو دلتـه سـم پـه ژړا شـو، پسـې زیاتـه یـې کـړه: بدبختانـه دا ظلـم یـې له ما سره هم کړی!

په دې سره یې نابېره، په جګ غږ خبرو کې ورولوېدم:

- افففففففــف دا څــه د ځنــاور اولاد دی، تــا خــو هــېڅ ګنــاه نــه لرلــه، اخیــر ولې؟

اصـــلاً دا د دوی ظـــاهري شـــعارونه او زمـــوږ د ســـاده، خوشـــباوره ولـــس او خلکــو پــه ســترګو کــې خــاورې اچــول دي، کنــه تــر کومــه ځایــه چــې مــا ولیــدل، د پــردې تــر شــاه، طالــب، عســکر، ملکــي، ګنهګــار، بــې ګنــاه هــېڅ تــوپیر نــه ورتــه لرلــو، نــه هــم دا پوښــتنه وه، دوی خــاص او خــاص پــه نــام د افغــان او مســلمان دوښــمن و، څــو یــې چــې وس کېــدلو د هــېڅ نوعــه ظلــم زیــاتي هیلــه یــې نــه پــرې کولــه، پــه ټــول کــې هغــه د کفــر او اســلام تــرمنځ د تــاریخي دښــمنۍ عقــده یــې پرې سړوله.

خــو پــه هــر راز، تمــاس مــو ټنــګ کــوي، چــې قطعــه نشــي، مقصــد لــه ماســره یــې چــې کــوم وحشــت کــړی، پوښــتنه مــې وکــړه، ډاکتــران وایــي: ددې ســتونزې عــلاج یــوازې پــه اورپــایي ځینــو هېوادونــو کــې ممکــن دی، لــه دې کبلــه پــرون د یــوه قاچــاقبر ســره هــم وغبــږدم، دســت خــط مــې ورتــه وکــړو، کــه څــه هــم نســبت نــورو قاچــاقبرو تــه پیســې زیــاتې اخلــي، خــو دا پــه دې ښــه دی، چــې دلتــه یــا پــه لارو پیســې نــه اخلــي، هلتــه هــم خپلــه شــرکت لــري، کلــه چــې مســافر ورســوي، همغــه خپــل شــرکت کــې یــې ورســره پــه کــار کــوي، میاشــتانه یــې لــه معــاش نــه د فیصــدۍ لــه مخــې خپــل قاچــاق ګرځــوي، نــو کــه خــدای ج ســالم

ورســـولم، انشـــاءالله ډېـــر زر بـــه هـــر څـــه ســـم شـــي، هغـــه کـــه صـــحي مشـــکيل مـــې دي، کـــه اقتصـــادي، لـــه هـــره اړخـــه بـــه مـــې خپلـــې کـــورنۍ او دوســـتانو تـــه خوشـــحالي ورکـــړم، اګـــر چـــې تاتـــه مـــې هـــم دا ســـر دردي نـــه درکولـــه، نـــه مـــې خبرولـــې، خـــو پـــه ښښـــنې ســـره، نـــه وېـــل کېـــږي انســـان دی، ډېـــر اوږد او ســـخت ســـفر دی، کـــه ونـــه رســـېدم، پـــه لارو څـــه راوشـــول، ژونـــد مـــې لـــه لاس ورکـــړو، چـــې بيـــا مـــې لالـــک او مورجانـــه خبـــر کـــړې، ترڅـــو زړونـــه يـــې صـــبر شـــي، ټـــول عمـــر مې د راتلو په انتظار تېر نکړي او..

د همـــدې او پـــه نقطـــه کـــې يـــې خبـــرې بنـــدې بنـــدې شـــوې، نـــه پـــوهېږم نـــور بـــه يـــې څـــه ويـــل؟ متاســـفانه پـــه اورېـــدو يـــې ونـــه توانيـــدم، بلاخيـــره تمـــاس مـــو قطـــع شـــو، پـــه کومـــه شـــماره يـــې چـــې زنـــګ کـــړی و، بـــار بـــار مـــې دايـــره کـــړه، لـــه بـــده مرغـــه زنـــګ يـــې نـــه تېرولـــو، تـــر ډېـــره مـــې ســـترګې وې، لـــه هغـــو خوانـــه هـــم بيـــا زنـــګ رانغلـــو. نيمـــه پنـــډه ريشـــکه مـــې ربـــدلې وه، نيمـــه لا پـــاتې وه، د مالـــک د خبـــرو پـــه اورېـــدو ســـره، عـــلاوهددې چـــې ژونـــدی و، غـــږ مـــې يـــې واورېـــدو خوشـــحاله شـــوم، امـــا د ورســـره شـــوي ظلـــم لـــه کبلـــه يـــې ډېـــر ســـخت جګرخـــون کـــړم، لـــه لاس او پښـــو مـــې ســـاه وختلـــه، ان متـــو کـــې مـــې ددې توانـــايي راپـــاتې نشـــوه، ترڅـــو دا پـــاتې نـــوره نيمـــه پنـــډه ريشـــکه مـــې هـــم ربـــدلې وی، خـــو پـــه هـــر صـــورت، لنـــډه

بـه یـې وایـم، شـپه تېـره شـوه سـبا مـازیګر یـې بیـا پـه یـوه ناشـناخته شـماره زنـګ وکړو، له سلام کلام وروسته یې کړل:

- نیمـروز کـې یـم، دشـپې پـه (۱۱) بچـو د ایـران پـه پولـه وراوړو، مقصـد دعا کوه!

- ولـې نـه، الله ج دې پـه خپـل امـان کـې لـره، افسـوز پـرون دې تمـاس قطعـه شـو، لـه دې خـوا مـې هـم ډېـر زنګونـه ووهـل، بدبختانـه رخ نشـو، کنـه: اکـلاً دا خپـل جیـب خـرڅ خـو بـه مـې درکـړی و، پـه لارو کـه وږی شـوی وای، یـو نیم بیسکوټ، یو بوتل اوبه موبه خو به دې پرې اخیستې وې!

- تـه دې ژونـدی یـې لونـګ جانـه! مننـه پیسـې راسـره شـته، د لارې د ضـرورتونو لپـاره شـل، شـل ډالـر جیـب خرڅـه کابـل کـې قاچـاقبر ټولـو همسـفر ملګـرو تـه مـې راووېشـله، تـه یـوازې دعـا کـوه، صـرف احوالـ مـې درکولـو، ماوېـل چـې خبـر وې، نـور دې پـه الله ج سـپارم، مبایـل مـې د یـو ملګـري دی چې مصرف یې زیات نه شي.

پـه همـدې سـره مـو خـدای ج پامـاني وکـړه، تـر ځنـګ مـې یـې کلـک ټینګـار هـم پـرې وکـړو، ګویـا چـې هـر ځـای دې لاس رسـېدو ماتـه زنـګ کـوه، نـور مـو تمـاس سـره قطعـه کـړو، بلاخیـره سـره ددې چـې دری ورځـې وروسـته مـې سـاعت پـه سـاعت تلوسـه پسـې زیاتېـده خـو لا هـم (۷) ورځـې یـې هـېڅ زنـګ

منـګ رامعلـوم نشـو، پـه آتمـه ورځ يـې زنـګ وکـړو، زمـا د بلـې! پـه ځـواب کـې يې کړل!

- لونګ جانه! سلام عليکوم جوړ يې؟ پخير يې....

- وعليکوم سلام! شکر دی الحمدالله، ته ښه يې، ملګري دې ښه دي؟

- هـو د الله ج فضـل دی، مـوږ هـم ښـه يـو، وبښـه وروره! سـتا بـه سـودا وه، پـه لارو مـې هـېڅ موقـع پيـدانکړه چـې تمـاس مـې درسـره نيـولی وی، نـن سـهار پـه اوه بجـو شـيراز تـه راورسـېدو، ايلـه مـې اوس وکـولی شـوی چـې زنـګ درتـه وکړم.

- خـدای ج دې وبښـه کـه څـه هـم سـودا خـو مـې رښـيا هـم زياتـه وه، خـو ځـه شـکر چـې پخيـر تـر شـيرازه ورسـېدئ بـاقي مـو هـم د کاينـاتو لـه سـتر مالـک نـه پـه امن امان کې غواړم! مجلس مو څو دقيقې اوږد شو، اخير کې يې کړل:

- يـوه هفتـه دلتـه شـته يـو، د راتلـونکې پـنج شـنبی پـه شـپه پخيـر حرکـت کـوه، انشـاءالله بيـا زنـګ درتـه کـوم، همداسـې و، د پـنج شـنبې پـه ورځ يـې زنـګ وکړو، په سلام پسې پيوست يې کړل:

- لونـګ ګلـه! مـوږ بيکونـه بسـته کـړل، ببګـاه تـه پخيـر حرکـت کـو، مقصـد بيـا دې هم له دعاګانو هېر نشم!

لنـډه دا چـې، دا ځـل یـې پـوره پنځـه دېـرش ورځـې هـېڅ احوالـ رامعلـوم نشـو، خوشـبختانه پـس لـه پنځـه دېرشـو ورځـو یـې پـه یـوه ډېـره نااشـنا شـماره چـې ټـول ټالـ شـپږ عـدده وه، زنـګ ووهلـو، تـر سـلام او جـوړ، پخیـر وروسـته یـې کړل:

- لـه ترکیـه نـه مـې زنـګ کـړی، سـتا د دعاګـانو برکـت و وروره! ایلـه نـن سـهار پخیـر راورسـېدو، کـه څـه هـم ډېـر سـخت تکلیفونـه رابانـدې تیـر شـول، یـو ځـل تقریبـاً ان د ترکیـه پلازمینـه انقـره تـه راورسـېدو، د ښـار پـه دروازه کـې یـې ونیولـو، تـر درې ورځـې زنـدان خـورا سـختو شـکنجو وروسـته یـې واپـس ایـران تـه ردې مـرز کـړو، دوې ورځـې وروسـته بیـا پـرې راروان شـو، دا ځـل بیـا ښـه راغلـو، اګـر چـې یـو ځـای کـې یـې پیرونـه رابانـدې وکـړل، دا یـو لاس مـې لـږ زخمـي هـم شـو، ولـې بیـا هـم ښـه و، الحمـدالله راورسـېدو، اوس بهـر تـه نـژدې یـو ښـار کـې یـو، معلومـه نـه ده، چـې لـه دې ځـای نـه بـه څـه وخـت حرکـت وکـړو، کېـدی شـي یـو څـو ورځـې دلتـه هـم پـاتې شـو، خـو کلـه چـې تللـو بیـا انشـاءالله احوال درکوم!

- ښـا سـمده، الحمـدالله چـې پخیـر ترکیـه تـه هـم ورسـېدلی، لاس خـو بـه دې ډېر نه وي، خوږ؟

– نـه ډېـر نـه دی خـوړ، پاسـمان مـې پـرې شـروع کـړی، انشـاءالله ښـه کېـږي، پـه همـدې سـره، نـه پـوهېږم څـه ټکـه پـرې ولوېـده، کړنـګ، کړنـګ، کړنـګ بیـا مـو تمـاس قطعـه شـو، خـو ښـه و، هغـه مهـم مطلـب چـې ترکیـه تـه رسـېدلی او هلتـه ځـای پـه ځـای شـوی، تـرې ترلاسـه کـړو، څـه ناڅـه مـې زړه ډاډه شـو، پـه ترکیـه کـې یـې تقریبـاً دوې هفتـې تېـرې کـړی، بلـه ورځ پـه داسـې حـال کـې چـې د مـازیګر او ماښـام مـنځ و، زنـګ یـې وکـړو، پـه ورخطـایۍ سـره یـې د حـال احوال پوښـتنه وکړه، پسې کړل یې:

– د بهـر پـه غـاړه یـم، نـور حرکـت کـو وروره! کویکـه (کښـتۍ) راتـه راغلـه، کـه څـه هـم ډېـره ګـوچنۍ تقریبـاً لـس نفـري کویکـه ده او مـوږ دېـرش کسـان یـو، خـدایزده دا د ظـالم زوی مـو څـه رنګـه پکـې ځـایوي؟ خـو لـوی لـوی د ټیکټـر (ترکتـول) ټوپونـه یـې پسـې تړلـي، ګومـان کـړم، ځینـې نفـر بـه پـه هغـو کېنـوي، امـا خـدای ج دې وکـړي، چـې مـا ټوپونـو تـه نـه کـړي، لاس مـې خـوږېږي، منـه کـه بیخـي ځـان پـرې تکیـه کـړی شـم، خـو پـه هـر حـال، مقصـد نـن دې ببخـي ډېـرې ډېـرې دعاګـانې غـواړم، وېـل کېـږي، چـې دا کـویکې ډېـرې تېـزې، دي، کـه الله ج خیـر پـیښ کـړي، پـه نهـه سـاعتونو کـې، یعنـي سـهار مخـه، آمـان تـه رسـېږو، انشـاءالله کوشـش کـوم، څـومره چـې زر ممکـن و، بیـا تمـاس درسـره نیسـم، احوال درکـوم! پـه همـدې سـره یـې ماتـه د نوبـت راکولـو پـه پـار سـاه

ونیولــه، د شــوندو د پرانیســلو ســره مــې زر بیــا پــه خبــره کــې راولوېــدو کــړل یې:

– وبښه وروره! قاچاقبر مو نارې وهي، د خدای ج پامان ولاړم درنه!

نــور مــا هــم ورســره اوږده نکــړه، د مخــې ښــې پــه کولــو ســره مــې تمــاس ورقطقــه کــړو، لــه همغــې ورځــې تــر ننــه، چــې اوه (۷) میاشــتې یــې ووتلــې، بیــا یــې زنګ نه دی کړی، والله علم، څه شو؟

پای

{ افسوز چې ښځه نه وی }

ډېـری وخـت د عاشـقانو او معاشـوقو تـر مـنځ یـو د بـل نـه درک کـول او دهغـو د احساسـاتو خیالـل یـې نـه سـاتل، پـه لویـو سـر دردیـو واوړي، روسـتم او زرمینـه هـم یـو د همـدې ډول عاشـقانو لـه جملـې دي، دوی تـر ډېـره خـورا خـوږه مینـان و، یـو د بـل دیـدن پسـې اوبـه اوبـه و، همدارنګـه د یـو بـل د لارو څـارلو او نـورو عاشـقانه حرکتونـو د افـراط لـه کبلـه یـې، ان د سـیمې ماشـومانو بـه هـم ورځ کـې یـوه ګـړی ددوئ پـه عاشـقۍ ګـپ کولـو، لنـډه بـه یـې وایـم وخـت راغلـو د دواړو تـر مـنځ څـه مخالفـت راپیـدا شـو، داسـې وېـل کېـدل چـې روسـتم تـه یـې وېلـي و: لـه پـلار سـره مـې د شـنې یـولې پټـی واړوه، اتـي داسـې وګڼـه چـې همغـه شـیبه دې د یـوې ښـې خـوړینې مچـو قیمـت پـرې کـړی، مقصـد پـه روسـتم خـوارکي یـې څلـور پنځـه ورځـې پټـی واړولـو، لاسـونه یـې پـرې سـرې تنـاکې کـړل، اتـي یـې بـېلا بېلـې بهـانې ورتـه کـولې، مچـو یـې نـه ورکولـه، کـه څـه هـم روسـتم زمـا لـه ماشـومتوبه ملګـری او همصـنفی و، نـور ډېـر ښـه هلـک و، خـو لـه همغـو ماشـومتوب نـه یـې، ضـد او عصـبانیت لرلـو، د معـاملې خبـرې پـه وړانـدې بـه ډېـره تیـزه منـډه او لـه حـده زیاتـه لـوچکي تـرې وشـوه، خـو وروسـته بـه یـې بیـا پـه زړه هـېڅ هـم نـه و، مګـر کـار بـه یـې خـراب کـړی و، اتـي بـه یـې پښـېمانۍ چنـدان ځـای نـه نیولـو، همـدا و، چـې زرمینـې تـه یـې هـم د

خپــل زور ښــودلو او غــچ اخیســتلو پــه پــار مــور او پــلار وروليــږل د يــوې بلــې نجلــۍ ســره يــې ځــان نــامزاد کــړو، زرمينــه يــې د کــور کلــي ټوکــو ټکــالو او خبــرو تــه پــه خولــه ورکــړه، د هــر مجلــس ګــپ يــې پــرې جــوړ کــړو، څــه ســر مــو خــوږوم، روســتم يــې ښــځه رانــاوې کــړه، درې څلــور کالونــه ووتــل يــو زوی او لــور يــې هــم وشــول، خــو دې وختونــو کــې يــو ځــل بيــا کلــي کــې د روســتم او زرمينــې د اړيکــو او عاشــقۍ پــاللو ګنګوســې راژونــدۍ شــوې، مګــر ان تــر دې چــې بلــه ورځ خبــر شــوم، روســتم يــې ښــځه طلاقــه کــړه، حتــا طلاقنامــه کــې يــې دشــاهدانو پــه حضــور بچيــان هــم د ښــځې پــه نــوم کــړي، اتــې يــې د اولادونــو ســره، د پــلار کــره ورلېږلــې، دا خبــره بېخــي عجيبــه راتــه ښــکاره شــوه، مخکــې مــې يادونــه کــړې روســتم مــې يــو خــوا همزولــی او د ماشــومتوب ملګــری و، بلخــوا لــه اوم نــه تــر دولســمه همصــنفيان و، زړه مــې و، چيرتــه يــې پــه کومــه ګوښــه کــې غلــی راګيــر کــړم، پوښــتنه تــرې وکــړم چــې ولــې لېــونی شــوی يــې وســړيه!؟ پــه دې کــې لــس، پځلــس ورځــې ووتلــې لا هــم پــه ګيــر رانغلــو، بلــه ورځ د ســهار د چــايو پــه محالــ مــو دروازه وټکېدلــه، چــې کتــل مــې روســتم و، د ســترې مشــې ســره ســم مــې ورتــه کــړل: هلکــه! مــا پــه اســمان غوښــتې خــدای ج پــه ځمکــه راکــړې، بــاور وکــړه دا څــو ورځــې درپســې ګــرځم، راځــه، راځــه! تــر مخ يې شوم مهمانخانې ته مې ننيستلو، چای مې ورته واچولو کړل يې:

- کـــورنۍ او خپـــل، خپلـــوان ټـــول راســـره مـــرور دي، د دنیـــا پـــه ســـر مـــې خـــدای ج ته هیله وشوه، تاته وشوه اتي راروان شوم.

- ولې، ولې خیرت خو دی؟

جیـــب تـــه یـــې لاس کـــړو، یـــوه لویـــه ورقـــه لیکلـــی کاغـــذ یـــې راویســـتلو اخیـــره برخه کې دوې درې امضاء ګانې، یو مُهر پرې لګېدلی و، کړل یې:

- خبـــر شـــوی بـــه وې، ښـــځه مـــې طلاقـــه کـــړه، ســـره د بچیـــانو مـــې یـــې پـــلار تـــه ورولېږله، غوښتل یې نور هم څه ووایي، خبره کې یې ور ولوېدم:

- هـــو خبـــر شـــوم ظالمـــه! پـــه همـــدې خـــاطر درپســـې ګرځېـــدم، لمـــړی خـــو دې لـــه ســـره ښـــه کـــار نـــه دي کـــړی، بیـــا کـــه بـــدي هـــم وه، پـــه ښـــځه کـــې بـــه دې وه، د ماشومانو یې څه ګناه؟

افسوزانه ساه یې وخیستله کړل یې:

- رښـــتیا وایـــې خـــو اصـــلاً طـــلاق کـــول یـــې نـــه، بلکـــې لـــه ســـره ددې واده کـــول مـــې لویـــه ســـهوه کـــړې، پـــه داســـې حـــال کـــې چـــې زمـــا پـــه رګ رګ کـــې د زرینـــې مینـــه جـــاري وه، امـــا بدبختانـــه د یـــو ډېـــر معـــاملي خپګـــان چـــې تقریبـــاً د یـــوې ټـــوکې او نـــاز رنـــګ یـــې لرلـــو، ولـــې مـــا یـــې د ســـزا ورکولـــو پـــه پـــار ددې نجلـــۍ ســـره د ځـــان نـــامزاد کولـــو پـــه ســـخته څپـــړه ســـزا ورکـــړه، کـــه څـــه هـــم لـــه دې وروســـته مـــا

فکــر کولــو، څنګــه چــې زرینــې زمــا پــه نــوم دبــدنامۍ درونــد پیټــی پــه ســر ګرځولــو، د چــم واړو او زاړو زمــا دمینــې پــه صــفت پېژنــده، خــو مــا وخیســتله د دوســت او دښــمن خولــو تــه مــې ورکــړه، د هــر چــا خنــدا او رشــخند تــه مــې جــوړه کــړه، نــو طبعــاً تــر هــر چــا ډېــر نفــرت چــې تــرې لــري، هغــه کــس بــه زه وم، ولــې داســې نــه وه، پــس لــه یــو کالــل نــه، زمــا د توقــع خــلاف پــه یــوه ناشــناخته شــماره زنــګ راغلــو، چــې اوکــې مــې کــړو غــږ مــې یــې وپیژنــدلو، ټــول وجــود مې یو قسم جام شو حیران بریان ودرېدم خبرې مې له خولې وتښتې!

زرینې وخندل کړل یې:

- ولــې هــوش درنــه لاړو؟ وغږېــږه، غــږ مــې دې یادېــدلو نــور مــې صــبر ونشــو، زنــګ مــې درتــه وکــړو، زه خــو ســتا غونــدې نــه یــم چــې لغــت دې کــړم، اتــې دې هېــر کــړم، همــدې ســره یــې آواز ژړاغــونی شــو، بلاخیــره د خبــرو تــوان یــې لــه لاســه ورکــړو صــرف د ســلګیو غــږ یــې راتلــو، دا چــې یــو خــوا مــې یــې پــه خپلــه ورســره کــړې نــاځوانۍ ډېــر خجالــت کــړم، بلخــوا ســره د دومــره لــوې نــاځوانۍ چــې ورســره کــړې مــې وه، خــو لا هــم ددې مینــه راســره لــرل او غــږ رابانــدې کــول، یعنــې پــه ټــول کــې لــه پــاک زړه او وفــادارۍ نــه یــې ډېــر زیــات متثــره شــوم، یــوازې خپلــې خــولې مــې وچــولې، د وېلــو لپــاره مــې څــه نــه لــرل، نــه مــې دڅــه وېلو توان لرلو، صرف د بهانې په پار مې دومره ووېل:

- بـل ځـای يـم، زه بيـا زنـګ درتـه کـوم، نـور مــې تمـاس ورقطـع کـړو، خـو پـه هـر حـال، دا چــې پــس لــه ډېــره وختــه او ډېــرو کيســو لمړنــی تمــاس و، طبعــاً دواړه يــې ډېـر ســخت تـر اثـر لانـدې راغلـو، لـه دې وروسـته مـو کـرار، کـرار تماسـونه زيـات او وضـعيت مـو هـم عـادي شـو، نجلــۍ لــه پخــوا ډېــره کلکــه او خــوږه مينــه راســره کولــه، چــې کيســه اوږده نشــي بلاخيــره خبــره تــر دې راورســېده، دمينــې د پــاللو تــر څنــګ تقريبــاً دوه کالــه مــو پــه دې چــونې ســره ووهلــې، چــې مــا تــرې غوښــتل ترڅــو ددې ښــځې او بچيــانو پــه شــتون کــې واده راســره وکــړي، مکــړه دې ډېــر کلــک انکــار کولــو، ان تــر دې چــې وېــل يــې ســتا پــه نــوم د پــلار پــه کــور ســر ســپينه ومــه، ولــې تــر څــو دې دا ښــځه او بچيــان ســتا پــه کــور کــې وي کــوزده او واده نــه درســره کــوم، کــه رښــتيا مينــه راســره لــرې او لــه زړه غــواړې، مــا دخپــل ژونــد ملګــرې کــړې، ځنګــه چــې زه ســتا لپــاره هــرې قربــانۍ تــه تيــاره يــم، تــه هــم بايــد زمــا دا يــو شــرط ومنــې، ښــځې تــه دې طــلاق ورکــره اولادونــه يــې هــم دې تــه ورکــړه، يــوازې او يــوازې همغــه وخــت زه پــه تــا د بيــا ځلــې لپــاره بــاور کــولی شــم، چــې رښــتيا هــم تــه ماســره مينــه لــرې، لکــه څنګــه چــې وايــې د واده کــول دې واقعــاً يــوه خطــاء يــا اشــتبا وه، بيــا صــرف يــو ماشــوم، حتــا د مســجد خــادم هــم راولېــږه، زه يــې پــه لاس د خپلــې کــوزدې ګــل

درلېـږم، څـه مصـارف چـې پـرې راځـي تـر واده پـورې هـم ټـول مـې پـه خپـل پـلار كوم.

كـه څـه هـم ددې ښـځې نـه د جـلا كـور مـې ورتـه ووېـل، ويـې نـه منلـه، بيـا مـې يـوازې د ښـځې د طـلاق هـم ورسـره قبولـه كـړه، ولـې پـه ماشـومانو مـې زړه نـه كېـدو، پـه دې كـې يـو كال بـل هـم تېـر شـو، لا يـې هـم پـه همغـه يـوه خبـره ټينګـه وه، بلاخيـره ځنګـه چـې خبـر يـې، د خپلـې خطـا د جبـراب دا سـتره قربـاني مـې وركـړه، ښـځه او بچيـان مـې د تـل لپـاره رخصـت كـړل، سـره ددې چـې ماشـومان خـو هسـې هـم د خـدای ج خـوږ نعمـت دی، ولـې ښـځه مـې هـم خـورا شـريفه نجلـۍ وه، د خپـل انسـانيت او شـرافت لمخـې يـې پـه كـورنۍ او دوسـتانو مـو ډېـره ګرانـه وه، پـه طلاقولـو سـره يـې د كـورنۍ پـه شـمول مـې ټـول دوسـتان او خپلـوان ډېـر كلـک راسـره خفـه دي، لـه دې كبلـه خـدای ج تـه مـې هيلـه وشـوه، تاتـه وشـوه، يـو خـوا مـې د ماشـومتوب ملګـری يـې بلخـوا مـې همصـنفی يـې دا يـوه ځـواني بـه هـرو مـرو راسـره كـوې، د زرينـې سـره مـې نـور ټولـه خبـره خلاصـه كـړې، پـه هـر څـه خبـره ده، خـو بيـا هـم د لا ډډمنتيـا پـه پـار يـې طـلاق نامـه غوښـتې دا هـم درسـره واخلـه، صـرف ورشـه د كـوزدې ګـل يـې تيـار كـور كـې ايښـی فقـط درسـره راوايـې خلـه او تـر دې ځايـه يـې راورسـوه اتـې دې چـې شـيرني كـې هـر څـه غوښـتل، پـه دواړو سـترګو، صـرف امـر وكـړه، كـه څـه هـم

ډېـرې بهـانې مـې ورتـه وکـړې، خـو سـړی شـله وه، بلاخېـر د غرمـې لـه ډوډۍ وروسـته ماسپښـن يـې ورشـارت کـړم، البتـه د زرينـې دوی کـور تـه بـه زه لـه دې مخکـې هـم کلـه ناکلـه پـه مـړي او ژونـدي کـې ورتلـم، د مـور سـره مـې يـې پيژنـدل، زمـا د انـا څـه کېدلـه يعنـي يـو نـازک د دوسـتۍ تـار مـو ورسـره لرلـو، خـو پـه هـر حـال چـې ور ورسـېدم، دروازه مـې ټـک کـړه، د زرينـې مـور دروازه خلاصـه کـړه، تـر سـترې مشـي وروسـته تـاوخوانې تـه ننوتلـو، شـاوخوا مـې وکتـل ګـل نـه ښـکارېدو، خلاصـه د چـای څښـلو پـه محـال مـې کـرار کـرار وريـاده کـړه چـې ګويـا ريبـار يـم، د زرينـې د کـوزدې پـه ګـل پسـې راغلـی يـم، ددې خبـرې پـه اورېـدو سـره د زرينـې کشـره خـور اوچـت جګـه شـوه، لـه اطـاق نـه ووتلـه، د يـوې لحظـې تـر تېرېـدو پـس د زرينـې سـره دواړې جـوړه اطـاق تـه راننـوتلې سـلام يـې واچولـو، کشـره خـور يـې هـاخوا د مـور تـر څنـک، زرينـه دې خـوا کيناسـته، زه لا اختـه وم، مـور تـه مـې يـې لـه هـاخوا، دې خـوا پـه اشـارو او کنـايو خپـل مطلـب بشـپړولو، چـې زرينـې مـې پـه جـدي انـداز خبـره کې راودنګل، کړل يې:

– ښا روستم رالېږلی يې ريبار يې!؟

فکر مې وکړو چې له خوشحالۍ احساساتي شوه، په موسکا سره مې کړل:

– زه خــو دا کارونــه نــه کــوم، مګــر دا چــې روســتم مــې ملګــری دی، نــه مــې نشــوی ورتــه ویلــی، بلخــوا ماویــل د عمــه پوښــتنه بــه هــم وکــړم، دا ډیــر وخــت مــې نــه وه لیــدلې (د زرینــې مــور تــه بــه مــې عمــه ویــل) پــه هــر حالــ د خپلــو خبــرو پــه جریــان کــې مــې جیــب تــه لــس کــړو، د روســتم او هغــه بلــې ښــځې طلاقنامــه مــې یــې روایســتله، پســې زیاتــه مــې کــړه: تاســو بــه خبــر یاســت هغــه بلــه ښــځه یــې طلاقــه کــړه، دا یــې طلاقنامــه ده، بچیــان یــې هــم همغــه ښــځې تــه ورکــړي، طلاقنامــه کــې ددې هــم ذکــر شــوی، چــې روســتم نــور د کــاروان او هنګامــه پــه نوم خپل زوی او لور سره د ابد لابد لپاره هېڅ تالوق نه لري!

کړل یې:

– ته یې له سره ولوله!

طلاق نامه مې ښه په غور ورته ولوستله!

اخیر کې یې کړل:

– ښــا، ښــا ډیــر ښــه شــوي د همــدې شــیبې لپــاره انتظــار وم، دا چــې د عمــه پوښــتنه دې پســې وتړلــه تاتــه بــه نــور څــه نــه وایــم، خــو پــه پــرده کــې جګیــږي پــه کومــه چــې راغلــی یــې پــه همغــو لار بیرتــه ورشــه، ډیــره ډیــره حیــا دې وي کــه څــه هــم پــه خولــه مــې نــه راځــي، خــو همغــه د زرینــې پــه الفــاظو بــه یــې درتــه ووایــم، د

کېدې کوز طرف ته په اشاره کولو سره یې کړل: ورته ووایه نور دې په خوله کې دغه وهم، واده کول لا څه خدای ج که دې د دروازې سپی کړم، خپل وار دې لیدلی و، زما دې نه و لیدلی، هغه ورځ چې لمړلی زنګ مې درته ووهلو، زه نامزاد شوم، فقط تر همدې ورځې مې خبره پټه کړې وه، ګرځه نور لکه څوسن سپی په ډېرانو خوس وهه، خبرو یې دوام لرلو په تونده پکې ورګډ شوم کړل مې:

– خوله دې سمه ښوروه، بې حیا، افسوز چې ته خو ښځه نه وای، اتي مې تر څنګ چادر کې منګول ښبه کړه راسره راجګ مې کړو، غټ غټ قدمونه مې راواخیستل همداسې ترې راووتل، لکه بنګ مې چې وهلي وي، هېڅ په لار راتلو نه پوهېدم، قدم مې په ځای نه لګېدو، رنګ او بنګ راروان وم، دغه دې خوله کې وهم د زرینې دې جملې مې ذهن کې انګېزې کولو، کله به خندا راغله، کله به ځان ته غوسه شوم، زړه کې به مې وېل: همداسې ښه یې، ستا نه ریباری څه غواړې کور ګډیه؟!

پای

{ښځینه ډاکتره شته؟}

لــه خــوارډه خــوب نــه پــرې راویښ شــوم، تقریبــاً د شــپې دوې بجــې وې، د مــوټر لــه غــورار ســره ګـډ، پــه نارینــه ډبــل، جــګ او ورخطــا غــږ د روغتــون پــه انګــړ کــې، ډاکتــر، ډاکتــر نــارې شــوې، خــو لا هــم پــه نــیم خــوبي حالــت کــې وم، هــېڅ مــې ســترګې نــه خلاصــېدې، چــون پــه دې شــپه یــوازې زمــا نوکریــوالي وه، تــر دولــس نیمــو، یــوې بجــې بســتر کــې د ناروغــانو پــه فشــار، تبــه کتلــو او د دوا پــه توصــیه کولــو لګیــا وم، همــدې ســاعت کــې پرېــوتلم، خــو پــه هــر حالــل څــو مــې ســم ځــان رابیــدارو لـــه کړکـــۍ مـــې ورکتـــل، پـــه ډېـــر شـــتاب د اتـــاق ور راوټکېــدو، ټــک ټــک پســې پیوســته یــې پــه اجلــه ســره کــړل: ډاکتــر صــاحب، ډاکتر صاحب...

زر مـــې کمـــیس غـــاړې تـــه کړلـــو، ور مـــې ورخـــلاص کـــړو، مشـــعل نـــامی د روغتون نرس ولاړ و، کړل یې:

– وبښــه ډاکتــر صــاحب! لــه خوبــه مــې راویښ کــړې، یــو ځــل عاجــل تــه راشــه، شــیخ صــیب یــوه ښــځینه ناروغــه راوړې ډېــره تکلیــف ده، البتــه لــه یــادولو دې پــاتې نــه وي، دا وخــت هغــه لــه نــن نــه شــاوخوا پنځــه ویشــت کالونــه وړانــدې پــه ۱۳۷۲ لمریـــز صـــحنه کـــې د طالبـــانو د لـــومړۍ واکمنـــۍ دوره وه او نمـــوړی شـــیخ صـــیب عـــلاوه ددې چـــې د ولســـوالۍ پـــه ســـطحه د جامعـــه جومـــات ملاامـــام

او د قـــومي مخـــورو مشـــر و، د طالبـــانو د اســـلامي تحريـــک پـــه نـــوم د وخـــت د حکومـــت ډېـــر لـــوی نظـــامي او قـــدرتمن شـــخص هـــم و، زيـــات شـــمېر مصـــلح کســـان يـــې لـــرل، لـــه قـــده ټيـــټ چـــاغ او پـــوخ عمـــر يـــې لرلـــو، دوې شـــملې بـــه يـــې پرېښـــودلې، عـــين حـــال کـــې ډېـــر تونـــد هـــم و، ډېـــرې وخـــت بـــه يـــې د دوهمـــې خبـــرې ســـره وار کولـــو، خلاصـــه معشـــل مـــې تـــر مـــخ شـــو، ببړنـــي قدمونـــه مـــې پســـې ورواخيســـتل، شـــيخ صـــيب د عاجـــل بخـــش پـــه وره کـــې ولاړ و، پـــه مـــا د ســـترګو لګېـــدو ســـره يـــې کـــړل: ډاکتـــر بـــه نيـــغ پـــه خپلـــه چـــوکۍ ناســـت و، تاســـو د انځيـــر ګلان نيم ساعت راپيدا کېږې نه!

د ښېـــنې پـــه غوښـــتو ســـره مـــې رفتـــار کـــې لاس پـــه نامـــه ســـلام عليـــک او درنـــای ورتـــه وکـــړو، نـــور تېـــز تـــرې تېـــر شـــوم مســـقيماً عاجـــل شـــبه تـــه ننـــوتلم، نـــاروغ تـــه مـــې ځـــان ورســـولو، شـــيخ صـــاحب هـــم جوخـــت راپســـې راننوتلـــو، چـــې کتـــل مـــې پيغلـــه لـــور يـــې خـــورا ســـخته تکليـــف وه، ژړا او زګيـــروي يـــې ســـره ګـــډ و، پـــه يـــوه ذربـــه يـــې غټـــه. غټـــه ســـاه اخيســـتله، خپلـــو خولـــو کـــې لنـــدې، خوشـــتې جـــامې د چېرکـــټ لـــه پاســـه پرتـــه وه، عـــين حـــال کـــې د ســـتر ســـاتلو پـــه پـــار، کـــه څـــه هـــم چـــادري يـــې تـــرې لـــرې کـــړې وه، خـــو لا هـــم تـــور پړونـــی يـــې لـــه ســـر او مـــخ نـــه تـــاو و، يـــوازې دوې ســـترګې يـــې ښـــکارېدې، مشـــره ميـــرمن يـــې، يعنـــي ددې نجلـــۍ

مــور یــې هــم ورســره راوســتلې وه، د لــور تــر څنــګ یــې پــه چــوکۍ ناســته وه، لــه دروازې نه د داخلېدو سره سم مې، هغو ته هم کړل:

- مورې سلام علیکوم ستړې مشې!

په ټیټ او جړ غږ یې د سلام جواب راکړو.

بیا مې ورته کړل:

- په دې خورکۍ څه شوي؟

مــور یــې چــوپ پــاتې شــوه، شــیخ صــیب لاس ورتیــر کــړو، د نجلــۍ پــه کېــډه خور پړونی یې لږ هاخوا کړو، کړل یې:

- لــه پــرون ســهار راهســې یــې خــالي ادرار بنــد دي، کــورنۍ دواوې مــو ډېــرې ورکــړې، خــو هــېڅ فایــده یــې ونکــړه، مــازیګر راهســې یــې دا ســپوخت هــم وپړسېدو،

د کمــیس لــه پاســه ښــکارېده دنجلــۍ مثانــه ببخــي پــه چــاود وه، دســتکش مــې پــه لاس کــړل، پــه دې دوو ګوتــو مــې لــږ تختــه کــړه، د نامــه تــر غــوټۍ ښــکته ساحه یې لکه کاڼی داسې کلکه وه، شیخ صیب ته مې سترګې ورواړولې:

- پــه خــورکۍ وخــت ډېــر وتلــی، زیاتــه تکلیــف ده، کــه ستاســو اجــازه وي، زر تــر زره بایــد د تناســولي آلــې لــه لارې پیــپ ورتــه تیــر شــي، خلتــه ورتــه واچــول

شــي، ترڅــو يــو ځــل يــې مثانــه راخــالي شــي، لــه خطــره ووځــي، بيــا بــه يــې معاينـــات وکـــړو، څـــو معلـــوم شـــي، چـــې پروســـتات يـــې ســـتونزه پيـــداکړې؟ مثــانې يــې چــرک کــړی؟ کــه بــل څــه مشــکيل دي؟ کلــه يــې چــې تشــخيص وشــو، دواه درته ليکم، انشاءالله دومره جدي خبره نه ده، ښه کېږي.

شيخ صيب رانيغ شو کړل يې:

- زنانه ډاکتره شته؟

- نه شيخ صاحب! بدبختانه زنانه ډاکتره نه لرو!

- څــه خــدای ج وهلــی يــې، کــه ډاکتــران يــئ، ملايکــې خــو نــه يــئ، د يــوې نــامحرمې ښــځې بربنــډول، د بــدن هغــه برخــو تــه يــې کتــل او لاس وروړل، چــې مــور او پــلار تــه يــې نــه دي روا، تاســو پــه کــوم شــرعي حکــم، پــه کــوم مــذهب ځان ته حق ورکوئ او روا يې ګڼئ؟

زړه کــې مــې وېــل: دنجينــو مکتبونــه خپلــه تــا بنــد کــړي، چــې نجينــې مکتــب ونــه وايي، ښځينه ډاکترانې خو له اسمانه نه رالوېږي!

کــه څــه هــم پــه ټــول کــې دا د وخــت د طالبــانو د اســلامي تحريــک واکمــن حکومــت پالســي وه، چــې د نجينــو پــه مــخ د مکتبونــو دروازې پــه مطلــق ډول پکــې تــړل شــوې وې، خــو زمــوږ پــه منطقــه يــا د ولســوالۍ پــه ســطحه نمــوړي

شــيخ صــاحب د نجينــو د ښــونځيو د بندېــدو ســربېره نــور ټــول حکــومتي احکــام کــه د خلکــو بــه خوښــه وه، کنــه. پــرې پلــي کــول يــئ، حتــا تــر اشــد ضــرورت، هغــه هــم لــه چــادرۍ او يــو نارينــه محــرم پرتــه هــېڅ ښــځې تــه لــه کــوره د راوتلــو اجــازه هــم نــه وه، لــه دې کبلــه کــه څــه هــم ممکــن د ســردار داود او ډاکتــر نجيــب د دورې يــوه نيمــه ډاکتــره بــه پيداشــوې وه، ولــې پــه دومــره ســختو شــرايطو او قيــداتو کــې يــې نشــوی کــولی، چــې روغتــون تــه راغلــې وی، دنــده يــې اجــرا کړې وی.

خــو پــه هــر حالــ، شــيخ صــاحب تــه مــې چېرتــه دا خبــره کــولی شــوی، مخکــې مــې يادونــه وکــړه، ډېــر کلــه شــخه انســان و، چــې معمــولي بــه يــې خبــره لــه دمــاغ نــه هســې او داســې وه، خــورا ســخت يــې ســړی بــې آبــه کولــو، ان وار يــې کولــو، دده په ځواب کې مې په آجزانه انداز کړل:

- ربښــتيا هــم شــيخ صــيب! اصــلاً مــوږ هــم دمجبــورۍ لــه مخــې ورتــه تــړل شــوي يــو، کنــه واقعــاً پــه يــو روغتــون کــې د ښــځينه ناروغــانو لپــاره پــه هــر بخــش کــې د ښــځينه ډاکترنــو شــتون خــورا اړيــن دی، خصوصــاّ د داســې او دې تــه ورتــه ځينــې نــورو ښــځينه نــاروغيو د درملنــې لپــاره، خــو ببخــي اشــد ضــرورت دی، ولــې دا چــې مســوليت حکومــت او د صــحت عــامې وزارت تــه ورګرځــي، مــوږ څــه نشــو کــولی، خــو څنګــه چــې دا ســتا د لــورکۍ، يــا د ادرار بندېــدو نــاروغي

د نارينـــه او ښـــځينو يـــوه مشـــترکه او عامـــه نـــاروغي ده، هـــره مياشـــت د نـــارينو پـــه شـــمول يـــو شـــمېر نـــورې ښـــځينه هـــم د نمـــورې نـــاروغۍ لـــه کبلـــه راوړل کېـــږي، پـــس کـــه زر تـــر زره يـــې تـــداوي ونشـــي انســـان لـــه منځـــه وړي، نـــو ســـره د نـــاروا والـــي يـــې، يـــو ډاکتـــر نشـــي کـــولی چـــې نـــاروغ يـــې تـــر ســـترګو لانـــدې لـــه درده او فشـــار نـــه چيغـــه وهـــي مـــري، دی لاس تـــر زنـــې ورتـــه ودرېـــږي، د انســـاني تـــرحم لـــه مخې اړ کېږي چې ژوند يې وژغوري، درملنه يې وکړي.

- د کابل په روغتونونو کې ښځينه ډاکتراني نشته؟

- نـــه، شـــيخ صـــاحب! تـــر کومـــه چـــې زه معالومـــات لـــرم نشـــته، خـــو بيـــا هـــم پوښـــتنه وکـــړه، ممکـــن کـــوم روغتـــون کـــې وي، ولـــې اکثريـــت هغـــه کـــورنۍ چـــې غـــواړي هـــرو مـــرو بايـــد خپلـــې ښـــځينه ناروغـــانې، د ښـــځينه ډاکترانـــو پـــه وســـيله تـــداوي کـــړي، پاکســـتان تـــه يـــې بيـــايی، امـــا لـــه بـــده مرغـــه ستاســـو پـــه لـــورکۍ وخـــت ډېـــر وتلـــی، تکليـــف يـــې اوج تـــه رســـېدلی، کنـــه همغـــه پـــرون چـــې پـــرې پـــوه شـــوي ياســـت، روانـــه کـــړې مـــو وی، رســـولی مـــو شـــوی، فعـــلاً هـــېڅ ځـــای تـــه د وړلـــو نـــه ده، بېړنۍ تداوۍ ته اړتيا لري.

- د پيچکارۍ د ستنې په وسيله نه راخالي کېږي؟

- نـــه شـــيخ صـــيب محتـــرم! بايـــد اساســـي درملنـــه يـــې وشـــي، د ســـتنې پـــه وســـيله کـــه يـــوه انـــدازه راخـــالي هـــم شـــي، نـــيم ســـاعت وروســـته واپـــس ډکېـــږي، بيـــا هـــم

پيــپ تېرولــو تــه اړتيــا ده او د بيــا ، بيــا ځــل لپــاره خــو د ســتنې پــه واســيله نــه کېـــږي، چـــون د مثـــانې عضـــلات ډېـــر اســـاس دي، دومـــره زخـــم پـــذير نـــه دي، داخل کې خون رزي کوي، چې هغه بيا لا لوی مشکيل رامنځ ته کوي.

- لاحولـــه ولا قـــوت.... څـــومره دليـــل دې زده دی، تـــه پيـــپ راواخلـــه زه يـــې خپلـــه ورته تېروم!

ددې خبـــرې پـــه کولـــو ســـره يـــې حيـــران بريـــان پـــاتې شـــوم، چـــې دې تـــه اوس څـــه وايـــې؟ پـــه تنـــدي کـــې ترخـــو ګونځـــو او غوســـه تـــه پـــه کتـــو يـــې. څـــه ورتـــه ويـــل کېـــدل هـــم نـــه، فکـــر مـــې وکـــړو ممکـــن چېرتـــه يـــې کـــار کـــړی وي، پـــرې پـــوهېږي بـــه، ورتېـــر شـــوم المـــارۍ مـــې راخلاصـــه کـــړه، يـــو پيـــپ چـــې دوه زره ســـي ســـي خلتـــه پســـې وصـــل و، دوه جـــوړه طبـــي دســـتکش، يـــو قـــوطی د الســـلابن پـــه نـــوم ښـــويه او چســـپناکه مـــايع مـــې راواخيســـتله، شـــيخ صـــاحب تـــه مـــې ونيـــول، کـــړل يې:

- لږ طريقه يې راته وښايه دا څنګه بسته کېږي، ډېر خو به مشکيل نه وي؟

پـــه دې خبـــره ســـره مـــې يـــې بيـــا د ســـر ويښـــته جـــګ شـــول، چـــې ګويـــا دې ســـړي خـــو ببخـــي ليـــدلی نـــه دی، نـــه پـــرې پـــوهېږي، څـــه پـــه بـــلا وواوښـــتم، منـــه نجلـــۍ وژنـــي، بيـــا بـــه يـــې غـــم او مســـوليت هـــم ســـتا پـــه غـــاړه دراچـــوي، خـــو دا مـــې هـــم نشـــوی ورتـــه وبلـــی: چـــې وســـړيه! کـــه دې کـــار کـــړی نـــه وي، تجروبـــه نـــه پکـــې

لـرې، بېـا يـې نشـې کـولی، د هـر چـا کـار نـه دی، ماتـه اجـازه راکـړه، چـې زر يـې ورتـه بسـته کـړم، نجلـۍ تکليـف ده، ابـاـل لـري، دا چـې نـن دې قـدرت پـه لاس کـې دی، خـدای ج درکـړی، کنـه نـور نـه تـر دې دومـره افغانـانو غيرتـي يـې، نـه ننګيـالی يـې، چـې د نـورو خلکـو خوينـدو، لونـو، ښـځو تـه يـې بسـته کـو، تـه څه له اسمانه راښکته يې؟

چـون شـيخ صـاحب، پـه بـې آبـه کولـو، وهلـو ټکولـو کـې مشـهور و، وېرېـدم هسـې نـه فکـر وکـړي، چـې زمـا د لـور بربنـډولو تـه يـې تلوسـه ده، نـو ځـان تـه بـه سم کار وګورم.

له دې کبله دده په ځواب کې مې په نرمۍ او احتيات سره کړل:

- نـه شـيخ صـيب! سـخت نـه دی، خـو بيـا هـم څـه احتيـات غـواړي، چـا چـې نـه وي کار کړی، لرې ورته ستونزمن دی.

سړی په خپله خبر ودرېدو، کړل يې:

- ته يې طريقه راته وښايه!

مجبـور شـوم لمـړی مـې د ښـويه او چسـپناکې مـايع پـه بوتـل ګوتـه ورتـه کېښوده کړل مې:

- اول بــه دا ښــویه مــایع ټــول بوتــل، یــوه انــدازه وړانــدې پــه شــرمګاه کــې ورتــه واچــوې، بیــا مــې د پیــپ او خلتــې پلاســتیک وشــکولو، ورتــه کــړل مــې: دوهــم قــدم کــې بــه دا پیــپ پــه دغــه شــان، دوو ګوتــو کــې کلــک ونیســه، هــوا درنــه تېــره نکــړې، ترڅــو د پیــپ ســر کــې زخــه راټولــه وي، پــه آســانۍ ســره مثــانې تــه ځــان ورســوي، کلــه چــې مثــانې تــه ورســېدو، اوبــه پکــې راځــي، د اوبــو لــه راتلــو ســره دې ګــوتې تــرې لــرې کــړه، څــو د پیــپ ســر کــې زخــه ځــان پرانیــزي، واپــس لــه مثــانې راونــه وځــي، نــور صــحیح دی، اوبــه خپلــه خلتــې تــه راځــي، مثانــه راخالي کېږي، البته پیپ ډېر لاس کې مه لوغوه ترڅو مکروبي نشي.

سـړي د موفقیــت پــه پــار ســر وخوځولــو، نــور یــې غــږ ونکــړو، دنجلــۍ څنــګ تــه ورغلــو، تــر چپرکــټ چــاپېره پــرده یــې کــش کــړه، زه هــم تــرې راشــاته شــوم دوې، درې پــردې دېخــوا د بــل چپرکــټ پــه څنــډه ورتــه منتظــر شــوم، شــیخ صــاحب یــې د ښــځې پــه مرســته، دپیــپ پــه داخلولــو پیــل وکــړو، څــو شــیبې وروســته یــې د نجلــۍ چیغــې او فریــاد پــرې لــوړ کــړو، کــه څــه هــم داســې نــور ناروغــان بــه یــې چــې کلــه روغتــون تــه راوړل، پــه ټــول روغتــون کــې بــه یــې د چیغــو انګــازه لګېــده، خــو نمــوړې نجلــۍ ډېــره غیرتــي وه، پــه ټــول تــوان ســره یــې کوشــش کولــو چــې خپــل غــږ خــاموش کــړي، دلتــه یــې چــې غــږ راجــګ شــو، فکــر مــې وکــړو، مثــانې تــه دپیــپ تېــرول خــو پــه نــاروغ دومــره فشــار نــه راوړي، ممکــن

هغــه ښــویه مــایع تــرې هېــره وي، وچ پیــپ بــه داخلــوي؟ همــدا و، چــې پــه نجلــۍ مې زړه وسو، ومې نشوی زغلی، غږ مې پرې وکړو:

- شیخ صاحب! هغه مایع دې استعمال کړه؟

ځواب یې رانکړو، بیا مې ورناري کړې، په دوهم ځل یې کړل:

- هو، هو اول مې همغه ټول بوتل کې خالي کړو!

نــور خــاموش پــاتې شــوم، نجلــۍ لا هــم ســخت فریــاد کولــو، عــین حــال کــې بــه شــیخ صــاحب هــم یــوه نیمــه پټکــه پــرې وکــړه، چــې ګویــا ډېــره مــه چغېــږه، مــور بېچــاره یــې بیــا ســم ورســره ژړل، هــم یــې دا دلاســا کولــه، ډاډ یــې ورکولــو، چــې ګــواکي لــږ صــبر وکــړه، نــور بســته شــو، اوس بــه جــوړه روغــه شــې .... خــو پــه هــر حــال، همــدې، همــدې کــې لــس، پــنځلس دقیقــې تېــرې شــوې، لا هــم پــرې اختــه و، پیــپ نــه و بســته شــوی، درحــال کــې چــې ټــول ټــال یــوه دقیقــه وخــت نــه نســي، بلاخیــره تــر څــو لحظــې نــور وخــت تېرېــدو وروســته، د نجلــۍ غــږ ټــپ او ټــوپ خــاموش شــو، د مــور ژړا او چیغــې یــې جګــې شــوې، زړه کــې راتېــره شــوه: لکــه چــې ختمــه یــې کــړه، څــو مــې ورنــارې کــولې چــې څــه وشــول؟ د شــیخ صــاحب ورخطــا آوازونــه مــې تــر غــوږو تېــر شــول، ډاکتــره! ډاکتــره! ورمنــډه مــې کــړل، چــې کتــل مــې د نجلــۍ پــه مــخ او غــاړه لیکــه، لیکــه رنګــې خــولې بهېــدلې، ضــعف یــې کــړی و، بلخــوا زنګانونــه یــې، پیــپ، د شــیخ صــاحب لاســونه ټــول پــه

وينـــو ســـره پـــره و ، لمـــړى مـــې زر بـــالون راکـــش کـــړو ، اوکســـجن مـــې ورتـــه بســـته کـــړل، بيـــا مـــې يـــو دوې لتـــې پـــه يخـــو اوبـــو رالنـــدې کـــړې، مـــور تـــه مـــې يـــې ورکـــړې، ترڅـــو پـــه لاس او پښـــو يـــې ورتـــه کېـــږدي، دوى تـــه مـــې ډاډ ورکـــړو ، چـــې خيـــر ضـــعف يـــې کـــړى، ښـــه کېـــږي، زه راتـــاو شـــوم، پيـــپ تـــه، شـــيخ صـــاحب ته مې کړل:

- دا وينـــې څـــه کـــوي؟ غـــږ يـــې ونکـــړو ، لـــه څـــه وېلـــو پرتـــه نـــرم هـــاخوا شـــو ، هرڅـــه يـــې راپرېښـــودل، چـــې ومـــې کتلـــو پيـــپ يـــې داخـــل کـــړى و ، خـــو وينـــه زياتـــه و ، ښـــکارېد نـــه چـــې صـــحيح يـــې داخـــل کـــړى کنـــه؟ يـــوازې لـــه تکـــو تـــورو وينـــو ډک و ، اوبـــه نـــه پکـــې راتللـــې، لاس مـــې ور اوږد کـــړو ، د يـــو وار مصـــرف کاغـــذې لـــولې نـــه مـــې ښـــه ډېـــر کاغـــذ رابيـــل کـــړو ، بهـــر او تـــر کومـــه ځايـــه چـــې امکـــان و ، د تناســـولي آلـــې داخـــل کـــې وينـــې مينـــې مـــې پـــرې راوچـــې کـــړې، بيـــا جـــګ شـــوم، لـــه المـــارۍ نـــه مـــې د وينـــې د بهېـــدو ضـــد ســـپرې راواخيســـتله، دا مـــې هـــم پـــرې اســـتعمال کـــړه، چـــې کتـــل مـــې ظـــالم د مثـــانې پـــه ځـــاى، پيـــپ رحـــم تـــه تېـــر کـــړى و ، پـــه دې ســـره يـــې د بکـــارت پـــرده هـــم شـــکولې وه، وينـــه د همـــدې پـــردې د پـــرې کېـــدو لـــه وجـــې رابهېـــدلې وه، کـــه څـــه هـــم ببخـــي زياتـــه وه، داســـې ګومـــان کېـــدو چـــې څـــه انـــدازه بـــه لـــه رحـــم نـــه هـــم رابهېـــدلې وي، چـــون پيـــپ کـــې چـــې اوبـــه نـــه راتللـــې، ده فکـــر کـــړى چـــې ممکـــن ځـــاى تـــه بـــه نـــه وي رســـېدلى، لـــه دې کبلـــه يـــې

ورتېــر کــړی و، ورتېــر کــړی و، خلتــه پســې شــاوخوا دوه متــره پیــپ پــروت وي، صـرف نـیم متـر پـاتې و، نـور یـې ټـول ورداخـل کـړی و، نـو طبعـاً رحـم بـه یـې هـم پرې زخمي کړی وي، وینه به ترې رابهېدلې وي.

خــو پــه هــر صــورت، زر زر مــې پیــپ واپــس راویســتلو، د خلتــې ســره مــې کثافــت دانــۍ تــه واچولــو، لــه المــارۍ نــه مــې بــل پیــپ او خلتــه، ســره د مخصوصــې مــایع راوخیســتل، پــه بېــړه مــې ورتــه تېــر کــړو، د پیــپ د تېرولــو سـره سـم، پـه مثانـه کـې بنـدې اوبـه پـه ډېـر شـتاب د خلتـې پـه لـور راروانـې شــوې، څــو لحظــې وروســته د نجلــۍ ســاه وچلېــده، کــرار کــرار یــې رنــګ راســپین شــو، څلــور، پنځــه دقیقــې لا نــه وې وتلــې چــې پــه هــوش هــم راغلــه، غتـې غتـې خـام رنګـې شـنې سـترګې یـې رارنـې کـړې، فکـر کـړم وشـرمېده زمـا پـه لیـدو یـې واپـس پټـې کـړې، چـې واقعـات شـي، پـه ټـول کـې یـې ډېـره ښـه ځـواني لرلـه، زړه کـې مـې وېـل: کاشـکي ددې سـر تنبـه سـړي لـور خـو نـه وی، د یـوې عـادي نـاروغۍ لـه کبلـه یـې سـل مرګونـه دربانـدې تېـر کـړل، خـو پـه هـر حـال، خپلـه شـیخ صـاحب هـم پـه خولـه څـه نـه وېـل، ولـې لـه تنـدي یـې ښـکارېده، چــې د لــور پــه واپــس ژونــد تــه راګرځولــو یــې رانــه خوشــحاله و، لنــډ بــه یــې وایــم، نــور زه تــرې راووتلــم، دوی مــې بســتر تــه ولېــږل، ســهار مــو معاینــات ورتــه تکمیــل کــړل، څنګــه مــې چــې شــک کولــو همغــه شــان و، مثانــه یــې چــرک

شــوې وه، تــر دوې ورځــې بســتر وروســته مــې دواه ورتــه وليکلــه، مــور تــه مــې يې سترګې وروارولې کړل مې:

- مــورې! خــورکۍ خــو نــور انشــاءالله ښــه ده، هــېڅ مشــکېل نــه لــري، تاســو کــولى شــئ، چــې کــور تــه لاړشــئ، د څــه وخــت لپــاره، غوښــه، لوبيــا ، مســتې، وغيــره تونــد او تــروش خــواړه مــه ورکــوئ، او دوا يــې پــه خپــل وخــت منظمــه ورکــړئ، مثــانې يــې چــرک پيــداکړى و، ترڅــو ښېخــي لــه منځــه ولاړ شــي، اينــده کې بيا دا تکليف ورته پيدا نشي.

مــور يــې دعاګــانې شــروع کــړې، زه تــرې راروان شــوم، د تللــو وخــت کــې شــيخ صاحب معاينه خانې ته راپسې راغلو، کړل يې:

- زه د عصــابو نــه خوشــک يــم، حوصــيله نــه لــرم، ښښــنه غــواړم پــه هغــه شــپه مــې لږ توندې درته وکړې.

- خــداى ج دې وښښــه، شــيخ صــاحب! نــه هــېڅ خبــره نــه ده، مشــران چــې هــر څــه ووايي پروانکړي.

بيا يې کړل:

- دې روغتــون تــه یــوه، دوې ډاکترانـــې هـــم ډېـــرې ضـــرور دي، کـــه چیرتـــه درمعلـــومي وي، تـــه یـــې راپیـــداکړه، نـــور یـــې د مقررولـــو، معـــاش، تلـــو او راتلو، کارونه زه ورته جوړوم.

- ســمه ده شــیخ صــاحب! زه بــه هڅــه وکــړم، یــوه راتــه معلومــه ده، خــو هغــو د ظــاهر شــاه بابــا پــه وخــت کــې تحصــیل کــړی، اوس ډېــره زړه ده، ممکــن کــار ونشـــي کـــړی او ځـــوانې ډاکترانـــې فکـــر نکـــړم پیداشـــي، خـــو اصـــلاً ددې ســتونزې دحــل لپــاره اساســي کــار تــه اړتیــا ده، زه فکــر کــړم چــې هغــه یــوازې او یـــوازې د نجینـــو پـــه مـــخ د مکتبونـــو او پوهنتونـــو د دروازو پرانســـتل دي، ترڅــو د وخــت پــه عصــري او پرمختللــي طبابــت برلاســې ډاکترانــې مــو جامعــه کــې وروزل شـــي، صـــرف همغـــه وخـــت مـــوږ او تاســـو دې ســـتونزې تـــه ځـــواب ویلی شو.

- بــاور وکــړه ډاکتــره! کــه دوې شــپې لــه مخــه دې دا خبــره کــړې وی، نــو داســې وګڼــه چــې پــه ډېــره ســنګینه ســزا بــه مــې رســولی وې او چــا چــې دا خبــره کــړې رســـولي مـــې دي، ولـــې بخـــت دې دلتـــه بیـــدار دی، چـــې پرتـــه ســـتا لـــه یـــادولو، پـــه دې اړه، دا دوې شـــپې زمـــا فکـــر خپلـــه د ځمکـــې او اســـمان پـــه انـــدازه فـــرق کــړی، ځنګــه چــې تاتــه معلومــه ده، تــر پرونــه زه خپلــه ښــونځیو تــه دنجینــو د تلــو کلــک مخــالف وم، حتــا د حکومــت لخــوا دا مســولیت ماتــه ســپارل شــوی،

دلتـــه دنجینـــو مکتبونـــه زمـــا پـــه حکـــم بنـــد دي، خـــو هـــدف مـــو دا و، ترڅـــو پـــه ټولنـــه کـــې د فحشـــا، بـــداخلاقۍ او فســـاد مخـــه نیـــول شـــوې وي، ولـــې نـــن مـــې چـــې د نجینـــو د ښـــونځیو دبنـــدیو د نقصـــان او ښـــځینه ډاکترانـــو د نشـــتون لـــه کبلـــه دلتـــه څـــه ولیـــدل، زه پـــه دې یقینـــي شـــوم، چـــې نجینـــې کـــه ټـــول عمـــر ســـرتورې ښـــونځیو او پوهنتونونـــو تـــه لاړې او راشـــي بیـــا بـــه هـــم دومـــره د فحشـــاء او فســـاد لامـــل نشـــي، لکـــه څـــومره فحشـــاء، بـــداخلاقي، بـــې شـــرمي، بـــې غیرتـــي، بـــې دینـــي چـــې یـــوازې پـــه یـــوه روغتـــون کـــې د ښـــځینه ډاکترانـــو د نشـــتون لـــه وجـــه صـــورت نســـي، نـــو انشـــاءالله تـــر نـــن وروســـته بـــه زمـــا مبـــارزه بـــرعکس وي، پـــه خپـــل ټـــول تـــوان بـــه هڅـــه کـــوم، ترڅـــو زر تـــر زره د نجینـــو پـــه مـــخ د ښونځیو دروازې پرانستل شي.

زمـــا د خبـــرې ســـره د موافقیـــت پـــه پـــار مـــې څـــو مننـــه تـــرې کولـــه، مبایـــل تـــه یـــې زنـــګ راغلـــو، کـــړل یـــې پـــه دروازه کـــې څـــوک راتـــه منتظـــر دي. پـــه همـــدې ســـره مـــو د مخـــه ښـــې لاســـونه ســـره ورکـــړل، روخصـــت مـــې کـــړو، کـــه څـــه هـــم پـــه لـــور مـــې یـــې زړه بـــد و، ډېـــره باحیـــا، شـــریفه نجلـــۍ وه، څنګـــه مـــې چـــې مخکـــې ووېـــل، ښـــه ځـــواني هـــم خـــدای ج ورکـــړې وه، زښـــته زیـــات تکلیـــف پـــرې تېـــر شـــو، بلخـــوا د بکـــارت د پـــردې پـــه لـــه منځـــه تلـــو ســـره یـــې، پیغلتـــوب هـــم زیـــان مـــن شـــو، زړه کـــې رالوېـــده، چـــې ګویـــا پـــه دې ســـره بـــه یـــې راتلـــونکې کـــې خاونـــد هـــم د ټـــول

عمــر لپــاره پــرې بــد ګومانــه وي، ددې شــرافت او ښایســت تــه پــه کتــو ، څنګــه چې ښایي هسې مینه به ورسره ونه لري.

امــا شــیخ صــاحب تــه ددې پېښــې پــه کېــدو خوشــاله وم، زړه کــې مــې وېــل: څــه ښــه وې چــې خپلــه پــرې واوښــتې، د ولــس مشــکیلات دې درک کــړل، د نــورو مســلمانانو لــه دردە خبــر شــوې، دلتــه لــه کــالونو راپــه دېخــوا ، هــره هفتــه دوې، درې خــاص همــدا ســتا د لــور پــه شــان نــاروغې میرمنــې راوړل کېــږي، ددوی، خاونــدان، ورونــه، زامــن، هــر یــو یــې تــر تــا ډېــر غیرتــي دی، ولــې د مجبــورۍ لــه وجــې نارینــه ډاکترانــو تــه اجــازه ورکــوي، چــې درملنــه یــې وکــړي او هــره مســلمانه، افغانــه، خصوصــاً پښــتنه میــرمن چــې د یــو نارینــه ډاکتــر لــه خــوا بربنــډېږي، ســل ځانکدنــه پــرې تېرېــږي، دا ټــول ستاســو یــو شــمیر افراطــي او سخت دریځه اشخاصو له لاسه.

پای

{ دا دریم مړی دی }

خـــدای ج دې وبښـــي، د روژې مبارکـــه میاشـــت وه، د کابـــل ښـــار دده افغانـــانو، سـیمه کـې د سـړک پــه څنـډه روان وم، کـه تللـي یاسـت، یـا مـو پـام کـړی وي؟ نمـوړې سـیمه کـې دایـم ډېـره ګڼـه ګوڼـه وي. خـو پـه هـر حـال، چـې کیسـه اوږده نشـي، لنـډ بـه یـې وایـم، زېرزمینیـو تـه نارسـیده تـر پنجـره هـاخوا پیـاده رو کې، ناري شوې:

- هاا مسلمانا کافر است، روزه راخود!

- آآآ مردوم روزه راخورد...

چې ورومې کتل یو سړي کونډۍ ګیرې واله سړي هاخوا د دواخانې د دروازې په زینه کې ناست یو زیړ رنګي ځوان ته د لاس په اشاره سره، پرله پسې همدا ناري وهي، د نموړي ځوان په لاس کې د مدني اوبو بوتل و سر یې پرې وربسته کولو، که څه هم ما د اوبو په څښلو ونه لیدلو، خو داسې ښکارېده چې اوبه یې څښلې اوس د بوتل سر بسته کوي، همدې وخت کې یو ډبل ځوان چې دسمال یې تر سر تاو و، لاس یې ورواچولو د ابو بوتل یې په څپړ ترې ووهلو، بوتل هاخوا والوتلو، له دېخوا یو بل ځوان وار پرې وکړو، په دې یوه ډډې کې یې په لغت ووهلو له زینې نه یې راخطا کړو، په دې سره له شاوخوا وارونه پرې زیات شول، بلاخیره ټول ښار پرې راټول شو، دوکاندار، کراچۍ واله و، ډرېور هر سړي منډې راوهلې برخه یې پکې اخیسته، په هلک یې سمه د عرسات ورځ جوړه کړه، له تاسو یې څه پټه زما

جذبه يې هم راوپاروله، زړه کې راتېره شوه: سړيه! په دې مبارکه روژه کې چې د هرې نيکۍ ثواب يو په لسه حسابېږي او ستا تر سترګو لاندې څه سپېڅلی او بې خطره جهاد روان دی، چې نن ګناهونه نه ټکوهې، برخه نه پکې اخلې، نو داسې وګڼه چې حورې او غلامان دې په ځان نه لوربېږي، همدا و، چې پيچکش مې له جيب نه راويستلو، ورټوپ مې کړل، لنډه دا چې، اته، نهه دقيقې مو په هلک کې ښه سم کار وکړو، ځنګه چې مخکې مې ووېل ګڼه ګونه ببخي زياته وه، هر چا زور وروهلو ترڅو يو سوک يا لغته يې وروسېږي غازي شي، له دې کبله ځينې ضعيفه او سپين ګيري هم تر پښو لاندې شول، اګر چې ضعيفه څه زه خپله د خلکو زور راباندې راغلو پښه مې بنده شوه، ولوېدم، شهادت کې مې هېڅ نه و پاتې هسې يو قسم مې ځان ترې راويستلو، خو په هر حال بلاخيره پولس راورسېدل، برقي ډنډې ورسره وې، په وهلو او ټيلوهلو يې خلک هاخوا دېخوا کړل، چې کتل مو دهلک نه داسې څه شی جوړ شوي و، فکر به دې هم نه و کړی چې دا به انسان و، لاس په يوه، پښې په بله، په وينو سرې ريتې ويتې جامې يې، په ټوټې ټوټې او وينو سرو اندامونو کې تاو راتاو وې، د خلکو ترې لرې کېدو سره سم يو چاغ تکړه سپينږيرې ځان پرې ورخطا کړو، له درد او ژړا نه شنه تبۍ وه، فقط په ستوني او سينه کې يو قسم پخېدلو، نور يې له خولې غږ نه راوتلو، پولسو واپس ترې راپوته کړو، سړي لويه ساه واخيسته، په همدې ډک ستوني ژړا او فرياد کې يې کړل: زوی مې دی، د ګردو تکليف يې لرلو، د ډاکترانو د هدايت سره سم هر نيم ساعت کې دوه، دری غوړپه اوبه يې بايد هرو مرو څښلې وی، پرې جبري کړې يې وې. اوس مې دلته

زينه کې کېنولو زه دواخانې ته ننوتلم دوا مې راخيسته چې تر شاه مې راوکتل سلګونه وحشيان پرې راټول و، د محشر ورځ يې پرې جوړه کړې وه. په دې سره پوليسو د مجريمو کسانو په نيولو لاس پورې کړو، ټول يې چېرې نيولی شوی، بسته ښار و، صرف څلور پنځه کسان يې ونيول، نور نيم هسې وتښول، نيم داسې، ما هم ځان د پولې باغ عمومي په طرف راشيوه کړو، الله ج دې مغفرت وکړي، دا ښه و، چې ډېر لاس مې ورونه رسېدو، کنه ما خو کوشش کولو چې د پيچکش نوکه يې دې سترګو کې ورواچوم، اما د بيرو بار له وجه مې وس ونشو، يوازې يو، دوه ډېر کلک، کلک پيچکشه مې په دې سينه کې ووهلو د پيچکش نوکه تر ښېخه ښېخه پکې ننوتله. که څه هم دا دريم مړی دی چې داسې په سهوې سره يې قتل کې برخه رانه اخيستل کېږي، خو په دې هلک مې ډېر فکر خراب شو، اصلاً ده ته هم نه، بلکې پلار ته مې يې ډېر زړه وسو.

پای

{ زړګی دې ښکته پورته نکړې }

جيــب کــې مــې د مبايــل کړنګــار شــو ، زنــګ د ورېمــې و ، مخکــې تــر دې چــې بلــې ووايــم، ښــه پــه کــړس کــړس د خنــدا غــږ يــې راغلــو ، شــيبه ورتــه غــوږ شــوم، وروسته مې غږ پرې وکړو:

- لکه چې ليونۍ شوې پخير!

د يوې بلې نرمې خندا په کولو سره يې کړل:

- نه، ولې به ليونۍ کېږم، دومره خوشې دې؟!

- بيــا دې نــو حتمــاً (ګــل لالا) درتــه ويلــي چــې عمــران تــه زنــګ وکــړه، پــرې پــاتې پيسې نه ترې اخلم واده به مو وکړم، ځکه داسې خوشحاله يې!

نجلــۍ يــو ځــل بيــا يــوه خولــه ښــه پــه کــړس وخنــدل همــدې خنــدا کــې يــې راغبرګــه کړه:

- ګــوره کــوره يــادوه، خولــه بــه دې خــوږه وي، څــه اوبــو راوړې يــم، چــې خوشــې بــه مــې درکــړي؟ ۲۲ کالــه يــې خــوري راســره ايســتلې، ډوډۍ يــې راتــه راوړې، جامې يې راته کړې، ډاکتر ته يې بولې يم!

- نه وېل کېږي، ماوېل که مسلمان شوی وي!

خبره مې ښه ورونه لګېده، په تونده یې کړل:

- ښا، زما ګل لالا کافر دی امممم!؟

- ورکه شه ټوکه مې درسره وکړه!

- دا د تـــا ټوکـــه ده امـمـــم؟! کاشـــکې عقـــل خرڅېـــدلی یـــو مـــن مـــې درتـــه اخیستلو، چې نور دې د ټوکې او بې عقلۍ فرق کولی شوی!

- یـــو مـــن بـــه دې ځـــان تـــه هـــم اخیســـتی و، اتـــي دې چـــې چاتـــه تلفـــون کـــولی، لمـړی بـه دې سـلام اچولـو، د صـحت پوښـتنه بـه یـې دې کولـه. لکـه غلمینـه انـا مخکې له مخکې به نه ورشنیدلې!

په دې سره مې نجلۍ بیا لږ راموسکۍ کړه، وېل یې:

- غلمینه انا څوک ده!؟

- ورکــه شــه، غلمینــه انــا پرېــږده، دلتــه ډېــر ښــه انــار دي، کــه زړه دې ورتــه کېږي؟ چې یو کارتن درولېږم!؟

-انااار، چېرته یې!؟

- کندهار کې!

- اففف رښتیا ووایه!

- بــل وخــت مــې دروغ درتــه ويلــي؟ تــه صــبر خــو چــې راويــې ګټــو، اتــې خــو مــو د نــــامزادۍ هــــم کلمـــــې ور شــــنې کــــړې، دا دی، دوې مياشــــتې وروســــته اوه کالــــه پوره کېږي!

- ددې کنــــدهار نيکمــــرغ نــــه خــــو هابلــــه ورځ راغلــــې يــــوه دې پکــــې دوې نشــــوه، وېــــل دې کارونــــه نــــه و، اوس بيــــا ولــــې ولاړې، لکــــه چــــې کرايــــې دربانــــدې ډېــــرې دي!؟

- نــــه، کنــــدهار کــــې نــــه پــــاتې کېــــږم، هــــرات کــــې مــــې کــــار پيــــداکړی، ببګــــا تــــه حرکت کوم پخير، دعا کوه!

- هــرات هــم د همــدې بدبختــه وطــن يــوه برخــه ده، نــه بــه کــار وي، نــه هــېڅ هســې به دې کرايې مصرف شي، که زما منې مه ځه!

- بيا نو لکه چې راتښتي له خيره!

پــه دې ســره نجلــۍ يــو ځــل بيــا دلمــړي ځــل پــه شــان ښــه دزړه دخلاصــه وخنــدل، د خندا په وروستيو کې يې کړل:

- بــوووووو دا خوبونــه دې ابــو تــه وايــه، پــوه شــوې؟ ځــه خــدای ج دې تــر نکــه تير کړه!

- ښه درته وايم، چې ته هم نه راتښتې، کار هم ونکړم بيا نو څه وکړم!؟

- د څه شي كار دې پيدا كړی؟

- يــوه فابريكــه ده، زړې اوســپنې وېلــې كــوي، د اطــاقونو د چــت لپــاره اوســنيز ګاډر ترې جوړوي!

- اووووو هغــه تــه ورنشــې ډېــر خطرنــاک كــار يــې دی، زمــوږ يــو همســايه د بخملــې خالــه زوی، كابــل كــې همداســې يــوې كارخانــه تــه ورغلــو، يــوه مياشــت يــې پكــې ونــه وتلــه، د لاس كــوتې يــې ماشــين نيــولې وې، تــر غــوڅې كــړې يــې دي، بيچــاره اوس هــم پــه يــوه لاس معيــوب دی، مــور تــه يــې كيســه كــړې وه، چــې هــره ورځ د دوو، دريــو نفــرو لاس يــا پښــې پكــې قطعــه كېــدل، ډېــر كاريګر په كې وسوځيدل، ان هډوكي يې ايرې شول!

- نــه انشــاءالله زه احتيــات كــوم، معاشــونه يــې ښــه دي صــرف چــې شــپږ اوه مياشــتې كــار پكــې وكــړم، كــه د الله ج رضــاء وه، بيــا دومــره كېــږي، چــې د ګــل لالا پــاتې حســاب دې پــرې خــلاص شــي او هــم د دواړو د واده يــو متوســط محفل پرې برابر شي!

- زه خــو وايــم مــه ځــه، هســې بــه ســرګردانه شــې، تــه راشــه توكــل پــه خــدای ج يــو ځــل بيــا مــې ګــل لالا تــه ووايــه، چــې دا پــاتې روپــۍ قــرض درتــه پرېــږدي، كلــه چــې د وطــن حالــت لــږ ښــه شــو، كارونــه پيــدا شــول، بيــا بــه يــې دركــړم، دا ځــل بــه زه هــم ورتــه ووايــم، كنــه پــه خــدای ج داســې شــرمېږم، د خپــل واده پــه اړه

معمـــولي خبــره هــم نشــم کــولی، دا خــو پرېــږده چــې ګــل لالا تــه مــې مخــامخ ووايــم، چــې دا پــاتې پيســې يــو څــه وخــت عمــران تــه پرېــږده، ترڅــو واده يــې وکـړي، بيـا بـه يـې کـرار کـرار درخلاصـه وي، موسـکا کـې يـې پسـې زياتـه کـړه: خو خير نن به ستا لپاره دا نوم هم وکړم!

د نـــوم کولـــو لفـــظ يـــې څـــه جالبـــه غونـــدې راتـــه ښـــکاره شـــوه، زه يـــې هـــم لـــږ موسکی کړم، خو په هر حال ځواب کې مې يې ورغبرګه کړه:

- نـه مـړې! هـا مخکنـی ځـواب مـې يـې چـې پـه يـاد وي، ولاکـه بيـا ورتـه ووايـم، چـې اوه کالـه نـور هـم ووځـي، پسـې اوږده مـې کـړه: دومـره بـې غيرتـه هـم نـه يـم، هـو رښـتيا تـه صـبر پـه دې اړه دې يـوه ټوکـه رايـاد کـړه وايـي: کـومې نجلـۍ د موســی خــان پــه نــوم يــوه کليوالــل هلــک ســره کــوزده کــړې و، نمــوړی هلــک چرسـي و، بيـا بـه يـې نـو کـه يـوه پيداکولـه کـه دوې پـه خپلـو چرسـو بـه يـې ورکـــولې، لکـــه زمـــا او ســـتا د کـــوزدې يـــې شـــپږ، اوه کالـــه وتلـــي و، د واده لپـاره يـې يـوه روپـۍ نـه لرلـه، بـل ورځ پـه کـوم واده کـې د دريـا سـره پـه ټپيـو کـې، دکلـي نـورو نجينـو د موسـی خـان د چرسـو او مفلسـۍ پيغـور ورکـړی و، نجلـۍ پـه زړا شـوې وه، پـه دې مجلـس کـې دموسـی خـان خـور هـم ناسـت ده، د موســـی خـــان خـــور چـــې دکليوالـــو نجينـــو پيغـــور او د ورينـــدارې ژړا ليـــدلې، دتسلې په پار يې له دې خوا ټپۍ وراچولې چې:

زړګی دې ښکته پورته نکړې

موسی به کونه ورکوي تابه ساتینه!☺

ټپــی تــه دواړو یــوه شــیبه وخنــدل، پســې زیاتــه مــې کــړه، مقصــد د موســی خــان دخــور خبــره زړګــی دې ښــکته پورتــه نــه کــړې، څنګــه مــې چــې مخکــې درتــه ووېــل، دومــره بــې غیرتــه هــم نــه یــم، زه غــواړم چــې واده مــې پــه حلالــو پیســو وکــړم، ځکــه دا دټــول عمــر ســودا ده، هســې نــه بیــا مــو راتلــونکی خــراب شــي، کنــه منــه داســې غلــه ملګــري لــرم، چــې یــوه شــپه ورســره ووتلــم، ولا د پنځــو وادونو پیسې خو درته راپیداکړم!

– امممممم! ته د غلو سره هم ملګری کوي؟

– نــه، غلــه نــه دي، قســم ده، هــر یــوه یــې تــر مــا ډېــر تعلــیم کــړی، خــو کــار نشــته، تر مورږ لویې لویې ستونزې لري، حالاتو مجبور کړي!

– ښــا ، نــه غــلا دې ورکــه شــي، خــو ماوېــل کارونــه نشــته، پــه اوه کــالونو کــې دې، ایلــه دری لکـــه روپـــۍ ورخلاصـــې کـــړې، دا دوه لکـــه نـــورې ترڅـــو ورخلاصــوې پنځــه کالــه خــو نــور هــم اخلــي، خبــرو کــې یــې د نرمــې خنــدا پــه یــو ځــای کولــو ســره زیاتــه کــړه: پــه خــدای ج زه اوس داســې شــوې یــم، لکــه د اتیــا کالو بوډۍ هیڅ د ځوانۍ او پیغلتوب مستي نه ده راکې پاتې!

خندا کې مې ورغبرګه کړه:

- د مســـتۍ غــم مــه کــوه، زمــا يــې چلونــه زده دي، داســې بــه دې مســـته کــړم، کــه ژوند و لکه هوسۍ همداسې ټوپونه به وهې:

ويې خندل:

- څنګه چلونه!؟

- درته وښايم؟

- هــو، خــو ګــوره، کــه بــې حيــا خبــره دې وکــړه، داســې بــه دې د خــولې خونــد درجوړ کړم!

- ښا، څه نو بيا دې وي!

- امممــم زه پــوه شــم چــې تــه غــواړې څــه ووايــې، خــو ښــه و چــې ودې نــه وېــل کنه!!! خبره يې همدا د ګوانښ په نقطه پرېښوده، نور يې څه ونه وېل.

خندا سره مې ورغبرکه کړه:

- لمــونځ قضــاء کيــږي، څــه فعــلاً دې پــه خــدای ج ســپارم، ماښــام تــه انشــاءالله که ژوند و، بيا زنګ درته وهم!

د خـدای پامـانۍ پـه کولـو سـره مـې تمـاس همدالتـه ورقطعـه کـړو، تـر سـرک هـاخوا جومـات کـې لـه لمانځـه کولـو وروسـته، کـرار کـرار د هـرات د سـه صـد چهـار (۳۰۴) مـوټرو اډې تـه ورغلـم، لمـړی مـوټر ډک و، یـوازې شـاته سـیټ کـې د دوو نفـرو ځـای پکـې پـاتې و، لـه دې تیـر شـوم، د دوهـم مـوټر د ډریـور تـر شـا د شیشـې طـرف تـه د یـوې چـوکۍ ټکـټ مـې وکـړو، واپـس راښـکته شـوم تـر څـو مـوټر ډکېـدو تـر څنـګ یـې یـوه هوټـل کـې ورتـه منتظـر شـوم، د شـپې آتـه بجې وې، کلینر را نارې کړې:

- بیا بخیر حرکت است!

مـوټر کـې کیناسـتو، د ډریـور د حکـم سـره سـم مـو، د دعـا لپـاره لاسـونه پورتـه کـړل، خلاصـه ټولـه شـپه مـو پـه سـفر تیـره شـوه، د سـهار آذانونـو تـه کـم وخـت پـاتې و، هـرات تـه ورسـېدو لـه مـوټر نـه د راښـکته کېـدو پـه محـال مـې مبایـل راویسـتلو، ترڅـو سـاعت څـو دی؟ چـې کتـل مـې ورېمـې لـس، پـنځلس زنګونـه وهلـي و، نیـت مـې وکـړو، چـې زنـګ ورتـه ووهـم، بیـا مـې ویـل اوس بـه ډېـره کلکـه ویـده وي، لـه خـوب نـه بـه یـې وباسـم، مبایـل مـې واپـس جیـب تـه کړلـو، جیـب کـې یـې لا تکـرور نـه و نیـولی؛ چـې زنـګ ورتـه راغلـو، واپـس مـې راویستلو ورېمه وه، د اوکې سره سم یې په تونده ویل:

- زنګ ولې نه پورته کوې؟

- مـوټر کـې وم نـه یـم پـرې خبـر شـوی، اوس مـې زنـګ درتـه وهلـو خـو ماوېـل ویده به یې، زه راورسیدم همدا اوس له موټر نه راښکته شوم!

- په دې شپه کې اوس چیرته ځې؟

- دلتـه هوټـل شـته، تنهـا زه نـه یـم، ډېـر مسـافر دي، ځـه ارامـه ویـده شـه، سـهار بیا زنګ درته کوم، اتي مې همدلته پسې ورقطعه کړو، نجلۍ غوسه وه.

سـهار لـه لمانځـه وروسـته مـې د فـابریکې پوښـتنه وکـړه، لـه ښـاره لـرې یـوه دښـته کـې وه، د چـای خوړلـو پـه محالـل مـې ورمـې تـه زنـګ وکـړو، تـر سـلام او حال احوال اخیستلو وروسته مې وریاده کړه:

- فابریکـه لـه ښـاره لـرې پـه کومـه دښـته کـې ده، وېـل کېـږي هلتـه مبایـل هـم کـار نـه کـوي، مقصـده چورتـه مـه وهـه، د جمعـې جمعـې پـه ورځ انشـاءالله ښـار تـه راښـکته کېـږم، احوالـل دې اخلـم، پـه همـدې سـره مـو د شـبکې د سـتونزې لـه کبلـه تمـاس قطعـه شـو، خبـرې مـو خلاصـې وې، اتـي زه هـم پسـې ونـه ګرځېـدم بیـا مـې زنـګ ونـه وهلـو، تـر چـای څښـلو وروسـته مـې د فـابریکې پـه لـور حرکـت وکـړو، ډېـره لار وه، سـرک هـم خـراب و، ډرېـور د مـوټر سـره احتیـات کولـو، لنـډه دا چـې شـاوخوا پـه یولسـو بجـو فـاریکې تـه ورسـیدم، د کـوم کـس سـره مـې چـې رابطـه کـړې وه، هغـه مـې پیـدا کړو، نمـوړی د فـابریکې د بـرق رسـونې مسـول و، شـپه مـې ورسـره وکـړه، سـبا یـې دکارمنـدانو مشـر تـه

معرفـــي کــړم، ســـم د لاســـه یـــې د فـــابریکې دکـــارکوونکو خـــاص یـــونیفرم راکـــړو، ســـلګونه کـــارګر او مـــوټر پـــه کـــار مصـــروف و، بـــېلا بېلـــې دنـــدې یـــې مـــخ تـــه وړلـــې، کـــارونو تـــه پـــه کتـــو د کارمنـــدانو معاشـــونو هـــم فـــرق لرلـــو، تـــر ټولـــو ښـــه معاشـــونه د هغـــو کســـانو و، چـــې ویلـــې شـــوې اوســـپنه بـــه یـــې د اور لـــه بټیـــو نـــه راایســـتله، د ګـــاډرو قالبونـــه بـــه یـــې تـــرې ډکـــول، پـــه دوهـــم قـــدم کـــې د هغـــو کارمنـــدانو معاشـــونه ښـــه و، چـــې د ارې لـــه خـــولې نـــه بـــه یـــې اوســـپنې راجګـــولې د اور بټیـــو تـــه بـــه یـــې وراچـــوې، دریـــم ګـــام کـــې د اره کشـــانو معـــاش ښـــه و، همداســـې پایـــه پـــه پایـــه معاشـــونه ټیټېـــدل، خلاصـــه مـــا هـــم د **۲۵** زره افغـــانۍ میاشـــتني معـــاش پـــه مقابـــل کـــې د هغـــو کارمنـــدانو ســـره شـــروع وکـــړه، چـــې د ارې لـــه خـــولې نـــه یـــې اره شـــوې اوســـپنې راوړلـــې، د اور بټیـــو تـــه یـــې ورغورځـــولې، کـــه څـــه هـــم لمړیـــو کـــې ورســـره نابلـــده وم، داســـې درانـــه کارونـــه مـــې نـــه ؤ کـــړي، لـــږ راتـــه مشـــکیله وه، خـــو کـــرار کـــرار ورســـره بلـــد شـــوم، ان تـــر دې چـــې یـــوه میاشـــت وروســـته مـــې د رســـمي کـــار ســـربیره دوه، درې ســـاعته اضـــافه کـــاري هـــم کولـــه، چـــې پـــه دې ســـره میاشـــتانه تـــر **۳۵/۳۰** زره افغـــانۍ راتـــه جـــوړې دې، خوشـــحاله وم، کـــه څـــه هـــم زور بـــاره و، امـــا بیـــا هـــم ښـــه پـــه طبعیـــت مـــې کـــار کولـــو، د جمعـــې، جمعـــې پـــه ورځ بـــه ښـــار تـــه ښـــکته کېـــدم، وریمـــې تـــه مـــې زنـــګ وهلـــو، ددې د حـــال احوالـــل اخیســـتلو عـــلاوه، د خپـــل

صــحت او کــار پــه اړه بــه مــې هــم ډاډ ورکولــو، حتــا تــر هغــو پيســو چــې ماتــه بــه جــوړې دې، څــه زيــاتې بــه مــې ورتــه ښــودلې، ترڅــو خوشــحاله اوســي، بلاخيــره لــه پنځــه مياشــتې کــار کولــو وروســته، د شــپږمې مياشــتې پــه لمړيــو کــې غالبــاً پــه دريمــه نيټــه يــو ځــل بيــا د جمعــې ورځ وه، د تــل پــه څيــر ښــار تــه ښــکته شــوم، حمــام مــې وکــړو، اتــې کــرار کــرار راغلــم د ليلــې پــارک د شــنه چمــن پــه مــنځ کــې مــې د اوږې دســمال رالانــدې کــړو، لــه پاســه پــرې کيناســتم، ســم دلاســه مــې وږمــې تــه زنــګ وکــړو، تــر اوليــه ســلام کــلام وروســته مــې بيــا هــم هيلــه ورکــړه، چــې ګويــا صــرف دوې مياشــتې نــور کــار وکــړم، د ګــل لالا دپيســو دخلاصــېدو عــلاوه دې، د دواړو يــو ســپک د واده محفــل هــم پــرې جــوړېږي، اتــې پــه ډېــرو ليونې خوشحاله دي!

نجلۍ په موسکې انداز کړل:

- ښــا خــدای ج دې دا دوې مياشــتې نــور هــم خيــر درپــيښ کــړي، بيــا يــې فابريکــه کــې د شــپې د ځــای او خــواړو پوښــتنه وکــړه، ترڅــو مــې ځــواب ورکولو، کړل يې:

- ولې ارګمې کوې خوب درځې؟

د لمړۍ پوښتنې ځواب يې پاتې شو، د دوهمې په ځواب کې مې يې کړل:

- نـــه، خـــوب نـــه راځـــي د کـــار ســـره بلـــد شـــوی یـــم، کومـــه ورځ چـــې بېکـــاره شـــم ټـــول وجود مې مړ، مړ درد کوي، شخ پخ وم!

- اوووو کاشـــــکې رالنـــــډوی، پـــــه خـــــدای ج داســـــې چـــــاپي مـــــې زده ده، ددې شپږو میاشتو شخي مې دې په نیم ساعت کې درنه ایستله!

- کاشـــــکې درلنـــــډ وی، چـــــاپي کـــــړی بـــــه دې هـــــم وم او حیـــــا دې وي.............. مقصد دلته مې یوه وړکۍ ټوکه بله هم ورسره ملګرې کړه!

د ټوکې سره مې نجلۍ حساسیت وکړو سمه دمه په جنګ شوه:

- خـــدای ج دې حـــال تـــر دې بتـــره کـــړه، بـــې شـــرفه، بـــې حیـــا، بـــس کـــړه چـــې هـــا بلـــه ورځ مې څه درته ونه وېل، ته بله ورځ.....

خبره کې یې ورولویدم:

- ورکه شه، ډېره مه ټرېږه، خوله مې غلطه شوه!

خندا او غوسه یې سره ګډ شول کړل یې:

- ښا بیچاره! چې مور ته دې کومه ورځ خوله ورغلطه نشي!

نظـــر هغـــه ټـــوکې تـــه دا خبـــره یـــې واقعـــاً جالبـــه وه، هـــر څـــو مـــې ځـــان کـــابو کولـــو، خـــو نشـــوه لـــږ رانـــه وخنـــدل شـــول، زمـــا د خنـــدا پـــه اوربـــدو نجلـــۍ ســـم کـــړس وهـــل،

اتــي لــه مــا نــه هــم آتــڼ شــوه، یــوه لحظــه مــو ښــه ســره وخنــدل، وروســته مــې ورغبرګه کړه:

- باور وکړه، که دعقل نوم وي درکې، فقط د ښکرو کمی دې دی!

- امممــم! حقیقــت تــریخ وي، چــې داســې بــې واکــه خولــه دې ده، رښــتیا وایــم کومه ورځ دې مور ته ورغلطه نشي، ورته ونه وایې چې...

بیا مو هم لږ سره وخندل زر مې ځان کابو کړو:

- ورکــه شــه، مبایــل کــې مــې چــارج کــم دی، چــې قطــع نــه شــي، پــارک تــه مخــامخ دوکــانو کــې ډېــر ښــه د چرمــو افغــاني کــالي ښــکاري، کــه خوښــېږي دې، چــې درتللم یو جوړ درته واخلم؟!

- هــو! خوښــېږي مــې، خــو دلتــه هــم پیــداکېږي، تــه دې اوس پیســې مــه ښــوروه، خیره بیا به یې واخلو!

- اوووو لیــونۍ! پــه دې نــه کمېــږي، چــې شــپږ اوه میاشــتې کــار کــوم، لــس ورځــې نــور یــې هــم نــه صــحیح، هغــه د چــا خبــره، ســل پــه لالــي ولاړې دا دوې یــې د بنګړوi

نجلۍ وخندل کړل یې:

- داسې نه وایي چې په لالي ولاړې، وایي په لالي پورې!

- افففــف! تــه هــم پــه خبــر کــې خبــره جــوړه وې، دواړه یــوه معنــا لــري، پســې زیاتــه مــې کــړه، هــر جــوړ کــالي دې چــې ښــه دربانــدې جــوړ وي، انــدازه یــې واخله بیا یې ماته ووایه، چې په همغو اندازه یې واخلم!

- وایم درته چې، مه یې اخله بیا یې دلته اخلو!

- نــه دا ډېــر ښــکلي دي، منــه چــې یــو جــوړ مــې نــه وي درتــه اخیســتي، یــو ځــای کــې مــې ډېــر ښایســته زنانــه یــې ســاعتونه ولیــدل یــو لــه هغــو نــه هــم درتــه اخلــم، پــه اخیــره ورځ د هــرات ښــار کــې ګــرځم، کیدشــي دې مــارکیټونو کــې نــور هــم ښــه، ښــه شــیان وي، کــه مــې کــوم بــل څــه خــوښ شــول هــم دروړم یــې، خــو خــو خو...

- خو خو څه؟

- خــو، خــو یعنــي تــه بــه هــم نــور لــږ راهوښــیارېږې، اوســنۍ ټــولې نجینــې خپلــو نــامزادانو تــه، مینــه آغــا، نــور چشــم، جیګــر او دې تــه ورتــه نــورو ښــکلو نــامونو غــږ کــوي، مقصــد لــه دې وروســته، تــه هــم بایــد یــو څــه اخــلاق خوشــې کــړه، زمــا خــو شــیرآغا نــوم خوښــېږي، بیــا هــم کــه ســتا حافظــه کــې کــوم بــل ښــه نــوم وي هــم صحیح دی!

نجلۍ لمړی یوه خوله ښه وخندل، د ځان له کنترولو سره سم یې کړل:

– بـووووووو! بيخـي دې اشـتيا نشـته، بـې غمـه اوسـه، پـه خـدای ج چـې ټـول هـرات راتـه راوړې، کـه خـو مـې پـه دې شـان هوښـياره کـړې، زه بـه څنګـه ښـه ښکارم شيرآغااا!

نـور خبـره تـرې ولاړه يـو ځـل بيـا خنـدا واک تـرې واخيسـت، سـاه مـې نيـولې وه، د خندا په وروستيو څپو کې مې يې ورغبرګه کړه:

– ولـې خانـدې؟ د نګينـې بـابو خبـره مـرګ دې بوځـه، خـو ښـه درتـه وايـم، ولا دومـره ښـه بـه ښـکارې! قسـم ده، ان پـه ګـل لالا او مورجانـه بـه دې خلـک آفرينونه وايي!

د خندا په ساتلو سره يې کړل:

– هـيڅ يـې دې نـه وايـي، ګـل لالا او مـور جانـه مـې د چـا افرينونـو تـه اړتيـا نـه لري!

– د فارسـي زبـانو خبـره: ازمـن فقـط ګفـتن اسـت، نـور دې خوښـه، مقصـد خپلـه بـه ښـه ښـکارې، شـيراغا سـتړی مشـې، شـيراغا لـږ رانـژدې شـه؟ شـيراغا هسـې مې کړه، شيراغا داسې مې کړه!

نجلۍ يو ناڅاپه تونده شوه کړل يې:

– له دې هسې او داسې نه دې مطلب څه دی امممم!؟

- اوس مـــې مبايـــل کـــې چـــارج کـــم دي، دا بـــه بيـــا کـــه ژونـــد و، د واده پـــه اولـــه شپه درته تشريح کړم، هغه هم پس له دريو بجو!

نجلۍ مې بيا لږ را موسکۍ کړه، کړل يې:

- چـــې د واده اولـــه شـــپه پســـې مـــړ نشـــې بيچارګيـــه! بيـــا داســـې خوشـــې دي، زه بـــه تـــر دريـــو بجـــو تاتـــه ويښـــه يـــم، چـــې تـــه صـــبر د خـــان زوی هســـې او داســـې راتـــه تشريح کړي، پس له دريو څنګه، ولې وختي؟

- لمـــړی د ېـــرې نـــورې مهمـــې کيســـې دي، د هســـې او داســـې تشـــريح تـــه ايلـــه درې بجې نوبت ورسېږي!

- ښـــا ، تـــا لکـــه چـــې ښـــې د ادم خـــان او دورخـــانۍ نقلونـــه راتـــه ســـاتلي، د څـــه شـــي مهمې کيسې؟

- نـــه ورکـــه شـــه، ادم خـــان غريـــب پـــه هغـــو شـــپه چـــا تـــه وريـــاد شـــوی؟ هغـــه د ســـمو کيسو شپه ده!

- اممـــم! زه پـــوهېږم چـــې تـــه غـــواړې څـــه ووايـــې، خـــو کـــه لـــه څړيـــو دې پېښـــې ويستلې، چې بيا ونه وايې، زه نه وم خبر!

- نـــه مـــرې، اصـــلاً تـــه خپلـــه غـــوارې لـــه ځريـــو مـــې پښـــې وباســـې، خاصـــې کيســـې رانـــه واورې، خونـــد تـــرې واخلـــې، خـــو بنـــده يـــې بولـــه، دا ارمـــان بـــه دې ګـــور تـــه يوسې، زه دومره بې ادبه نه يم!

په دې سره مې يو ځل بيا ښه مزداره وخندوله، پسې کړل يې!

- وی‌ی‌ی قربـــان شـــومره ښـــه ســـړی يـــې مـــا خـــو اوس وپيژنـــدلې چـــې تـــه دومـــره بـــا ادبه يې!

موســـکی شـــوم، مخکنـــۍ ځينـــې شـــوخې خبـــرې يـــې يـــاد تـــه راوســـتلې، ولـــې بيـــا مې هم له خپلې خبرې نه د دفا په پار ورغبرګه کړه:

- هلکـــان ټـــول باادبـــه دي، خـــو نجينـــې يـــې نـــه پرېـــږدي، غـــرړوي يـــې، پســـې غـــرړوي يې، ترڅو هغه څه ترې واوري چې ددوئ مطلب وي او خوند ترې اخلي!

- هـــو! د واده پـــه اولـــه شـــپه د مهمـــو کيســـو يادونـــه هـــم مـــا وکـــړه کنـــه، زه بـــې ادبـــه يم؟

- مهمـــو کيســـو کـــې خـــو شـــک نشـــته او نـــه هـــم دا د بـــې ادبـــۍ پـــه معنـــا ده، صـــرف ســـتا فکـــر منفـــي دی، هـــر څـــه کـــې بـــې ادبـــي درتـــه ښـــکاري او يـــا هـــم هغـــه متـــل دی چـــې وايـــي: د وږي نظـــر پـــه دســـترخوان وي، قصـــداً يـــې د بـــه ادبـــۍ خواتـــه کاږې، خوښېږي دې!

د خندا سره ګډ یې کړل:

- امممـــم! هــرات کــې ســم چالاکــه شــوی یــې چــې تاتــه څــه شــی درکــوي؟ پــه رښــو ســترګو کـــې دې د خپلـــو بـــامو واورې، زمـــا پـــه بـــامو راواچـــولې، تـــه مهربـــاني وکـــړه، چـــې بـــې ادبـــي نـــه ده، بیـــا نـــو دا د واده پـــه اولـــه شـــپه د مهمـــو کیســـو یادونه څه معنا لري؟

- مـــا خـــو درتـــه ووېـــل چـــې تـــه پـــه هـــر څـــه کـــې د بـــې ادبـــۍ پـــه لټـــه یـــې، همغـــه مخکنـــۍ خبـــره ده، چـــې د وړې نظـــر پـــه دســـترخوان وي، کنـــي د دواده د اولـــې شـــپې د مهمـــو کیســـو لـــه جملـــې، مـــثلاً زه پـــوهېږم چـــې ســـتا لمـــونځ او اودس نـــه دي زده، لمـــړی بایـــد لمـــونځ، اودس دروښـــایم، بیـــا د یـــوې بلـــې ډېـــرې مهمـــې کیسې نوبت رارسېږي، همداسې به پسې ورځو!

نجلۍ د مخکې په شان یوې خولې خندا وروسته کړل:

- بــوووووو داســـې ووایـــه، چـــې زه یـــې درنـــه زده کـــوم، مـــا شـــکر پـــه دری کلنـــۍ کې اودس او لمونځ زده کړي، له همغو وخت نه پرې ولاړه یم!

- د چا نه دې زده کړی!؟

- د ګل لالا نه مې!

- ماوېـــل چـــې نـــه دې دي زده! پخـــوا مکتبونـــه نـــه و، ســـپينږيري ټـــول بـــې ســـواد دي، نـــه يـــې شـــوي کـــولی ترڅـــو لـــه کتابونـــه يـــې مســـتقيماً صـــحيح لمـــونځ زده کـــړی وای، همغـــه د پـــلار او نیکونـــو نـــه يـــې سلســـله پـــه سلســـله رانقـــل کـــړی، تـــر دوی پـــورې پـــه داســـې حـــال را رســـېدلی چـــې د هـــر ســـپينږيري لمـــونځ **۸۵** فیصده مشکیل لري، ښا له هغوئ نه به نو تا څه شی زده کړي وي؟

خبرې مې خوند ورنه کړو، په شخه يې کړل:

- الاااا جـــاررررر کاشـــکې دا دوه ټکیـــه مکتـــب دې لـــړ مخکـــې وېلـــی وای، تـــه راځـــه همـــدا اوس بـــه يـــې زه هـــم درتـــه تیـــر کـــړم، تـــه يـــې هـــم تیـــر کـــړه چـــې د چـــا صحیح دی؟

- نه اوس خوند نکړي!

پـــه دې ســـره نجلـــۍ بیـــا هـــم ښـــه پـــه کـــړس وخنـــدل، چـــې ګویـــا خپلـــه دې نـــه دی زده پـــه دې بهانـــه ځـــان رانـــه خلاصـــوي، لا يـــې خولـــه لـــه خنـــدا نـــه وه راټولـــه بدبختانـــه مبایـــل مـــې چـــارچ خـــلاص کـــړو، د لـــړزې پـــه کولـــو ســـره همدلتـــه پســـې ورقطـــع شـــو، زړه مـــې بـــد شـــو، ولـــې چـــې ســـاعت تـــه مـــې وکتـــل يـــولس بجـــې وې، تقريبـــاً يـــونیم ســـاعت ســـره غږېـــدلي و، خـــو وخـــت بیخـــي تېـــز تېـــر شـــوی و، مـــا داســـې انګیرلـــه لکـــه لـــس، پـــنځلس دقیقـــې چـــې غږېـــدلي و، همـــدې ســـره مـــې زړه کـــې راتیـــره شـــوه: دا نجینـــې هـــم الله ج عجیبـــه مینـــه نـــاکې او خـــوږې پیـــداکړې، هـــیڅ

سـړی نــه تـرې خســته کېـږي، څــومره یــې چــې غــږوې، خونــد کــړي، څــومره یــې چــې خنــدوې خونــد کــړي، حتــا غوســه، ژړا، ګوتخنډنــه یــې بېــل کیــف لــري، همــدې وخــت کــې یــو فامیــل راغلــو دېــګ بخــار او د چــایو ترمــوز د یــوې نجلــۍ لاس کــې و، نــورې ښــځې، ماشــومان لــه اخیــره پســې و، زه تــر یــوه ونــه لانــدې ناســت وم، ډېــره ښــه ســیره یــې لرلــه، خــو نــور مــې دکیناســتو وخــت نــه لرلــو، راجــګ شــوم، ځــای مــې دوی تــه ورخوشــې کــړو، کــرار کــرار د مــوټرو تــم ځــای تــه راغلــم، د یــوې کــرولا یــو نفــر ســواري کمــه و، همــداې کــې کیناســم، شــاوخوا یـــوه بجــه وه، فـــابریکې تـــه ورســـېدم، طعـــام خـــورۍ تـــه ننـــوتلم ډوډۍ مـــې وخــوړه، لنــډه دا چــې ورځ تیــره شــوه، ســبا ســهار مــې لبــاس کــار واغوســتلو، دېخــوا پــه شــان خپــل کــار تــه حاضــر شــوم، درې ځلــور ورځــې مــې پرتــه لــه کــوم مشــکیل نــه کــار وکــړو، پنځمــه ورځ چــې د همــدې اونــۍ دچارشــنبې ورځ وه، د نــورو ورځــو پــه څېــر خپــل کــار تــه حاضــر شــوم، د اره کشــۍ لــه خــولې نــه مــې ټوټــه شــوې اوســـپنې راپورتـــه کـــولې، د فـــابریکې لخـــوا پـــه راکـــړل شـــو، مخصوصـــو کراچیـــو کـــې مـــې بـــارولې هـــاخوا د اور بټیـــو تـــه مـــې ورغورځـــولې، پـــه دې ورځ یـــې هغـــه د روســـانو نـــه دپـــاتې شـــویو ټانګونونـــه، یـــو لـــوی شـــین ټانــګ اره کــړی و، کــه څــه هــم حجــم بــه یــې د نــورو مــوټرو د اوســپنو لــه ټوټــو ســره یــو شــی و، خــو وزن یــې نســبت نــورو اوســپنو تــه درې چنــده زیــات و، ډېــر

ســخت یــې ســتړی کــړم، څــو ځــل مــې اره کشــانو تــه هــم ووېــل، ترڅــو لــږ یــې ورې، وړې ټــوټې کــړي، خــو دا کــار ددوي پــه اختیــار کــې نــه و، اره لــه ســرکار نــه پــه همــدې انــدازه ورتــه برابــره شــوې وه، خلاصــه تــر یــولس نیمــو بجــو مــې کــار وکــړو، څــه هــوا ګرمــه وه، څــه کــار درونــد و، خولــو کــې لونــد خوشــت وم، پــه همــدې وخــت کــې چــې اتــي د غرمــې د ډوډۍ او زمــوږ د یــونیم ســاعته دمــې وخــت رانــږدې و، وروســتۍ شــیبې وې، یــوه پنــډه اوســپنه وه، لاس مــې تــر لانــدې کــړل، وس مــې ونشــو درنــه وه، دوهــم ځــل مــې څــه زیــات لاس تــرې ورلانــدې کــړل، پــوره زور مــې ورســره وکــړو، دا ځــل هــم مــزې لــږ وښــورېده، خــو دا چــې د ارې لــه دې یــوې منځنــۍ خــولې نــه د اوســپنو جګــول، پــه هــر صــورت یــوازې زمــا مکلفیــت و، هــرو مــرو مــې بایــد پورتــه کــړې وای، چــون د همــدې دنــدې د ادا کولــو ټټــر مــې وهلــی و، معــاش مــې یــې اخیســتلو، د دریــم ځــل لپــاره مــې ســمه پښــه ورتــه وخرلــه، چــې زور مــې ورســره وکــړو تــر یــوې انــدازې مــې راپورتــه کــړه، خــو دپورتــه کېــدو ســره ســم مــې د نامــه تــر غــوټۍ لانــدې د ســپاخه پــه ســاحه کــې داســې یــوه دردناکــه څړیکــه شــوه، لکــه چــا چــې خنجــر را اچــولی وي، پــورې ورې رانــه وتلــی وي، اوســپنه واپــس رانــه ولوېــده، زه هــم پســې ور ړنــګ شــوم، څــو لحظــې مــې تــر ســترګو ســره او شــنه ســپرغي، تاویــدل راتاوېــدل، بلاخیــره اســمان مــې هــم پــه وړانــدې رنــګ بــدل کــړو، لکــه د اور

ســکروټه تــک ســور ښــکارېدو، اتــي پــه ځــان نــه يــم خبــر شــوی، مګــر ماخوســتن و، چــې ســترګې مــې رارڼــې کــړې، د هــرات ښــار پــه مرکــزي روغتــون کــې د بســتر پــه چپرکــټ پــروت وم، د فــابريکې يــو کارمنــد (عصــمت) مــې تــر څنــګ پــه چــوکۍ ناســت و، فکــر مــې وکــړو، پــوه شــوم هــر مشــکيل چــې دي، د همغــې اوســپنې لــه پورتــه کولــو راجــوړ شــوي، ومــې غوښــتل لــه عصــمت نــه پوښــتنه وکــړم، چــې څــه راشــوي؟ دده پــه لــور د ورکړېــدو پــه پــار مــې معــاملي ټکــان وخوړلــو، د ســپاخه پــه ســاحې کــې مــې بيــا داســې يــوه خطرناکــه څړيکــه تيــره شــوه، ورســره چيغــه مــې کــړل پــه ســترګو مــې تــوره شــپه شــوه، نــژدې و، چــې بيــا بــې حالــه شــم، عصــمت مــې زر پــه ســينه لاس کېښــودل، څــو دقيقــې همداســې ارام پــروت وم، درد کــرار کــرار ارام شــو، خولــه مــې وچــه وه، لــه عصــمت نــه مــې اوبــه وغوښــتې، خپلــه مــو ترمــوز، ګــيلاس، مــيلاس څــه شــی نــه لــرل، هــاخوا د يــو بــل نــاروغ لــه ترمــوز نــه يــې نــيم ګــلاس چــای راتــه راوړو، تــر يخېــدو وروســته مــې همداســې پــه پروتــو يــو، دوه غوړپــه تــرې وڅښــلو، بيــا مــې پوښتنه ترې وکړه، ډاکتران څه وايي، څه راشوي!؟

– د معايناتو نتيجه دې تر اوسه نه ده راوتلې!

لنــډه دا چــې ســبا مــازدیګر یــوې نرســې د المــارۍ لــه پاســه معاینــات راتــه کېښــودل، د دوهمــې شــپې تــر تېرېــدو وروســته ســهار پــه نهــه بجــو ډاکتــران راغلل زما د معایناتو تر کتلو پس یې عصمت ته کړل:

– نــاروغ دې بایــد زر تــر زره پاکســتان تــه ورســوې دلتــه یــې اعــلاج نــه کېــږي، ډېــر ســخت خفــه شــوم، خــو لــه پیښــې تېښــته نشــته، عصــمت مــې ورولېږلــو، لــه فــابریکې نــه یــې زمــا حســاب راواخیســتلو، د فــابریکې اداري صــرف دومــره مرســته وکــړه، چــې عصــمت یــې د پــایواز پــه صــفت راســره ولېږلــو، معــاش یــې حوالــه و، څــه ســر مــو خــوړوم، پــه دریــم ســهار مــې د ډیورنــډ تــر فرضــي کښــې یــو کــرولا مــوټر دربــس کــړو، چــوکۍ مــو پکــې چپــه کــړې وې، اوږد پکــې پــروت وم، کــه څــه هــم پــه دې وخــت کــې لــږ راکیناســتی هــم شــوم، خــو پــه هــر حــال د ډیورنــډ تــر کرښــې هــاخوا مــو یــو بــل د پاکســتان مــوټر دربــس کــړو، بلاخیــره ماسښــین پــاو بانــدې درې بجــې یــې د کــوټې ښــار پــه ســطحه د یــو مجهــز خصوصــي روغتــون مخکــې ښــکته کــړو، چــې خبــره اوږه نکــړم پــس لــه درې ورځې بستر او معایناتو تر تکمیلېدو وروسته ډاکتر کړل:

– نــن هــم دلتــه پــاتې شــه، دواه درتــه لــیکم، دا درد او پړســوب بــه دې ښــه شــي، امــا پــه تاســف ســره اساســي عــلاج دې نــه کېــږي زور بــاري دې کــړې، خپلــه

جنســي قــوه او یــا هــم مــردي دې د تــل لپــاره لــه لاســه ورکــړي، د عصــر طبابــت یې له درملنې عاجز دی، ولوکه هر څېره ولاړ شي.

ففففــف دا خبــره نــه وه، د عزرایـــل ع ګــورز و، پــرې ووهلــم، یــوه خــدای ج مــې وضــعیت لیــدو، خــو ربښــتیا یــې ویلــي چــې انســان تــر تیــږه کلــک دی، لا هــم ناســت وم ســاه مــې اخیســته، حیــران حیــران مــې د اطــاق چــت او دېوالــو تــه کتــل، زړه کــې مــې ویــل کاشــکې د اور پــه هغــو ســرو بټیــو کــې ورلوېــدلی وای، مګــر دا کیســه نــه وای راشــوې، لکــه نشــه مــې چــې کــړې وي، تــر ډېــره مــې داســې حساســه ولــو لکــه چپرکــټ مــې چــې روان وي، پــه عینــي حالــل کــې مــې د راتلــونکي لپــاره د خپلــو هــدفونو، هیلــو او امیــدونو یــوه، یــوه جنــازه تــر ســترګو تېرېــده، لنــډه دا چــې، ورځ د خفګــان پــه انتهــا کــې تیــره شــوه، ماښــام ورېمــې زنــګ ووهلــو، البتــه لــه یــادولو دې پــاتې نــه وي، کلــه چــې د ډیورنــډ تــر کرښــه راواوښــتلو، لمــړی مــو یــو پاکســتانی ســیمکارت واخیســتلو د فــابریکې ســره مــو تمــاس پــرې نیولــو، د ملګــرو غوښــتنه وه، همغــه ورځ مــا پــه لنــډو کــې د ورېمــې ســره هــم څــو خبــرې پــرې کــړې وې، خــو د خپلــې نــاروغۍ او پاکســتان تــه د راتلــو مــې نــه و ورتــه ویلــي، شــماره لــه همغــو ورځــې نــه ورســره پــاتې و، کلــه مــې چــې پخــوانۍ شــمارې ډېــرې شــپې کــار نــه و، کــړی دې نمبــر

تـه یـې زنـګ ووهلـم، د اوکـې سـره پیوسـت مـې غـږ پـرې وکـړو بلـې! نجلـۍ غـوږ نیولی و، غږ یې ونه کړو، بیا مې کړل: بلې وږمې آورې؟!

ویـــې پیژنـــدم، تـــر لمـــړي ســـلام کـــلام وروســـته یـــې د ورخطـــایۍ پـــه انـــداز ســـره کړل:

- چیرته یې؟

- فابریکه کې!

- تـا خـو ویـل چـې پـه فابریکـه کـې یـوه شـبکه هـم کـار نـه کـوي، اوس یـې ځنګـه وکړو او دا غږ دې ولې بدل دی؟ رښتیا ووایه څه کیسه ده؟

- هیڅ خبره نشته، ځه زه بیا زنګ درته وهم، اوس کار کې یم!

- نـــه، څـــه خبـــره خـــو حتمـــاً شـــته، د تیـــرې جمعـــې پـــه ورځ دې هـــم زنـــګ ونکـــړو، تـــه او خـــدای (ج) تـــه او رســـول (ص) کـــه بـــه هـــیڅ رانـــه پټـــوې، رښـــتیا، رښـــتیا راته ووایه، څه شوي؟!

- د خـــدای ج او رســـول ص تـــر نامـــه قربـــان شـــم، چـــې رښـــتیا رابانـــدې وایـــې، بیـــا نـــو د الله ج رضـــاء شـــوې، اتـــې مـــې ټکـــي پـــه ټکـــي د خپلـــې نـــاروغۍ، پاکســـتان تـــه د راتلـــو او ډاکتـــر د وروســـتي ځـــواب ورتـــه وویـــل، پســـې زیاتـــه مـــې کـــړه: زمـــا لخـــوا نـــــور کیســـــه درخلاصـــــه شـــــوه، زه چـــــې پـــــه هـــــر لـــــوري ولاړم، ولاړم، د

افغانســتان پــه نــوم بــدبختې خــاورې او د ظــالم کــور تــه بیــا پــه ژونــد نــه درځــم، ممکــن ستاســره مــې هــم همــدا وروســتۍ خبــرې شــي، کومــه کــم او زیاتــه کــه رانــه شــوې وي، ډېــره ډېــره بښــنه غــواړم، د هــر چاســره دې چــې دې چــې د راتلــونکي ژونــد جــوړول زړه غــواړي، پــه خــدای ج مــې ســپارلې یــې، زمــا دعــا دې درپســې وي، له الله ج نه د خوښیو او حسرتونو ډک ژوند درته غواړم!

نجلۍ د چیغو له ژړا سره په جړ غږ کړل:

- دعاګانې دې پرېږده فقط لنډ وایه، چې نن په زهرو ځان نه مړوې نو کله؟

دا چــې زمــا هــم پــه خپــل مظلومیــت د افســوز زورورو چیغــو ســتونی ډف کــړی و، د نور څه ویلو تاب مې نه لرلو، فقط تماس مې پسې ورقطع کړو.

پای

{ پوهېږم چې خر دی }

ناګاهانــه غــرز شــو؛ د دکړکيــو شيشـــې پــه شــتاب وشــرنګېدې نــژدې وې رامــاتې شـي، ور فــوراً لــه شــاته دېوالــل ســره ولړېـدو، چــت کــې غچـا شــوه، خــر ګــرد پــه غــولي راپرېوتــو، د بســم الله ســره ســم مــې راتــرف کــړل، لــه کــوټې راووتلــم، لا پــوه نــه وم چــې څــه دي؟ حــويلۍ کــې مــې پــه خــورا حيرانــۍ هــاخوا دېخــوا ورخطــا، ورخطــا ســترګې واړولــې، چــې کتــل مــې مــوږ لــه کورنــه، څــو کورنــه هــاخوا تــور دودونــه او دوړې هــوا تــه پورتــه شــوې پــه عينــي حالــل کــې دښــځو او ماشــومانو د چيغــو غــږ هــم ورســره جــګ شــو، زر واپــس دهلېــزه تــه ننــوتلم څپلــۍ مــې راپښــو کــړې، ورمنــډه مــې کــړل، چــې ومــې ليــدل، د الــف کاکــا پــه دروازه کــې يــې نوځــوان زوی پــه وينــو ســور پــور پــه داســې حالــل کــې چــې نيمــه تنــه يــې نــه وه، تــر موټرســيکل لانــدې پــروت و، ددې ســربېره هــاخوا مالــل ځــای کــې خــر هــم اګــر چــې لا ژونــدی و؛ خــو ســترګې يــې ســپينې تښــې وې، لغتې يې وهلې مرګ حال و.

راټولــو کليوالــو لمــړی موټرســيکل پورتــه کــړو، وروســته يــې تــرې لانــدې دشــاپور نيمــه جسـد تــر دروازه دننــه پــه ســپاچه د کمپلــې لــه پاســه کېښــودو، لــه جســـد کېښـــودو وروســـته جنـــت ګـــل ددک مـــخ راوړولـــو کـــړل يـــې: هلکـــانو! وګــورئ شــا او خــوا چــې غوښــې بــاد دي کمپلــې تــه يــې راټــولې يــې کــړئ، د امــر

مطــابق پــه غوښــو ټولــو مــو پيــل وکـړو، لا مــو ټــولې نــه وې ټــولې کـړې چــې، الــف کاکــا د حنيــف دغــو د کــلا لــه کــونج ســره راواوښــتو کــه څــه هــم لــرې و، لمـړی سـم نـه پېژنـدل کېـدو، خـو چـې رالنـډ شـو الـف کاکـا و. پـه بـاغ کـې يـې د غــرز غــرې آورېــدلی و، او همدســې لــه کــور نــه يــې پورتــه شــوي، وهمنــاک تــور دودونــه او دوړې ليــدلې وې، لکــه دســترې مرغــۍ وازه خولــه يــې نيــولې وه، لويــه لويــه ســاه يــې اخېســته، دپګـړۍ نـيم ولونـه يـې پـه سـر، نـيم يـې غـاړه کـې پراتــه و، يــو لاس يــې پــه تشــي نيــولی، بــل يــې پــه زنګانــه تکيــه کــوو، کوفــه کــوف راوختلــو ، لــه ډېــرې ســترړيا، وېــرې او ورخطــايۍ يــې د څــه وېلــو وس نــه و، صــرف زمــورې مــنځ کــې دتېرېــدو پــه حــال يــې لاس خوځولــو، ګــواکې چــې څــه شــوي؟ څــوک مــړه دي؟ د الــف کاکــا ددې حــال پــه لېــدو ســره پــه ولاړو کســانو کــې داســې څــوک پيدانشــول څــو خپــل خفګــان کنتــرول او تســلې ورکــړي. کاکــا يــې د زوی بــاد بــاد غوښــو او وينــو تــه حيــران حيــران وکتــل، وړنــدې تېــر شــو، تــر دروازه ننوتلــو پــه ســپاچه يــې د شــاپور پــه نيمــه جســد ســترګې ولګېــدې، دجســد ســره ولاړ معلــم صــيب متــين پــرې راوړنــدې شــو الــف کاکــا يــې تــر مــټ ونيــوه، زر زر يــې ورتــه ووېــل: نــور دکــور غــړي دې جــوړ او روغ دي، پېښــه لــه دروازې بهــر رامــنځ تــه شــوې، لــه بدمرغــه يــوازې شــاپور بېچــاره چــې پــه همــدې وخــت کــې راســېدلی و، لا لــه موټرســيکل نــه، نــه و، ښــکته چــې پېښــه رامــنځ تــه

شــوه پکــې شــهید شــوی. نــور هــاخوا مــاــل ځــای کــې غــوا او خوســی دې هــم جــوړ دي یوازې خره ته پارچې ورغلې مړ دی!

الــف کاکــا دمعلــم صــیب دخبــرو پــه اورېــدو ســره یــو ځــل بیــا پــه ولاړه ســاه نمنــاکې خــړې چــوغی چــوغی ســترګې دشــاپور پــه وینــو ســره ټــوټې ټــوټې نیمــه جســد تــه ور واړولــې؛ جســد تــه تــر کتلــو وروســته واپــس راتــاو شــو لــه دروازې راووتلــو د مــاــل ځــای پــه لــور ورکــوږ شــو، د اوږده غزېــدلي مــړه خــره تــر ځنــګ کېناســتو جــوړه لاســونه یــې د خــره پــه اننګــي کېښــودل، غټــې غټــې ســلګی یــې کولې ځاځکی ځاځکی اوښکې یې د پوزې له سره پرې ور ځځېدلې.

ډاکتــر ســلطان غــږ وکــړو: ســړی راونیســئ عصــبي تــوازن یــې لــه لاســه ورکــړی، نــه پــوهېږي، چــې خــر کــوم شــو، زوی مــې کــوم شــو؟ ســلیم؛ مســعود او ځــو نــورو ځوانــانو ور منــډه کــړل الــف کاکــا یــې تــر مټــو ونیــو راپورتــه یــې کــړو، د راپورتــه کېــدو ســره ســم الــف کاکــا ځــان وځنــډلو پــه قهــرجن شــان یــې دخلکــو لاســونه لــه ځانــه ټېلــه کــړل، بیــا یــې پــه غریــو نیــولي، زنــدی آواز د بنــدو بنــدو خبــرو پــه کولــو ســره ووېــل: پــرې مېــږدئ پــوهېږم چــې خــر دی، پــه همــدې خــره مــې زړه درد کــوي، زه نــه ژاړم لــه ماســره همکــاري، وفــا ، خواخــوږي مــې یــې ژړوي، همــدا خــر و، چــې زنــدګي مــې پــرې راټولــه وه، لاس مــې پــرې ســپک و، دمــه مــې پــرې جــوړه وه، نــن بــه مــې دا ډېــره غټــه نمــک حرامــي او جفــا وي چــې

دهغـه چـا پـه ځـای چـې پـرې خـوار شـوای یـم، د درانـدو بـارونو سـربېره مـې، زه بـه يـې هـم پـه خپلـه شـاه لـه يـو ځـای نـه بـل ځـای تـه رسـولم، رارسـولم ايـا تاسـو مناسـب ګڼـئ؟ چـې اوس ددې نـه لاړ شـم، پـه هغـه چـا وژاړم چـې يـوه ورځ مـې ديـوې روپـۍ خيـر تـرې ونـه ليـدو، لا مـې د اوږو بـار و، د تهـاکو لاسـو مزدوري به مې يې دځېو په غوږو تلله؟

لـه دې خبـرې وروسـته ډلـه خلکـو تـه پـه کتـو يـوه لحظـه دځـواب پـه اميـد چـپ ولاړ و.

دخلکـو لـه خـوا هېڅـا ځـواب ورمعلـوم نشـو، الـف کاکـا واپـس مـخ واړو، پـه يـو بـل قـدم وړانـدې تلـو سـره پـه خـره د شـاه لخـوا راتـاو شـو دمـلا دتيـر سـره يـې دپښـو پـه سـر کېناسـتو، لمـړی يـې دواړه لاس بيـا يـې د دواړو لاسـو تـرمنځ خپـل تنـدی دخـره پـه ګېـډه کېښـوه، پـه دې وخـت کـې زمـا مبايـل تـه دمشـعل زنـګ راغلـو مشـعل تـه د الـف کاکـا پـه دروازه کـې دلګېـدلي هـوان پـه کيسـه، کيسـه کولـو کـې لـه صـحنې راووتلـم، خـدايزده اخېـر بـه خلکـو څـه ورسـره کـړي وي؟.

پای

{ ته تکړه يې ماشاءالله }

څنګـه چـې وايـي: لعـل پـه ايـرو کـې نـه پټېـږي، رښـتيا هـم همداسـې ده، چـا بـه ليـدلې وه، چانـه، خـو د شـغلې د ښـکلا انګېـزه تـر لـرې او نـژدې د هـر چـا تـر غـوږو رسـېدلې وه، همـدا و، چـې ډېـرى ځوانـانو د خپلـو ريبـارانو پـه ورلېږلـو سـره، خپلـه بخـت ازموينـه پـرې کـړې وه، مګـر نـاهيلي خـالي کچکـول تـرې راسـتانه شـوي و، خـو هغـه چـې وايـي هوښـياره مرغـۍ پـه دوه لومـو کـې نښـلي، پـه دې هـم همداسـې کيسـه وشـوه، د مـارګير ميربـاب زوى جـان بـاب، البتـه لـه يـادولو دې پـاتې نـه وي، خپلـه مـارګير ميربـاب ډېـر ښـه سـړى و، خـو ښـځه يـې چنګـړزادې ډېـره سـپکه او لوچکـه ښـځه وه، زوى يـې جـان بـاب هـم خپلـې مورتـه شـوى و، فارسـي ژبـان يـو متـل کـوي چـې: "صـد پـدر خطـا، يـک مـادر خطـا" وقعـاً همداسـې ده نمـوړى مادرخطـا و، هـر کـار يـې پـه چـل ول، دوکـه او خيانـت ولاړ و، د شـغلې پـه وړانـدې يـې هـم همداسـې لـه لويـه دوکـې کـار واخيسـتلو، د ايـران لـه شـنو مزدوريـو يـې ځـان راواچولـو پـه دولـس زره افغـانۍ يـې کابـل کـې د يـوه خصوصـي پوهنتـون د طـب د پـوهنځي دلمـړي سمسـتر فـيس تحويـل کـړو، نـور نرغونـدې د معـالجوي طـب د پـوهنځي د محصـيل پـه صـفت لمـړي صـنف کـې کېناسـتو، زده کـړې يـې پيـل کـړې، د څـه شـپو ورځـو تـر تېرېـدو وروسـته، يـې ګلالـي د حـاجي طـاوس کاکـا لـور شـغلې

تــه ریبــاران ولېــږل، کــوم چــې نمــوړې پــه خپــل حســن دبــاور او غــرور لــه زوره مــور، پــلار او کــورنۍ تــه توصــیه کــړې وه: هرکلــه مــې چــې ریشــتې تــه ځــوک راتلــل پــه دروازه کــې پوښــتنه تــرې کــوئ، لــه ډاکتــر پرتــه بــل کــه د هــر مســلک او هــرې روتبــې هلــک ریبــاران و، لــه همغــه ځــای نــه یــې شــړئ، مــا قســم کــړی چــې روغتیــا پــاـل ډاکتــر نــه وي بــل ســړی بــه راتــه ونــه وایــي چــې: یــو ګــلاس اوبــه راکړه!

خلاصــه ځنګــه مــې چــې وړانــدې یادونــه کــړې، شــغلې تــه بــه هســې هــم د تلوونکــو، او راتلوونکــو خواســتګارانو ګڼــه ګوڼــه وه، خــو لــه تاســو یــې څــه پټــه، زمــا پــه شــملو د ډېــرې کاکــه کاکــه ځوانــانو خواســګاران چــې اکثریــت بــه د هلــک مــور او پــلار و، پــه ډېــره بــې ابرویــۍ ســره یــې لــه دروزې شــړل، پــه همــدې لــړ کــې د پورتــه یــاد شــوي دوهفتیــي ډاکتــر جــان بــاب ریبــارانو هــم دروازه ور وټکولــه، نجلــۍ د خبــر تــر لاســه کولــو ســره، نجلــۍ هــاخوا دېخــوا د پوښــتنو پلټڼــو پــه کولــو، ځــان اطمنــاني کــړو، چــې رښــتیا هــم هلــک د طــب د پــوهنځۍ محصــل دی، پــه غالــب ګومــان یــې ببلــه شــکه ســبا بلــه ورځ بــه پــه ډاکتــرۍ ووځــي، ســپینه چپنــه بــه یــې پــه تــن وي، یــو ځــای بــه پــه دولتــي روغتــون او بــل ځــای بــه پــه شخصــي معاینــه خانــه کــې ناروغــان تــداوي کــوي، بنــډل بنــډل پیســې بــه اخلــي ددې نازونــه بــه پــرې وړي، یعنــې ټــاکلی شــرط او هیلــه یــې

پــوره و، نــور يــې لــه چــون او چــرا پرتــه د ډاکتــر ريبــارانو تــه لبيــک ووېــل، لنــډه دا چــې دخپلــې نــامزادۍ ګــل يــې پــه لاس ورکــړو، ډاکتــر صــاحب چــې دخپلــو ريبــارانو لاس کــې د نمــوړې ښــاپيرزادې او پــه خپــل حســن مغــرورې نجلــۍ لــه خــوا د خپلــې نــامزادۍ ورتــه رااســتول شــوی ګــل ولېــدو، ســم دســتي يــې د الله اکبــر پــه نــارې ســره، لانــدي تــه ســاتلی پســه د ريبــارانو مــخ تــه راچپــه کــړو، چــاړه يــې پــري کــش کــړه. څــه ســر مــو خــوږوم، يــاران دوســتان يــې راټــول کــړل، يــوه هفتــه يــې مســت آتڼونــه، نڅاګــانې وکــړې، لــه کــور نــه يــې د ســاز او ســرود يــو درز ختلــو، هفتــه وروســته کيســه کــرار کــرار ســړه شــوه يــاران دوســتان پــه خپلــو کورونــو شــول، ډاکتــر صــاحب هــم دخپــل مطلــب تــر لاســه کولــو وروســته د پــلان مطــابق واپــس د ايــران پنــډوکی وتــړو، کــړل يــې: د دوه مياشــتو لپــاره مــې رخصــت راخيســتی و، يــوه ځــاه مــې نيمــايي کــې پرېښــې، نــور نــو روان شــو، پوهنتــون مهنتــون ولاړو، کلــه چــې د حــاجي طــاوس خــان کاکــا نــازولې او ډاکتــر پســې اوبــه اوبــه لــورکۍ، دخپــل نــوي نــامزاد ډاکتــر صــاحب لــه ســفر نــه خبره شوه؛ ای هی نن په سر خاورې نه بادوې نو کله؟

لــه تاســو دې بيــا هــم پټــه نــه وي، د نومــوړې ډاکتــر ســره تــر نــامزادۍ لــه مخــه بــار بــار مــا د مســينجر لــه طريقــه زمــا ســره د ژونــد د ملګرتيــا جوړولــو هيلــه تــرې کــړې وه، پــه بــدل کــې مــې يــې د ډېــرو نــازونو او شــرطونو د منلــو ټټــر ورتــه

وهلــی و، مګــر ويــې نــه منلــه، دوهــم قــدم کــې مــې يــې مــور لــه دروازې ډېــره بــې خونــد راځــواب کــړې وه، نــو طبعــاً زړه مــې ســم ډک و، لــه همــدې طلايــي موقــع نــه پــه اســتفاده، مــې يــې ســم دلاســه يــو ځــل بيــا مســېنجر پــانې تــه ورودنګــل، پکې ور وه مې ليکل:

- آغلــې شــغله جانــه دوه، دری مياشــتې وروســته مــې يــو وار بيــا ســلامونه او احترامــات قبــول کــړه! پــس لــه ســلامه، خبــر شــوم چــې ډاکتــر صــاحب دې ګوريخــت کــړی هاهاهــا صــبر جميــل درتــه غــواړم، خــو پــه غــم دې ځــان شــريک نه ګڼم هاهاها ....دوهم مسيج کې مې ورولیکل:

– نــه مــې درتــه وېــل؟ چــې ګــوره پــه نــوم پســې مــه ځــه ولاکــه دې ســل ډاکتــران نــازولې رانــه وســاتی شــي! خــو ځــه ښــه شــو چــې د ډاکتــر ارمــان دې پــوره شــو هاهاها...

دريم کې مې ورولیکل:

– ماشــاءالله تــه تکــړه يــې قســم ده، کــه زه ســتا پــه ځــای وی، منــه وختــي بــه مــې د موړکو دوا نشجان کړې وه، هاهاها .... پای

لیکوال: محمدنعيم وردګ!